

PERCY JACKSON

CHLAPEC – POLOBŮH – HRDINA

MOŘE NESTVŮR

RICK RIORDAN

FRAGMENT

MOŘE NESTVŮR

MOŘE NESTVŮR

NAPSAL RICK RIORDAN

 FRAGMENT

Percy Jackson
Moře nestvůr
Rick Riordan

Poprvé vydalo v roce 2007 nakladatelství Hyperion Books for Children, 114 Fifth Avenue, New York, New York 10011-5690, First Hyperion Paperbacks edition. Permission for this edition was arranged through the Nancy Galt Literary Agency. First published in Great Britain in the English language by Puffin Books Ltd, 2007. Copyright © 2006 by Rick Riordan
ISBN 978-1-4231-0334-9

Z anglického originálu *Percy Jackson 2 The Sea of Monsters*
přeložila PhDr. Dana Chodilová
Napsal Rick Riordan
Obálka Nakladatelství FRAGMENT, s. r. o., Pavel Razumnyy
Redakční úprava Marie Hošková
Jazyková korektura Petra Blochová
Odpovědná redaktorka Ilona Sedláčková
Technický redaktor Pavel Polák
Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Radiová 1122/1, Praha 10,
jako svou 1819. publikaci, 1. vydání, 2010
Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.
Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

České vydání © Fragment, 2010
Translation © PhDr. Dana Chodilová, 2010
Cover © Nakladatelství FRAGMENT, s. r. o., Pavel Razumnyy, 2010

Beletrie pro děti a mládež / Fantasy, sci-fi, horory / edice Percy Jackson

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

e-mail: fragment@fragment.cz
<http://www.fragment.cz>

ISBN 978-80-253-0974-2 (1. vydání, 2010)

*Věnováno Patricku Johnu Riordanovi,
nejlepšímu vypravěči z celé rodiny.*

OBSAH

Můj nejlepší kamarád kupuje svatební šaty	7
Hraju vybíjenou s kanibaly	12
Voláme si taxi věčných muk	25
Tyson si hraje s ohněm	35
Dostávám nového spolubydlícího	43
Ďábelští holubi útočí	56
Přijímám dary od cizince	70
Nalodíme se na Princeznu Andromedu	86
Zažiju nejhorší rodinnou sešlost vůbec	97
Stopujeme si mrtvé vojáky Konfederace	107
Clarisse všechno vyhodí do vzduchu	118
Ubytujeme se v lázeňském středisku u K. K.	131
Annabeth se snaží doplavat domů	147
Potkáme ovce záhuby	159
Nikdo o rouno nepřijde	169
Jdu s lodí ke dnu	176
Překvapení na pláži v Miami	181
Zábavní koníci zasahují	189
Závod vozů končí s plnou parádou	198
Kouzlo rouna funguje až moc	209

První kapitola

MŮJ NEJLEPŠÍ KAMARÁD KUPUJE SVATEBNÍ ŠATY

Má noční můra začala takhle.

Stál jsem na pusté ulici v jakémsi přístavním městečku. Bylo to uprostřed noci. Zuřila bouře. Do palem podél chodníku se opíral vítr a déšť. Ulici lemovaly růžově a žlutě omítnuté budovy se zabedněnými okny. Jeden blok domů ode mě, za řadou ibiškových keřů, bouřil oceán.

Florida, pomyslel jsem si, i když jsem netušil, jak to vlastně vím. Na Floridě jsem v životě nebyl.

Pak jsem uslyšel, jak o dlažbu zaklapala kopyta. Obrátil jsem se a uviděl svého kamaráda Grovera. Uháněl jako o život.

Ano, řekl jsem *kopyta*.

Grover je satyr. Od pasu nahoru vypadá jako typický hubený puberták s řídkou kozí bradkou a dost přišerným akné. Při chůzi divně kulhá, ale pokud ho náhodou nepřistihneš bez kalhot (což ti nedoporučuju), nikdy bys nepoznal, že je na něm něco nelidského. Neforemné džíny a falešná chodidla zakrývají to, že má chlupatý zadek a kopyta.

Grover byl můj nejlepší kamarád v šesté třídě. Spolu se mnou a s dívkou jménem Annabeth podnikl výpravu na záchranu světa, ale od loňského července jsem ho neviděl. Tehdy sám vyrazil na nebezpečnou cestu – na cestu, ze které se ještě žádný satyr nikdy nevrátil.

Zkrátka, v tom mém snu za sebou Grover táhl kozí ocas a lidské boty držel v rukách, jak to dělává, když se potřebuje pohybovat rychle. S klapotem se hnál kolem turistických obchůdků a půjčoven surfů. Vítr ohýbal palmy skoro až k zemi.

Grover se děsil něčeho, co bylo za ním. Musel se přihnát přímo z pláže. V srsti mu zasychal vlhký písek. Odněkud utíkal. A snažil se utéct... něčemu.

Bouřku prořízlo dunění, až se kosti roztřáslly. Za Groverem na vzdáleném konci bloku se vynořila nějaká záhadná postava. Srazila z cesty pouliční lampu, která vybuchla a rozzářila se záplavou jisker.

Grover zaškobrtl a zaskučel strachy. Pro sebe si zamumlal: *Musím utéct. Musím je varovat!*

Neviděl jsem, co ho pronásleduje, ale slyšel jsem, jak to bručí a nadává. Když se to dostalo blíž, země se zachvěla. Grover se vrhl za roh a zaváhal. Vběhl do slepé uličky plné obchodů. Neměl čas se vracet. Nejbližší dveře byly otevřené, rozrazila je bouřka. Nápis nad ztemnělým výkladem hlásal: SVATEBNÍ BUTIK SV. AUGUSTINA.

Grover vběhl dovnitř. Skočil za stojan se svatebními šaty.

Před obchodem prošel stín té nestvůry. Cítil jsem smrad té věci – odpornou kombinaci vlhké ovčí vlny a shnilého masa a ten divný kyselý tělní pach, který mají jen nestvůry, jako skunk krmený mexickým jídlem.

Grover se za svatebními šaty třásl. Stín monstra se šinul dál.

Všude vládlo ticho, jen děšť lehce ševalil. Grover se zhluboka nadechl. Možná, že ta věc zmizela.

Pak se zablesklo. Celé průčelí obchodu vybuchlo a obludný hlas zařval: „JSI MÁÁÁ!“

Prudce jsem se na posteli posadil a roztřásl se jako ratlák.

Nebyla žádná bouřka. Nikde žádná nestvůra.

Oknem mi do ložnice svítilo ranní slunce.

Měl jsem pocit, že jsem zahlédl nějaký stín, mihl se po skle – lidská silueta. Ale pak se ozvalo zaklepání na dveře ložnice – máma zavolala: „Percy, přijdeš pozdě,“ – a ten stín u okna zmizel.

Muselo se mi to jenom zdát. Okno ve čtvrtém patře se starým rozviklaným požárním žebříkem... tam venku nikdo být nemohl.

„Pojď, miláčku,“ zavolala znovu máma. „Poslední den školy. Měl bys být nadšený! Málem jsi to už dokázal!“

„Už jdu,“ povedlo se mi ze sebe dostat.

Sáhl jsem si pod polštář. Uklidnilo mě, když jsem nahmatat pero, se kterým jsem spal každou noc. Vytáhl jsem ho a studoval starořecký nápis, vyrytý na boku: *Anaklusmos*. Bouřlivý příval.

Uvažoval jsem, že to pero otevřu, ale něco mě zadrželo. Nepoužil jsem *Anaklusmos* už tak dlouho...

Kromě toho, musel jsem mámě slíbit, že v bytě nebudu vytahovat žádné vražedné zbraně, protože jsem jednou nešikovně máchl oštěpem a srazil příborník s porcelánem. Položil jsem *Anaklusmos* na noční stolek a vylezl z postele.

Oblékl jsem se, jak nejrychleji jsem dokázal. Snažil jsem se nemyslet na tu noční můru, ani na nestvůry, ani na stín u okna.

Musím utéct. Musím je varovat!

Co tím Grover myslel?

Přitiskl jsem si na srdce ruku se třemi sevřenými prsty a vztáhl ji – tohle staré gesto mě kdysi naučil Grover. Zahánělo se jím zlo.

Ten sen nemohl být skutečný.

Poslední den školy. Máma měla pravdu, měl bych být nadšený. Poprvé v životě jsem totiž málem dotáhl celý školní rok a nevyloučili mě. Žádné záhadné události. Žádné pranice ve třídě. Žádní učitelé, kteří by se měnili v nestvůry a snažili se mě zabít otráveným obědem z jídelny nebo výbušným domácím úkolem. Zítra už budu na cestě na své oblíbené místo – do Tábora polokrevných.

Zbýval jenom jeden den. Ted' už to určitě nezapackám.

Jako obyčejně jsem neměl ani tušení, jak moc se pletu.

Máma udělala ke snídani modré vafle a modrá vajíčka. Je legrační, jak slaví zvláštní příležitosti modrým jídlem. Podle mě tím chce dát najevo, že je možné úplně všechno. Percy může dokončit sedmou třídu. Vafle můžou být modré. Takové malé zázraky se prostě dějí.

Jedl jsem u kuchyňského stolu a máma zatím umývala nádobí. Měla na sobě pracovní stejnokroj – modrou sukni s hvězdami a červeno-bíle pruhovanou blůzu. V tom úboru prodávala sladkosti v cukrárně Sweet on America. Dlouhé hnědé vlasy si stáhla dozadu do ohonu.

Vafle byly prima, ale asi jsem se do nich nepustil tak jako obvykle. Máma se na mě podívala a zamračila se. „Percy, není ti nic?“

„Ne... je mi fajn.“

Jenže ona vždycky uhodne, když mě něco trápí. Utřela si ruce a posadila se naproti mně. „Je to škola, nebo...“

Nemusela to ani dokončovat. Věděl jsem, na co se mě ptá.

„Myslím, že Grover má malér,“ vyhrkl jsem a vyprávěl jí svůj sen.

Našpulila rty. O té *druhé* části mého života jsme nikdy moc nemluvili. Pokoušeli jsme se žít tak normálně, jak se dalo, ale o Groverovi máma věděla všechno.

„Já bych se tím tak netrápila, miláčku,“ snažila se mě utěšit. „Grover je teď už velký satyr. Pokud by se objevil nějaký problém, určitě by se nám ozvali z... z tábora...“ Narovнала se v ramenou, když řekla slovo *tábor*.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Nic,“ zavrtěla hlavou. „Řeknu ti, co uděláme. Dneska odpoledne oslavíme konec školy. Vezmu tě s Tysonem do Rockefellerova centra – do toho obchodu se skateboardy, který máš rád.“

No páni, to bylo něco. Věčně jsme měli trochu nouzi o prachy. Kvůli poplatkům za máminy večerní kurzy a za mou soukromou školu jsme si nikdy nemohli dovolit takové nesmysly jako nakupovat skateboardy. Ale něco v jejím hlase mě zarazilo.

„Počkat,“ vzpomněl jsem si. „Myslel jsem, že se večer budu balit do tábora.“

Zkroutila v rukách hadr na nádobí. „No, miláčku, pokud jde o to... včera večer jsem dostala vzkaz od Cheiróna.“

Srdce mi poskočilo. Cheirón byl ředitelem aktivit v Táboře polokrevných. Nekontaktoval by nás, pokud by se nedělo něco vážného. „Co říkal?“

„Myslí si... že by možná nebylo úplně bezpečné, abys teď jel do tábora. Možná to budeme muset odložit.“

„Odložit? Mami, jak by to nebylo *bezpečné*? Jsem polokrevný! Je to pro mě jediné bezpečné místo na světě!“

„Normálně ano, zlatíčko. Ale vzhledem k těm problémům, které tam mají –“

„*Jakým* problémům?“

„Percy... je mi to strašně, strašně líto. Myslela jsem, že si o tom promluvíme odpoledne. Nemůžu ti to teď všechno vysvětlovat. A nejsem si ani jistá, jestli může Cheirón. Stalo se to tak najednou.“

Točila se mi z toho hlava. Jak bych mohl *nejet* do tábora? Chtěl jsem se zeptat na milion věcí, ale kuchyňské hodiny v tu chvíli odbily půl.

Máma vypadala, že se jí skoro ulevilo. „Je půl osmé, miláčku. Měl bys jít. Tyson na tebe bude čekat.“

„Ale –“

„Percy, promluvíme si odpoledne. Běž do školy.“

To byla to poslední, co se mi chtělo, ale máma měla v očích svůj známý bolestný výraz – něco jako varování, že kdybych na ni moc tlačil, rozbřečí se. Kromě toho, s mým kamarádem Tysonem měla pravdu. Musel jsem se s ním sejít v podzemce včas, jinak by byl celý vedle. Báł se cestovat sám pod zemí.

Sebral jsem si věci, ale ve dveřích jsem se zastavil. „Mami, ten problém v táboře. Má to... může to mít něco společného s tím mým snem o Groverovi?“

Nepodívala se mi do očí. „Promluvíme si o tom odpoledne, miláčku. Vysvětlím ti... co budu moct.“

Neochotně jsem se s ní rozloučil. Rozběhl jsem se dolů, abych chytil vlak číslo dvě.

Tehdy jsem to ještě netušil, ale s mámou jsme se k tomu odpolednímu rozhovoru už nedostali.

Vlastně jsem se dlouho, velmi dlouho neměl dostat ani domů.

Když jsem vycházel ven, padl mi zrak na mohutnou budovu na druhé straně ulice. V ranním slunečním světle jsem zahlédl, jak se po ní mihl tmavý obrys – lidská silueta na cihlové zdi, stín, který nikomu nepatřil.

Pak se zavlhl a zmizel.

Druhá kapitola

HRAJU VYBÍJENOU S KANIBALY

Den začal normálně. Nebo aspoň tak normálně, jak to na akademii Meriwether jde.

Abys pochopil, je to jedna z těch „progresivních“ škol v centru Manhattanu, což znamená, že místo v lavicích sedíme na velkých polštářích na zemi, nedostáváme známky a učitelé nosí džíny a trička s nápisy.

To všechno mi sedí. Chci říct, že trpím hyperaktivitou s poruchou pozornosti a jsem dyslektik jako většina polokrevných, takže na normálních školách se mi nikdy takhle dobře nedařilo, ani předtím, než mě vyhodili. Na Meriwetheru bylo hrozné jen to, že učitelé se pořád na všechno dívali z té lepší stránky, jenomže žáci tu lepší stránku vždycky... no, jaksi neměli.

Tak třeba moje dnešní první hodina: angličtina. Celá škola přečetla knížku jménem *Pán much*, ve které se děti dostanou na pustý ostrov a zešílí tam. Takže nás učitelé na závěrečnou zkoušku poslali na dvůr. Měli jsme tam strávit hodinu bez dospělého dozoru, aby se zjistilo, co se tam odehraje.

Odehrála se tam velkolepá soutěž mezi sedmáky a osmáky, kdo komu přetáhne spodáry přes hlavu, dvě bitvy s kameny a dost brutální zápas v basketbalu. Většinu toho vedl školní surovec Matt Sloan.

Sloan nebyl žádný obr ani silák, ale choval se, jako by byl. Měl oči jako pitbul a střapaté tmavé vlasy a věčně chodil v drahých, ale nepadnoucích hadrech, jako by tím chtěl dát najevo, že na peníze své rodiny kašle. Jeden přední zub měl ulomený od té doby, kdy sebral tátovo porsche, šel se projet a vrazil do značky POZOR, DĚTI.

Zkrátka, Sloan všechny tahal za spodňáry, dokud neudělal tu chybu a nezkusil si to na mého kamaráda Tysona.

Tyson byl jediný bezdomovec na Meriwetheru. S mámou jsme věděli jen to, že ho rodiče opustili, když byl ještě dost malý, nejspíš proto, že byl takový... jiný. Měřil skoro sto devadesát centimetrů a postavu měl jako yetti, ale v jednom kuse brečel a skoro všeho se lekal, málem i vlastního odrazu v zrcadle. Obličej měl jaksi pokřivený a vypadal tak nějak neotesaně. Netušil jsem vlastně, jakou má barvu očí, protože jsem se nikdy nedonutil podívat se výš než na jeho křivé zuby. Mluvil hlubokým hlasem, ale legračně, jako mnohem mladší kluk – asi proto, že než přišel do Meriwetheru, do žádné jiné školy nechodil. Nosil rozedrané džíny, špinavé tenisky osmačtyřicítky a děravou kostkovanou flanelku. Smrděl po zastrčených uličkách v centru New Yorku, protože v jedné takové bydlel, v kartonové krabici od ledničky poblíž Dvaasedmdesáté ulice.

Akademie Meriwether ho přijala v rámci společného dobročinného projektu, aby ze sebe studenti mohli mít radost. Ti ale bohužel Tysona většinou nesnášeli. Jakmile přišli na to, že je přes tu obří sílu a hrozivý zjev veliký dobrák, dělali si radost spíš tím, že se po něm vozili. Byl jsem vlastně jeho jediný kamarád, což znamenalo, že kromě něj se ani se mnou nekamarádil už *nikdo*.

Máma si milionkrát stěžovala, že škola nedělá dost, aby mu pomohla. Volala na sociální úřad, ale vypadalo to, že se nic neděje. Tvrdili jí tam, že Tyson neexistuje. Zaklínali se horem dolem, že se šli podívat do té uličky, kterou jsme jim popsali, ale nenašli ho. Netuším, jak se dá přehlédnout obří kluk, který žije v krabici od ledničky.

Zkrátka, Matt Sloan se jako myška vynořil za ním a pokusil se mu vytáhnout spodňáry zezadu přes hlavu a Tyson zpanikařil. Odstrčil ho od sebe trochu moc tvrdě. Sloan odletěl skoro pět metrů a zapletl se do houpací pneumatiky pro děcka.

„Ty zrůdo!“ zaječel Sloan. „Co kdyby ses vrátil do té své kartonové krabice!“

Tyson začal pofňukávat. Posadil se na dětskou prolézačku tak těžce, až ohnul tyč, a zabořil si hlavu do dlaní.

„To odvoláš, Sloane!“ houkl jsem na něj.

Sloan se na mě jenom ušklíbl. „Co je ti vůbec po tom, Jacksone? Ty bys mohl mít opravdový *kámoše*, kdyby ses pořád nelepil na tu zrůdičku.“

Zatnul jsem pěsti. Doufal jsem, že nemám obličej tak rudý, jak jsem cítil. „On *není* žádná zrůda. Je jenom...“

Snažil jsem se vymyslet, co bych řekl, ale Sloan neměl čas poslouchat. Musel se řehtat na celé kolo stejně jako jeho velcí hnusní kámoši. Napadlo mě, jestli se mi to zdá, nebo jestli má Sloan kolem sebe víc rváčů než obvykle. Byl jsem zvyklý vídat ho se dvěma nebo třemi, ale dneska jich bylo asi tak o pět šest víc a já byl přesvědčený, že jsem je tu ještě nikdy dřív neviděl.

„Počkej na tělák, Jacksone,“ zavolal Sloan. „Seš mrtvej.“

Když skončila první hodina, vyšel na dvůr náš učitel angličtiny pan Milo prozkoumat ten masakr. Uznal, že jsme *Pána much* pochopili dokonale. Prohlásil, že jsme v jeho předmětu všichni uspěli, a kladl nám na srdce, abychom nikdy, nikdy nedospěli v násilníky. Matt Sloan svědomitě přikyvoval a pak na mě vycenil svůj ulomený zub.

Musel jsem Tysonovi slíbit, že mu při obědě koupím sendvič s burákovým máslem, teprve pak přestal popotahovat.

„Já... já jsem zrůda?“ zeptal se mě.

„Ne,“ ujistil jsem ho a zatnul jsem zuby. „Zrůda je Matt Sloan.“

Tyson popotáhl. „Ty jsi fajn kamarád. Bude mi po tobě smutno, jestli příští rok... jestli ne...“

Hlas se mu roztrásl. Došlo mi, že neví, jestli ho sem v rámci toho dobročinného projektu přijmou i příští rok. Zajímalo by mě, jestli se ředitel vůbec obtěžoval s ním o tom promluvit.

„Nedělej si starosti, chlape,“ podařilo se mi ze sebe vypravit. „Všechno vyjde.“

Tyson mi věnoval tak vděčný pohled, že jsem si připadal jako korunovaný podvodník. Jak můžu slibovat klukovi jako on, že *vůbec něco* vyjde?

Naše další zkouška byla z přírodních věd. Paní Tesla nám nařídila, že máme míchat chemikálie, dokud se nám nepovede způsobit

výbuch. Za laboratorního partnera jsem měl Tysona. Ruce měl moc přerostlé na ty drobné ampulky, které jsme měli použít. Nešťastnou náhodou srazil z pultíku tácek s chemikáliemi a vyrobil v odpadkovém koši oranžový hříbovitý oblak.

Paní Tesla nechala vyklidit laboratoř, zavolala tým pro manipulaci s nebezpečným odpadem a pak nás s Tysonem vychválila jako rozené chemiky. Byli jsme první, kdo kdy složil její zkoušku do třiceti vteřin.

Byl jsem rád, že dopoledne rychle ubíhá, tak jsem aspoň nemusel myslet na své problémy. Nesnesl jsem představu, že se v táboře mohlo něco pokazit. A ještě horší bylo, že jsem se nedokázal zbavit vzpomínky na ten příšerný sen. Měl jsem hrozný pocit, že je Grover v nebezpečí.

Když jsme ve společenských vědách kreslili mapy se zeměpisnými šířkami a délkami, otevřel jsem si notes a zíral na fotku, kterou jsem měl uvnitř – byla na ní moje kamarádka Annabeth na prázdninách ve Washingtonu. Měla na sobě džíný a džínovou bundu a pod ní oranžové tričko Tábora polokrevných. Blondaté vlasy měla stažené dozadu šátkem. Stála před Lincolnovým památníkem se založenýma rukama a tvářila se pyšně, jako by tu stavbu navrhla osobně. Annabeth chce být architektkou, až bude dospělá, takže v jednom kuse obhlíží slavné památníky a podobné věci. Je prostě ujetá. Poslala mi tu fotku e-mailem po jarních prázdninách a já se na ni občas podíval, abych si připomněl, že je opravdová a že jsem si celý Tábor polokrevných jenom nevymyslel.

Přál jsem si, aby tu Annabeth byla. Ona by si s tím mým snem věděla rady. Nikdy bych jí to nepřiznal, ale byla chytřejší než já, i když někdy dost otravná.

Právě jsem se chystal zavřít notes, když se ke mně naklonil Matt Sloan a vytrhl mi fotku z kroužků.

„Co děláš!“ zaprotestoval jsem.

Sloan si prohlédl obrázek a vyvalil oči. „No páni, Jacksone. Kdo to je? Snad to *není* tvoje –“

„Vrat’ mi to!“ Uši mi hořely.

Sloan podal fotku svým hnusným kámošům, kteří se začali řehtat a cupovat ji na kousky. Byli cizí, museli tu být na návštěvě, protože všichni měli připíchnuté ty pitomé štítky z přijímací kanceláře s nápisem AHOJ! JMENUJU SE: ... Museli mít taky dost nemožný smysl pro humor, protože si tam vyplnili blbiny jako MORKOCUC, LEBKOŽROUT a KŘUPAN. Tak se přece nikdo nejmenuje.

„Tihle kluci sem příští rok nastoupí,“ pochlubil se Sloan, jako by mě to mělo vyděsit. „Vsadím se, že oni *mají* prachy na školu, ne jako ten tvůj imbecilní kámoš.“

„On *není* imbecilní.“ Musel jsem se vážně, vážně moc snažit, abych Sloana nepraštil přímo mezi oči.

„Ty jsi ale chudinka, Jacksone. Dobře, že ti příští hodinu to utrpení zkrátím.“

Jeho obří kamarádi mezitím žvýkali moji fotku. Chtěl jsem se do nich pustit, ale měl jsem přísné rozkazy od Cheiróna, abych si nikdy nevyplíval vztek na normálních smrtelnících, i když budou úplně protivní. Boj jsem si musel šetřit na nestvůry.

A stejně, něco ve mně si pomyslelo, kdyby tak Sloan věděl, kdo jsem doopravdy...

Zazvonil zvonek.

Když jsme s Tysonem odcházeli ze třídy, zašeptal nějaký dívčí hlas. „Percy!“

Rozhlédl jsem se po chodbě se skříňkami, ale nikdo si mě nevšímal. Stejně by mě žádná holka z Meriwetheru ani za nic neoslovila.

Než jsem měl čas se rozmyslet, jestli se mi to jenom zdálo, nebo ne, nahrnul se dav lidí do tělocvičny a nás s Tysonem strhl s sebou. Čekal nás tělocvik. Náš učitel nám slíbil zápas ve vybíjené a Matt Sloan mi slíbil, že mě zabije.

Cvičební úbor na akademii Meriwether byly jasně modré trenky a batikovaná trička. Naštěstí jsme většinou cvičili vevnitř, takže jsme nemuseli pobíhat po Manhattanu jako banda nováčků z výcvikového tábora pro hipíky.

Bleskově jsem se v šatně převlékl, protože jsem se nechtěl otravovat se Sloanem. Už jsem byl na odchodu, když na mě Tyson zavolal: „Percy?“

Ještě nebyl převlečený. Přešlapoval u dveří do posilovny a svíral cvičební úbor. „Mohl bys... hm...“

„Jo. Jasně.“ Snažil jsem se to neříct našťvaně. „Jo, jasně, člověče.“

Tyson zmizel do posilovny. Hlídal jsem přede dveřmi, než se převlékne. Připadalo mi to dost trapné, ale prosil mě o to skoro pokaždé. Zřejmě proto, že byl po celém těle chlupatý a na zádech měl divné jizvy. Nikdy jsem neměl odvahu se ho na ně zeptat.

Každopádně, dost tvrdě jsem se poučil o tom, že když si někdo z Tysona utahuje při převlékání, rozčilí se a začne vytrhávat dvířka od skříněk.

Když jsme vešli do tělocvičny, tělocvikář Nunley seděl za svým stolem a četl si časopis *Sports Illustrated*. Nunleyovi bylo asi tak milion roků, měl bifokální brýle a mastnou vlnu šedých vlasů a byl bezzubý. Připomínal mi Orákulum v Táboře polokrevných – což byla seschlá mumie – až na to, že se o moc míň hýbal a nikdy nechrtil zelený kouř. No, aspoň jsem ho při tom zatím neviděl.

Matt Sloan se zeptal: „Trenéře, můžu být kapitánem?“

„Co?“ Nunley vzhlédl od časopisu. „Jo,“ zamumlal. „Mm-hmm.“

Sloan se zašklebil a začal si vybírat hráče. Udělal ze mě kapitána druhého týmu, ale bylo úplně fuk, koho jsem si vybral, protože všichni sportovci a oblíbenci se přesunuli ke Sloanovi. A ta skupina cizích kluků taky.

Já měl na své straně Tysona, počítačového cvoka Coreye Bailera, matematického génia Rádže Mandaliho a půl tuctu dalších kluků, které Sloan a jeho banda vždycky trápili. Normálně by mi úplně stačil Tyson – sám se vyrovnal půlce týmu – ale ti hosté ve Sloanově družstvu byli skoro stejně velcí a vypadali silní jako on a bylo jich šest.

Matt Sloan vysypal doprostřed tělocvičny koš plný míčů.

„Smrad,“ zamumlal Tyson. „Divný smrad.“

Podíval jsem se na něj. „Jaký divný smrad?“ zeptal jsem se, protože jsem sotva mohl počítat s tím, že mluví o sobě.

„To oni.“ Tyson ukázal na Sloanovy nové kamarády. „Divně smrdí.“

Ti návštěvníci křupali klouby na rukách a měřili si nás, jako by se blížil masakr. Musel jsem pořád přemýšlet, odkud asi přišli. Odněkud, kde krmí děti syrovým masem a mlátí je holemi.

Sloan zapískal na trenérovu píšťalku a hra začala. Sloanův tým se rozběhl ke středové čáře. Rádž Mandali na mé straně vykřikl něco urdsky, snad „Musím čurat!“ a rozběhl se k východu. Corey Bailer se pokusil zalézt za rohož u zdi a schovat se. Zbytek mého týmu se ustrašeně krčil a snažil se nevypadat jako vhodný cíl.

„Tysone,“ zavolal jsem. „Pojďme –“

Míč mě praštil do břicha. Tvrdě jsem dosedl na zadek doprostřed tělocvičny. Druhý tým se rozřehtal.

Viděl jsem rozmazaně. Připadalo mi, že si ze mě udělala boxovací pytel nějaká gorila. Nechtělo se mi věřit, že by někdo dokázal tak tvrdě praštit.

Tyson zaječel: „Percy, skrč se!“

Převalil jsem se a kolem ucha mi rychlostí světla prosvištěl další míč.

Prááásk!

Zasáhl rohož na zdi a Corey Bailer vyjekl.

„Hej!“ zařval jsem na Sloanův tým. „Takhle někoho zabijete!“

Návštěvník jménem Křupan se na mě ďábelsky zašklebil. Vypadal teď jaksi větší... dokonce vyšší než Tyson. Pod tričkem se mu napínaly bicepsy. „To taky doufám, Persee Jacksone! To doufám!“

Oslovil mě tak, že mi z toho přejel mráz po zádech. Nikdo mi neříkal Persee kromě těch, kteří věděli, kdo doopravdy jsem. A to byli kamarádi... a nepřátelé.

Co to říkal Tyson? *Divně smrdí.*

Nestvůry.

Ti cizí kluci kolem Matta Sloana se zvětšovali. Už to nebyly děti. Byli to dvouapůlmetroví obři se šíleným pohledem, špičatými

zuby a chlupatými pažemi, potetovanými hady a tanečnicemi hula a valentinskými srdci.

Matt Sloan pustil míč. „Tak pr! Vy nejste z Detroitu! Kdo...“

Ostatní kluci z jeho týmu začali ječet a couvat k východu, ale obr jménem Morkocuc s vražednou přesností hodil míč. Ten prosvítl kolem Rádže Mandaliho, zrovna když se chystal zmizet, pak narazil do dveří a nějakým kouzlem je zamkl. Rádž a pár dalších kluků do nich zoufale bušili, ale dveře se ani nepohnuly.

„Pusťte je ven!“ ječel jsem na ty obry.

Ten, co se jmenoval Křupan, na mě zavrčel. Na bicepsu měl vytetováno: *K. miluje dětičky*. „Pustit naše chutná soustíčka? To ne, synu boha moře. My, Laistrygonové, nehrajeme jen o tvoji smrt. Chceme oběd!“

Mávl rukou a na středové čáře se objevila další dávka míčů – ale tyhle nebyly z červené gumy. Byly bronzové, velké jako dělové koule, děrované jako míčky na florbal, a z těch děr vycházely plameny. Musely být rozžhavené, ale obři je brali holýma rukama.

„Trenére!“ vykřikl jsem.

Nunley ospale vzhlédl, ale pokud na té vybíjené viděl něco nenormálního, nechal to plavat. To je ten problém se smrtelníky. Vidění jim zahaluje kouzelná síla zvaná mlha, která kryje opravdový vzhled nestvůr a bohů, takže smrtelníci vidí jenom to, co dokážou pochopit. Trenér možná viděl pár osmáků, kteří jako obyčejně drtí mladší kluky. Ostatní kluci nejspíš viděli, jak se banda Matta Sloana chystá rozhazovat zápalné lahve. (Nebylo by to poprvé.) V každém případě jsem byl přesvědčený o tom, že si nikdo jiný neuvědomuje, o co jde – že tu čelíme opravdovým lidožravým krvežíznivým nestvůrám.

„Jo. Mm-hmm,“ zamumlal tělocvikář. „Hrajte slušně.“

A vrátil se zas ke svému časopisu.

Obr jménem Lebkožrout hodil míč. Odskočil jsem na bok a žhavá bronzová koule se mi prořítila kolem ramene.

„Corey!“ vykřikl jsem.

Tyson ho vytáhl zpoza žíněnký zrovna ve chvíli, kdy na ní ta koule vybuchla a proměnila ji na kouřící cucky.

„Utečte!“ nakázal jsem svým spoluhráčům. „Druhým východem!“

Rozběhli se k šatně, ale Křupan znovu máchl rukou a i tyhle dveře se zabouchly.

„Nikdo neodejde, dokud nebudeš ze hry!“ zaburácel Křupan. „A nebudeš ze hry, dokud tě nesníme!“

Odpálil svůj kulový blesk. Moji spoluhráči se rozprchlí a koule vypálila kráter do podlahy tělocvičny.

Sáhl jsem pro kouzelné pero, které vždycky nosím v kapse, ale pak mi došlo, že mám na sobě cvičební trenky. Neměl jsem *žádné* kapsy. Anaklusmos jsem měl zastrčený do džínů ve skřínce v šatně. A šatna byla zavřená. Byl jsem úplně bezbranný.

Svištěla na mě další ohnivá koule. Tyson mě odstrčil z cesty, ale výbuch mě stejně srazil na zem. Zjistil jsem, že ležím roztažený na podlaze tělocvičny, omráčený kouřem, batikované tričko poseté syčícími dírkami. Zpoza středové čáry na mě hladově shlíželi dva obři.

„Maso!“ zařvali. „Maso hrdiny na oběd!“ Oba zamířili.

„Percy potřebuje pomoci!“ vyjekl Tyson a skočil přede mě, zrovna když ti dva odpálili míče.

„Tyson!“ vykřikl jsem, ale bylo pozdě.

Oba míče ho zasáhly... ale ne... chytil je. Ten neohrabaný Tyson, který srážel laboratorní zkumavky a pravidelně lámal prolézačky na hřišti, nějak chytil ty dva žhavé kovové míče, které se na něj řítily rychlostí milionů mil za hodinu. Odrazil je zpátky na jejich zaskočené majitele a ti jen zavřeštěli: „TO NEEEE!“, když jim bronzové koule explodovaly na hrudi.

Obři se rozpadli na dva sloupy plamenů – prima, tím se potvrdilo, že to vážně byly nestvůry. Nestvůry neumírají. Jenom se rozptýlí na kouř a prach, čímž ušetří hrdinům spoustu práce s úklidem po boji.

„Bratři moji!“ zabědoval kanibal Křupan. Napnul svaly a jeho vytetované *Dětičky* se zavlnily. „Za to mi zaplatíš!“

„Tyson!“ zakřičel jsem. „Dávej pozor!“

Hnala se na nás další kometa. Tyson ji taktak stačil srazit stranou. Proletěla učiteli Nunleyovi přímo nad hlavou a přistála za bariérou pro diváky s mohutným PRÁÁÁSK!

Kluci pobíhali kolem a ječeli, snažili se vyhybat žhnoucím kráterům v podlaze. Jiní bušili na dveře a volali o pomoc. Sám Sloan stál zkoprnělý strachem uprostřed hřiště a nevěřicně zíral, jak kolem něj létají vražedné míče.

Trenér Nunley pořád nic neviděl. Poťukal si na naslouchátko, jako by mu ho ty exploze nějak rušily, ale dál upíral oči do časopisu.

Ten randál musela slyšet celá škola. Ředitel, policie, někdo nám jistě přijde na pomoc.

„Vítězství bude naše!“ zaburácel kanibal Křupan. „Pochutnáme si na vašich kostech!“

Chtěl jsem mu říct, že tu vybíjenou bere nějak vážně, ale než jsem to stačil udělat, zvedl další kouli. Zbylí tři obři ho napodobili.

Věděl jsem, že jsme mrtví. Tyson nedokáže všechny míče odrazit najednou. Ruce *musel* mít hrozivě popálené od toho, jak blokoval tu první palbu. Bez mého meče...

Dostal jsem bláznivý nápad.

Rozběhl jsem se k šatně.

„Zmizte!“ nakázal jsem svým spoluhráčům. „Zmizte od těch dveří.“

Za mnou se ozvaly výbuchy. Tyson odrazil dva míče zpátky na jejich majitele a rozprášil je na popel.

Takže zbývali ještě dva obři.

Třetí koule se valila přímo na mě. Přinutil jsem se počkat – jednadvacet, jednadvacet – a pak jsem se vrhl na bok a žhavá koule zdemolovala dveře do šatny.

Jasně, čekal jsem, že puch, který se drží skoro ve všech chlapeckých šatnách, stačí na pořádnou explozi, takže mě nepřekvapilo, když planoucí míč způsobil mohutné PRÁÁÁSK!

Stěna se rozpadla. Po celé tělocvičně pršela dvířka skříněk, ponožky, suspenzory a další nechutně špinavé osobní věci.

Obrátil jsem se právě včas, abych viděl, jak Tyson praštil Lebkožrouta do obličeje. Obr se zhroutil. Ale ten poslední gigant,

Křupan, si moudře držel míč a čekal na příležitost. Jakmile se k němu Tyson obrátil, hodil.

„Ne!“ zaječel jsem.

Koule udeřila Tysona přímo do prsou. Přeletěl přes celé hřiště a narazil do zadní stěny. Ta praskla, její kus se na něj zřítíl a odhalil díru, vedoucí přímo na Church Street. Netušil jsem, jak to mohl Tyson přežít, ale vypadal jenom omráčený. U nohou mu kouřila bronzová koule. Tyson se ji pokusil zvednout, ale jak byl omámený, zhroutil se dozadu do hromady tvárníc.

„Sláva!“ radoval se Křupan. „Zbyl jsem poslední ve hře! Budu mít spoustu masa! Přinesu i domů dětičkám!“

Sebral další míč a namířil ho na Tysona.

„Přestaň!“ vykřikl jsem. „Ty chceš přece mě!“

Obr se zašklebil. „Chceš umřít první, mladý hrdino?“

Musel jsem něco udělat. Můj meč tady někde musel být.

Pak jsem zahlédl svoje džíny v kouřící hromadě oblečení přímo u obrovských nohou. Kdybych se tam tak dokázal dostat... věděl jsem, že to nemá cenu, ale stejně jsem vyrazil.

Obr se zachechtal. „Blíží se mi oběd.“ Napráhl ruku, aby hodil kouli. Připravil jsem se na smrt.

Zničehonic to obří tělo ztuhlo. Škodolibá radost v jeho tváři se proměnila ve výraz překvapení. Přesně v místech, kde by měl mít pupek, se mu rozervalo tričko a vyrostlo z něj něco jako roh – ne, roh to nebyl – ale lesklý hrot čepele.

Míč mu vypadl z ruky. Netvor zíral dolů na nůž, který ho právě zezadu probodl.

Zamumlal: „Au,“ a rozprskl se do mraku zeleného plamene. Počítal jsem, že to dětičky asi dost rozhodí.

V tom kouři stála moje kamarádka Annabeth. Tvář měla špinavou a poškrábanou. Přes rameno jí visel otrhaný batoh, baseballovou čepici měla vraženou do kapsy, v ruce bronzový nůž a v očích šedých jako bouřka divoký výraz, jako by ji zrovna tisíc mil pronásledovaly přízraky.

Matt Sloan, který tam celou dobu stál zaražený, konečně přišel k sobě. Zamrkal na Annabeth, jako by si ji matně uvědomil z fotky v mém notesu. „To je ta holka... To je ta holka –“

Annabeth ho praštila do nosu a uzemnila ho. „A ty,“ poradila mu, „nech mého kamaráda na pokoji.“

Tělocvična byla v plamenech. Kluci pořád pobíhali kolem a křičeli. Slyšel jsem kvílet sirény a zkomolený hlas ze školního rozhlasu. Skrz skleněné dveře východu jsem viděl ředitele pana Bonaie, jak zápasí se zámkem, a za ním se hromadil dav učitelů.

„Annabeth,“ vykřikl jsem. „Jak jsi... jak dlouho jsi...“

„Vlastně celé dopoledne.“ Zastrčila si nůž do pouzdra. „Snažila jsem se najít vhodnou dobu, abych si s tebou promluvila, ale nikdy jsi nebyl sám.“

„Ten stín, který jsem viděl ráno – to byl –“ Začal mě pálit obličej. „U všech bohů, ty ses mi koukala oknem do ložnice?“

„Není čas ti to vysvětlovat!“ vyštěkla, i když sama trochu zrudla. „Jenom jsem nechtěla –“

„Tamhle!“ vykřikla nějaká žena. Dveře se rozletěly a dovnitř se začali valit dospělí.

„Sejdeme se venku,“ řekla mi Annabeth. „I s tímhle.“ Ukázala na Tysona, který pořád celý omráčený seděl u zdi. Annabeth mu věnovala znechucený pohled, kterému jsem tak úplně nerozuměl. „Radši ho vezmi s sebou.“

„Není čas!“ odsekla. „Pospěš si!“

Nasadila si svou baseballovou čepici týmu Yankeeů, což byl kouzelný dárek od její mámy, a okamžitě zmizela.

Takže jsem zůstal stát sám uprostřed doutnající tělocvičny, když ke mně došel ředitel s půlkou učitelského sboru a se dvěma policisty.

„Percy Jackson?“ promluvil pan Bonsai. „Co... jak...“

Tyson u rozpadlé zdi zasténal a zvedl se z hromady tvárnice. „Hlava bolí.“

Přistoupil k nám i Matt Sloan. S vyděšeným výrazem se zaměřil na mě. „To udělal Percy, pane Bonsai! On zapálil celou budovu. Trenér Nunley vám to řekne! On to všechno viděl!“

Tělocvikář Nunley si dál svědomitě četl časopis, ale při mé smůle si vybral zrovna tu chvíli a vzhlédl, když Sloan vyslovil jeho jméno. „Co? Jo. Mm-hmm.“

Ostatní dospělí se obrátili ke mně. Věděl jsem, že mi nikdy neuvěří, i kdybych jim mohl říct pravdu.

Popadl jsem ze svých zničených džínů Anaklusmos, zavelel Tysonovi: „Pojďme!“ a vyskočil jsem ven tou zející dírou v boku budovy.

Třetí kapitola

VOLÁME SI TAXI VĚČNÝCH MUK

Annabeth na nás čekala v jedné boční uličce u Church Street. Stáhla mě a Tysona z chodníku, zrovna když se kolem prořítíl hasící vůz, mířící k akademii Meriwether.

„Kdes *tohohle* našel?“ chtěla vědět a ukázala na Tysona.

Ted', když se situace změnila, bych měl být vážně šťastný, že ji vidím. Loni v létě jsme uzavřeli příměří i přes to, že její máma byla Athéna a nevycházela s mým otcem. Annabeth mi zřejmě chyběla víc, než bych si chtěl přiznat.

Ale zrovna jsem měl za sebou útok lidožravých obrů, Tyson mi třikrát nebo čtyřikrát zachránil život a Annabeth nedokázala nic jiného, než na něj vztekle civět, jako by ten problém byl *on*.

„Je to můj kámoš,“ vysvětlil jsem jí.

„Je bezdomovec?“

„Co to s tím má co dělat? Abys věděla, on tě slyší. Proč se nezeptáš přímo jeho?“

Zatvářila se překvapeně. „On umí mluvit?“

„Já mluvím,“ přiznal Tyson. „Jsi hezká.“

„No fuj!“ Annabeth od něho odstoupila.

Nechtělo se mi ani věřit, že se chová tak hulvátsky. Podíval jsem se Tysonovi na ruce. Byl jsem přesvědčený, že musí být škaředě popálené od těch žhavých míčů na vybíjenou, ale vypadaly dobře – sice umazané a samá jizva, se špinavými nehty velikosti bramborových lupínků – ale takové je měl pořád. „Tysoně,“ prohlásil jsem nevěřícně. „Ty vůbec nemáš popálené ruce.“

„Jistěže nemá,“ zamumlala Annabeth. „Překvapuje mě, že Laistrygonové vůbec měli kuráž tě napadnout, když byl u toho.“

Tyson vypadal, že je celý vedle z Annabethiných světlých vlasů. Pokusil se na ně sáhnout, ale plácla ho po ruce.

„Annabeth,“ zeptal jsem se, „co to říkáš o těch Laistry-co?“

„Laistrygonech. To byly ty nestvůry v tělocvičně. Je to rasa lidožravých obrů, kteří žijí daleko na severu. Jednou na ně narazil Odysseus, ale takhle na jihu, jako je New York, jsem je ještě neviděla.“

„Laistry – ani to nedokážu říct. Jak by se to řeklo anglicky?“

Chvíli nad tím uvažovala. „Kanaďané,“ usoudila pak. „A teď pojďme, musíme se odsud dostat.“

„Půjde po mně policie.“

„To nás trápí nejméně,“ mávla rukou. „Měls nějaké sny?“

„Sny... o Groverovi?“

Zbledla. „O Groverovi? Ne, co je s Groverem?“

Odvysvětlil jsem jí svůj sen. „Proč? O čem se zdálo *tobě*?“

Měla divoký pohled, jako by jí mozek pracoval rychlostí milion mil za hodinu.

„Tábor,“ vyklopila konečně. „Velký malér v táboře.“

„To máma říkala taky! Ale *jaký* malér?“

„Přesně to nevím. Něco je špatně. Musíme se tam hned dostat. Nestvůry mě honí celou cestu z Virginie a snaží se mě zastavit. Zažil jsi hodně útoků?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Celý rok nic... až dneska.“

„Nic? Ale jak...“ Oči zabloudila k Tysonovi. „Aha.“

„Co myslíš tím ‚aha‘?“

Tyson se přihlásil, jako by byl ve třídě. „Ti Kanaďané v tělocvičně Percymu říkali... syn boha moře?“

Annabeth a já jsme si vyměnili pohledy.

Neměl jsem ponětí, jak mu to dokážu vysvětlit, ale soudil jsem, že si Tyson zaslouží dozvědět se pravdu, když se kvůli mně nechal skoro zabít.

„Člověče,“ začal jsem, „slyšels někdy staré příběhy o řeckých bozích? Jako jsou Zeus, Poseidón, Athéna –“

„Ano,“ přisvědčil Tyson.

„No... tak ti bohové pořád ještě žijí. Tak trochu sledují západní civilizaci, žijí v nejvyspělejších zemích, proto jsou zrovna teď ve

Spojených státech. A někdy mají děti se smrtelníky. Těm dětem se říká polokrevní.“

„Ano,“ souhlasil Tyson, jako by pořád čekal, až se dostanu k jádru věci.

„Hm, no, Annabeth a já jsme polokrevní,“ přiznal jsem. „Jsme něco jako... hrdinové ve výcviku. A jakmile nestvůry zachytí náš pach, napadnou nás. A to byli i ti obři v tělocvičně. Nestvůry.“

„Ano.“

Zíral jsem na něj. Nevypadal, že by ho překvapilo, nebo popletlo, co jsem mu řekl, zato to překvapilo a popletlo mě. „Takže... mi věříš?“

Tyson přikývl. „Ale ty jsi... syn boha moře?“

„Jo,“ připustil jsem. „Můj otec je Poseidón.“

Tyson se zamračil. *Ted'* už vypadal popleteně. „Ale potom...“

Zakvílela siréna. Kolem naší uličky se prohnalo policejní auto.

„Na tohle nemáme čas,“ zasáhla Annabeth. „Promluvíme si v taxíku.“

„Taxík až do tábora?“ zeptal jsem se. „Víš, co to stojí?“

„Věř mi.“

Zaváhal jsem. „A co Tyson?“

Představil jsem si, že svého obřího kamaráda dovedu do Tábora polokrevných. Pokud se bojí na normálním hřišti s normálními rváči, jak by se asi choval ve výcvikovém táboře pro polobohy? Na druhé straně, bude nás hledat policie.

„Nemůžeme ho tu jenom tak nechat,“ rozhodl jsem se. „Taky bude mít malér.“

„Jo.“ Annabeth vypadala zasmušile. „Rozhodně ho musíme vzít s sebou. A teď pojďte.“

Nelíbilo se mi, jak to řekla. Dělal, jako by Tyson byl nějaká hnusná nemoc, kterou musíme dopravit do nemocnice, ale vydal jsem se za ní uličkou. Všichni tři jsme se společně plížili postranními ulicemi ve středu města, zatímco za námi stoupal k nebi mohutný sloup kouře z mé školní tělocvičny.

„Jsme tu,“ zastavila nás Annabeth na rohu Thomasovy ulice a náměstí Trimble. Zalovila v batohu. „Doufám, že mi zbyla aspoň jedna.“

Vypadala ještě hůř, než jsem si předtím všiml. Bradu měla pořezanou. V ohonu měla zapletené větvičky a trávu, jako by několik nocí spala pod širákem. Řezy na nohavicích jejích džínů se podezřele podobaly stopám po drápech.

„Co hledáš?“ zeptal jsem se jí.

Všude kolem nás kvílely sirény. Počítal jsem, že nebude trvat dlouho a objeví se další policajti, kteří budou hledat mladistvé delikventy, likvidující tělocvičny. Matt Sloan jim teď už jistě vypověděl, co se dalo. Nejspíš tu historku překroutil tak, že ti krvežízniví kanibalové jsme my s Tysonem.

„Našla jsem ji. Díky bohům.“ Annabeth vytáhla zlatou minci, ve které jsem poznal drachmu, platidlo na hoře Olymp. Na jedné straně měla vyraženou podobiznu Dia a na druhé Empire State Building.

„Annabeth,“ ozval jsem se, „tohle newyorští taxikáři nevezmou.“

„*Stêthi*,“ vykřikla ve starořečtině. „*Ô háрма diabolês!*“

Sotva promluvila jazykem Olympu, jako obvykle jsem tomu okamžitě porozuměl. Říkala: „*Stůj, Voze zatracení!*“

To mě pro ten její plán – ať to bylo, co chtělo – nijak zvlášť nenadchlo.

Hodila minci do ulice, ale místo aby drachma zazvonila o asfalt, zanořila se do něj a zmizela.

Chvíli se nedělo nic.

Pak přímo v tom místě, kam mince dopadla, asfalt potemněl. Rozpustil se na obdélníkovou kaluž asi tak velikosti parkovacího místa – bublala v ní rudá tekutina podobná krvi. Potom z toho bahna vyrazilo auto.

Bylo to taxi, to ano, ale na rozdíl od všech ostatních taxíků v New Yorku nebylo žluté. Mělo kouřově šedou barvu. Chci tím říct, že vypadalo, jako by bylo *upletené* z kouře, jako bys mohl projít přímo skrz něj. Na dveřích stála nějaká slova – něco jako

ŠEED SRTESY – ale kvůli své dyslexii jsem nedokázal rozluštit, co to je.

Spustilo se okénko spolucestujícího a ven vystrčila hlavu nějaká žena. Do očí jí padala rozčuchaná kštice šedých vlasů a mluvila divně huhňavě, jako by zrovna dostala injekci novokainu. „Kam to bude? Kam to bude?“

„Tři osoby do Tábora polokrevných,“ vyhrkla Annabeth. Otevřela zadní dveře taxíku a mávla na mě, abych nastoupil, jako by to bylo úplně normální.

„Moment!“ vyjekla ta stařena. „*Tyhlety* nebereme!“

Kostnatým prstem ukázala na Tysona.

Co je to dneska? Den honu na přerostlé škaredé kluky?

„Zaplatíme navíc,“ slíbila Annabeth. „Tři další drachmy, až dorazíme na místo.“

„Domluveno!“ křikla ta stará ženská.

Neochotně jsem nastoupil do taxíku. Tyson se vmáčkl doprostřed. Annabeth vlezla dovnitř jako poslední.

Vnitřek byl taky kouřově šedý, ale působil docela pevně. Sedadlo bylo rozpraskané a samá boule – stejně jako ve většině taxíků. Chyběla tu přepážka z plexiskla, která by nás oddělovala od té ženy, která řídila... počkat. Nebyla tam jenom jedna žena. Byly tam tři, všechny nacpané na předním sedadle, každá vlasy jako hřebíky padající do očí, kostnaté ruce a pytlovité šaty, černé jako uhel.

Ta, která řídila, prohlásila: „Long Island! Příplatek k jízdě mimo pásmo! Ha!“

Sešlápla plyn a hlava se mi zabořila do opěrky. Z reproduktoru se ozvala nahrávka: *Nazdar, tady Ganymédes, Diův číšník! Když se vypravím na nákup vína pro Vládce nebes, vždycky se připoutám!*

Podíval jsem se dolů a místo bezpečnostního pásu jsem objevil silný černý řetěz. Usoudil jsem, že ho tak zoufale nepotřebuju... zatím.

Taxi zahnulo za roh do ulice West Broadway a šedá dáma, která seděla uprostřed, zavřískla: „Dávej pozor! Zahni doleva!“

„No, kdybys mi dala oko, Vichřice, tak bych to *viděla!*“ postěžovala si řidička.

Počkat. *Kdyby jí dala oko?*

Neměl jsem čas se ptát, protože řidička strhla volant, aby se vyhnula blížící se dodávce. Přejela obrubník s mohutným žuchnutím, až nám zacvakaly zuby, a vřítela se do další zatáčky.

„Vzteklíce!“ promluvila ta třetí ženská. „Dej mi minci té holky! Chci si do ní kousnout.“

„Kousla sis posledně, Zlostnice!“ odsekla řidička, která se musela jmenovat Vzteklice. „Teď je řada na mně!“

„To teda není!“ křičela ta jménem Zlostnice.

Vichřice, ta prostřední, zaječela: „Červená!“

„Brzdi!“ vykřikla Zlostnice.

Vzteklíce místo toho sešlápla plyn a vyjela na obrubník, se skřípotem zahrnula za další roh a srazila schránku s novinami. Žaludek mi zůstal někde vzadu na Broome Street.

„Promiňte,“ odvážil jsem se. „Ale... vidíte něco?“

„Ne!“ vyjekla Vzteklice od volantu.

„Ne!“ zaječela Vichřice zprostředka.

„Jistěže ano!“ houkla Zlostnice od okénka spolujezdce.

Podíval jsem se na Annabeth. „Ony jsou slepé?“

„Úplně ne,“ poučila mě Annabeth. „Mají oko.“

„Jedno oko?“

„Jo.“

„Každá?“

„Ne. Jedno dohromady.“

Tyson vedle mě zaúpěl a chytil se sedadla. „Není mi dobře.“

„Páni, člověče,“ lekl jsem se, protože jsem při školních exkurzích už viděl, jak bývá Tysonovi zle, a v takovém případě si člověk přeje být nejmíň patnáct metrů daleko. „Vydrž to, chlape. Nemáte někdo igelitový pytlík nebo tak něco?“

Ty tři šedé dámy měly moc práce s handrkováním a nevšímaly si mě. Podíval jsem se na Annabeth, která se ze všech sil držela, a věnoval jsem jí pohled *Proč jsi mi tohle udělala?*

„Hele,“ ozvala se, „taxi šedých sester je nejrychlejší cesta do tábora.“

„Tak proč jsi jím nejela už z Virginie?“

„To je mimo dosah jejich služeb,“ poučila mě, jako by to bylo úplně jasné. „Jezdí jenom po New Yorku a širším okolí.“

„Tímhle taxíkem jsme vezly známé lidi!“ prohlásila Zlostnice. „Iasona! Pamatuješ se na něj?“

„Ani mi to nepřipomínej!“ zakvílela Vzteklice. „A tehdy jsme ještě neměly taxík, ty stará ochechule. Jsou to už tři tisíce let!“

„Dej mi zub!“ Zlostnice se pokusila chňapnout Vzteklici po puse, ale ta ji plácla po ruce.

„Jenom pokud mi Vichřice dá oko!“

„Ne!“ pištěla Vichřice. „Mělas ho včera!“

„Ale já řídím, ty babizno jedna!“

„Nevymlouvej se! Zahni! Tady jsi měla zahnout!“

Vzteklice ostře zabočila na Delancey Street a namáčkla mě tak mezi Tysona a dveře. Sešlápla plyn a my vyrazili po Williamsburském mostě rychlostí sto deset kilometrů v hodině.

Ty tři sestry se teď doopravdy praly, fackovaly se, Zlostnice se pokoušela chňapnout Vzteklici a Vzteklice se snažila popadnout Vichřici. Vlasy jim vlály a pusy měly otevřené, ječely po sobě a já si uvědomil, že žádná z nich nemá ani jeden zub, až na Vzteklici s osamělým zažloutlým špinavým špičákem. Místo očí měly jenom zavřená zapadlá víčka, až na Zlostnici s jedním krví podlitým zeleným okem, které na všechno hladově hledělo, jako by se na to nemohlo vynadávat.

Konečně se Zlostnici, která měla výhodu zraku, podařilo vytrhnout sestře Vzteklici zub z pusy. To Vzteklici tak rozčililo, že strhla volant ke kraji mostu a zaječela: „Vrať to! Vrať to!“

Tyson zaskučel a chytil se za břicho.

„Teda, pokud to někoho zajímá,“ ozval jsem se, „tak se zabijeme!“

„Neboj se,“ okřikla mě Annabeth, ale znělo to dost ustaraně. „Šedé sestry vědí, co dělají. Jsou fakt hodně moudré.“

Od dcery bohyně Athény to už bylo nějaké ocenění, ale mě to nijak neuklidnilo. Řítili jsme se těsně kolem okraje mostu čtyřicet metrů nad East River.

„Jasně, moudré!“ zašklebila se Zlostnice ve zpětném zrcátku a předvedla přitom nově získaný zub. „My známe věci!“

„Každou ulici na Manhattanu!“ chlubila se Vzteklice a pořád útočila na sestru. „Hlavní město Nepálu!“

„I to místo, které hledáš!“ dodala Vichřice.

Sestry ji okamžitě z obou stran praštily a zaječely na ni: „Bud' zticha! Bud' zticha! Ještě se na to nezeptal!“

„Co?“ vyrazil jsem ze sebe. „Jaké místo? Já nehledám žádné –“

„O nic nejde!“ přerušila mě Vichřice. „Máš pravdu, chlapče. Nic to není!“

„Řekněte mi to.“

„Ne!“ vykřikly všechny tři najednou.

„Naposled, když jsme to řekly, to byla hrůza!“ prohlásila Vichřice.

„Oko hozené do jezera!“ přidala se Zlostnice.

„Roky trvalo, než jsme ho našly!“ zaskučela Vzteklice. „A když o tom mluvíme – vrať mi ho!“

„Ne!“ vřískla Zlostnice.

„Oko!“ křičela Vzteklice. „Dej mi ho!“

Praštila sestru Zlostnici do zad. Ozvalo se příšerné *plesk* a něco vypadlo Zlostnici z obličeje. Zlostnice po tom tápala, pokoušela se to chytit, ale podařilo se jí to jen odpálit hřbetem ruky. Slizovitě zelené oko jí proletělo přes rameno na zadní sedadlo přímo mně do klína.

Nadskočil jsem, až jsem narazil hlavou do stropu a oko se odkutálelo.

„Nevidím!“ ječely všechny tři sestry.

„Dej mi to oko!“ kvílela Vzteklice.

„Dej jí to oko!“ ječela Annabeth.

„Já ho nemám!“ bránil jsem se.

„Tady ho máš, u nohy,“ ukázala mi Annabeth. „Nešlápní na to! Seber ho!“

„Já tu věc do ruky nevezmu!“

Taxi narazilo na zábradlí a s hrůzným skřípotem se smykem sklouzlo. Celé auto se otřásalo a vydávalo šedý kouř, jako by se mělo tou námahou rozpadnout.

„Budu zvracet!“ varoval nás Tyson.

„Annabeth,“ vykřikl jsem, „půjč Tysonovi batoh!“

„Zbláznil ses? Seber to oko!“

Vztekllice trhla volantem a taxi se odlepilo od zábradlí. Hnali jsme se po mostě směrem k Brooklynu. Jeli jsme rychleji než všechna lidská taxi. Šedé sestry vřeštěly a mlátily se navzájem a volaly po svém oku.

Konečně jsem sebral odvahu, urval jsem si kus z batikovaného trička, které se už stejně po všech těch spáleninách rozpadalo, a pomocí něj jsem sebral oko z podlahy.

„Hodný kluk!“ zvolala Zlostnice, jako by nějak věděla, že mám její chybějící kukadlo. „Vrat’ mi ho!“

„Nevrátím, dokud mi to nevysvětlíte,“ oznámil jsem jí. „O čem jste to mluvily, jaké místo to hledám?“

„Není čas!“ křičela Vichřice. „Zrychlujeme!“

Podíval jsem se z okna. Vážně, stromy a auta a celá krajina teď svištěly kolem jako šedivá rozmazaná šmouha. Z Brooklynu jsme už byli venku a řítili jsme se středem Long Islandu.

„Percy,“ varovala mě Annabeth, „bez oka netrefí do cíle. Budeme pořád zrychlovat, až se rozpadneme na milion kousků.“

„Nejdřív mi to musí říct,“ stál jsem na svém. „Nebo otevřu okno a vyhodím to oko ven pod auta.“

„Ne!“ bědovaly šedé sestry. „To je nebezpečné!“

„Už stahuju okýnko.“

„Počkat!“ ječely šedé sestry. „30, 31, 75, 12!“

Vychrlily to ze sebe jako zadák, když vyhlašuje hru.

„Co tím myslíte?“ nechápal jsem. „To nedává žádný smysl!“

„30, 31, 75, 12!“ kvílela Zlostnice. „Nic víc ti nemůžeme říct. A teď nám dej to oko! Jsme skoro u tábora!“

Byli jsme už pryč z dálnice a hnali jsme se venkovskou krajinou severního Long Islandu. Před námi jsem viděl Vrch polokrevných s obří borovicí na hřebeni – Thaliiným stromem, který obsahoval životní sílu padlé hrdinky.

„Percy!“ zvolala Annabeth naléhavěji. „Dej jim to oko, a *hned*!“

Rozhodl jsem se, že se s ní nebudu dohadovat. Hodil jsem oko Vzteklici do klína.

Stará dáma ho chňapla, zastrčila si ho do očního důlku, jako když si člověk nasazuje kontaktní čočky, a zamrkala. „Prrr!“

Dupla na brzdy. Taxi se čtyřikrát nebo pětkrát otočilo v oblaku kouře a se skřípěním se zastavilo uprostřed polní cesty u úpatí Vrchu polokrevných.

Tyson si hlasitě krkl. „Lepší.“

„Dobře,“ řekl jsem šedým sestrám. „A teď mi řekněte, co znamenají ta čísla.“

„Není čas!“ Annabeth otevřela dveře. „Musíme *okamžitě* ven.“

Chystal jsem se zeptat proč, ale v tu chvíli jsem se podíval k Vrchu polokrevných a pochopil jsem.

Na hřebeni kopce byla skupina táborníků. A něco na ni útočilo.

Čtvrtá kapitola

TYSON SI HRAJE S OHNĚM

Pokud je v mytologii něco, co nesnáším ještě víc než trojici starých babizen, tak jsou to býci. Loni v létě jsem na Vrchu polokrevných bojoval s Mínótaurem. To, co jsem tentokrát viděl nahoře, bylo ještě horší: dva býci. A ne jenom tak obyčejní býci – ale bronzoví a velcí jako sloni. A dokonce ani *to* by ještě nebylo tak zlé. Navíc totiž chrtili oheň.

Jakmile jsme vystoupili z taxíku, šedé sestry vyrazily zpátky do New Yorku, kde byl život bezpečnější. Nepočkaly si ani na ty tři drachmy navíc. Jen tak nás nechaly stát na kraji silnice, Annabeth s batohem a nožem, Tysona a mě pořád ještě v ohořelých batikovaných cvičebních úborech.

„No páni,“ vydechla Annabeth a pozorovala bitvu, která zuřila na kopci.

To, co mě děsilo nejvíc, nebyli býci samotní. Ani těch deset vyzbrojených hrdinů v bronzovém brnění, kteří právě pořádně dostávali na své opancéřované zadky. Děsilo mě to, že býci běhali po celém kopci i na straně za borovicí. Tam neměli co dělat. Kouzelné hranice tábora nepouštěly nestvůry za Thaliin strom. Ale tihle kovoví býci se tam dostali.

Jeden z hrdinů houkl: „Hraniční hlídko, ke mně!“ Byl to dívčí hlas – chraplavý a povědomý.

Hraniční hlídka? pomyslel jsem si. Tábor *nemíval* žádnou hraniční hlídku.

„To je Clarisse,“ řekla Annabeth. „Pojď, musíme jí pomoci.“

Hnát se zrovna Clarisse na pomoc by na mém žebříčku nutných úkolů normálně nestálo zvlášť vysoko. Patřila mezi největší násilníky v táboře. Když jsme se poprvé potkali, pokusila se mi

nacpat hlavu do záchodové mísy. A byla to dcera Arése. Loni v létě jsem s ním měl dost velké tahanice, takže mě teď bůh války a všechny jeho děti ze zásady nesnášeli.

Ale na druhé straně, ta holka *byla* v maléru. Její spolubojovníci se vyděšeně rozbíhali, jak na ně býci útočili. Kolem borovice hořely široké pásy trávy. Jeden hrdina vykřikl, mával rukama, běhal dokolečka a chochol z koňských žíní na přilbě mu planul jako ohnivé číro. Clarisse měla výstroj ohořelou. Bojovala násadou zlomeného oštěpu, druhý konec trčel bez užitku zaražený do kovového spoje v rameni jednoho býka.

Otevřel jsem své pero. Zatřpytilo se, vyrostlo a ztěžklo, až jsem v rukou držel bronzový meč Anaklusmos. „Tysone, zůstaň tady. Nechci, abys ještě víc riskoval.“

„Ne!“ zaprotetovala Annabeth. „Potřebujeme ho.“

Zůstal jsem na ni hledět. „Je to smrtelník. S těmi míči měl štěstí, ale nemůže –“

„Percy, víš, co jsou tamti nahoře? Jsou to býci z Kolchidy, vyrobil je sám Héfaistos. Nemůžeme s nimi bojovat, pokud nemáme opalovací krém Médea s ochranným faktorem padesát tisíc. Spálí nás na popel.“

„Krém Médea s čím?“

Annabeth zahrabala v batohu a zaklela. „Doma na nočním stolku jsem měla lahvičku s tropickou kokosovou vůní. Proč jsem si ji nevzala s sebou?“

Už dávno jsem přišel na to, že je lepší se Annabeth moc nevyptávat. Člověk je pak ještě popletenější. „Podívej se, já sice nevím, o čem to mluvíš, ale *nedopustím*, aby se Tyson uškvařil.“

„Percy –“

„Tysone, zůstaň tady.“ Zvedl jsem meč. „Jdu na to.“

Tyson se pokusil protestovat, ale já už se hnál do kopce za Clarisse, která křičela na svou hlídku a pokoušela se ji uspořádat do válečného kordonu. Byl to dobrý nápad. Těch pár lidí, kteří ji poslouchali, se seřadili bok po boku a spojili svoje štíty. Vytvořili stěnu z hovězí a bronz, nad kterou se jako dikobrazí ostny ježily oštěpy.

Clarisse bohužel sehnala dohromady jen šest táborníků. Další čtyři pořád pobíhali kolem s hořícími přilbami. Annabeth se k nim rozběhla a snažila se jim pomoci. Vydráždila jednoho býka, až se za ní pustil, pak se stala neviditelnou, a tím to zvíře úplně popletla. Druhý býk zaútočil na Clarissinu formaci.

Byl jsem v půlce cesty do kopce – ne dost blízko na to, abych mohl být někomu užitečný. Clarisse mě ještě ani neviděla.

Na tak velké stvoření se býk hnal smrtelně rychle. Kovový zadek mu zářil ve slunci. Místo očí měl rubíny velké jako pěst a rohy z leštěného stříbra. Když otevřel hubu, opatřenou panty, vyrazil z ní sloup doběla rozžhaveného plamene.

„Držte formaci!“ nařídila Clarisse svým válečníkům.

Ať je Clarisse jaká chce, musí se jí přiznat statečnost. Je to velká holka s krutýma očima po tátovi. Vypadá, jako by se do řeckého bojového brnění přímo narodila, ale stejně jsem netušil, jak by dokázala čelit útoku toho býka.

Naneštěstí zrovna v tu chvíli přestalo druhého býka bavit hledat Annabeth. Obrátil se a natočil se za Clarisse zezadu, kde nebyla chráněná.

„Za tebou!“ zaječel jsem. „Dej pozor!“

Měl jsem radši držet pusu, protože jsem ji jediné vylekal. Býk číslo jedna jí narazil do štítu a formace se rozsypala. Clarisse odletěla dozadu a přistála v doutnající trávě. Býk se na ni vrhl, ale ještě předtím sežehl ostatní bojovníky ohnivým dechem. Štíty se jim roztavily přímo na rukách. Pustili zbraně a utíkali pryč, zatímco se býk číslo dvě blížil ke Clarisse a chystal se ji zabít.

Skočil jsem k ní a popadl ji za řemeny pancíře. Stáhl jsem ji z cesty, zrovna když býk číslo jedna prosupěl kolem jako nákladní vlak. Pořádně jsem se po něm ohnal mečem a vyřízl mu velkou ránu v boku, ale netvor jen zaskřípal, zahekal a postupoval dál.

Nedotkl se mě, ale cítil jsem žár jeho kovové kůže. Byl tak horký, že by mohl na těle klidně péct mražené kukuřičné placky.

„Pusť mě!“ bušila mi Clarisse do ruky. „Percy, sakra!“

Složil jsem ji vedle borovice a obrátil se zpátky k býkům. Byli jsme na vnitřním svahu kopce, údolí Tábora polokrevných se rozkládalo přímo pod námi – sruby, výcviková zařízení, hlavní

budova – a všechno to bylo ohroženo, pokud přes nás býci proniknou dál.

Annabeth křičela rozkazy na další hrdiny, nařizovala jim, aby se rozběhli a odvedli tak pozornost býků.

Býk číslo jedna oběhl široký oblouk a vydal se směrem ke mně. Když míjel střed kopce, kde mu v postupu měla bránit neviditelná hranice, trochu zpomalil, jako by postupoval proti silnému větru, ale pak ji překonal a blížil se ke mně. I býk číslo dvě se ke mně obrátil. Z rány, kterou jsem mu vyřízl v boku, mu prskal oheň. Netušil jsem, jestli cítí bolest, ale připadalo mi, že na mě vztekle hledí rubínovými očima, jako bych z té bitvy právě udělal osobní záležitost.

Nemohl jsem bojovat s oběma býky zároveň. Musel bych nejdřív vyřídit číslo dvě, srazit mu hlavu dřív, než se jednička dostane zase na dosah. Ruce mě bolely už teď. Došlo mi, jak je to dlouho, co jsem naposled trénoval s Anaklusem, a jak jsem vyšel ze cviku.

Vyrazil jsem, ale býk číslo dvě na mě vychrlil plameny. Skulil jsem se na bok přesně v okamžiku, kdy se vzduch proměnil na vyloženou výheň. Vysálo mi to všechnen vzduch z plic. Zachytil jsem se za něco nohou – asi za kořen stromu – a kotníkem mi projela bolest. Přesto se mi povedlo máchnout mečem a utnout tomu netvorovi kus tlamy. Hnal se pryč, vyplašený a popletený. Ale než jsem se stačil pořádně zaradovat, zkusil jsem vstát a levá noha se pode mnou podlomila. Měl jsem vyvrtnutý kotník, možná i zlomený.

Býk číslo jedna vyrazil přímo proti mně. Nikdy bych se mu nestačil odplazit z cesty.

Annabeth houkla: „Tysone, pomoz mu!“

Kdesi zblízka, od hřebene kopce Tyson zakvílel: „Nemůžu projít skrz!“

„Já, Annabeth Chaseová, ti dávám povolení vstoupit do tábora!“

Svahem otrásl hrom. Najednou se na louce zjevil Tyson, uháněl ke mně a křičel: „Percy potřebuje pomoc!“

Než jsem mu stačil říct, ať to nedělá, vrhl se mezi mě a toho býka, zrovna když zvíře rozpoutalo ohnivé peklo.

„Tyson!“ řval jsem.

Nápor ohně kolem něj zavířil jako rudé tornádo. Viděl jsem jenom černou siluetu Tysonova těla. S příšernou jistotou jsem věděl, že se můj kamarád právě proměnil v hromadu popela.

Ale pak oheň uhasl. Tyson tam pořád stál a vůbec nic mu nebylo. Ani to umazané oblečení neměl ohořelé. Býka to muselo překvapit stejně jako mě, protože než stačil vychrlit další nával ohně, Tyson zaťal pěsti a začal jimi bušit býkovi do tváře. „ZLÁ KRÁVA!“

Tysonovy pěsti vyhloubily kráter tam, kde míval bronzový býk tlamu. Z uší mu vyrazily dva malé sloupy ohně. Tyson ho udeřil znovu a bronz se mu pod rukama promáčkl jako kus alobalu. Býkova tvář teď vypadala jako maňásek z ponožky, převrácený naruby.

„Dolů!“ vykřikl Tyson.

Býk zavrávorál a zhroutil se na záda. Nohama slabě hrabal do vzduchu, z poničené hlavy mu na různých místech vycházela pára.

Annabeth se ke mně rozběhla, aby se podívala, co mi je.

Připadalo mi, že mám kotník plný kyseliny, ale Annabeth mi dala ze své lahve napít jakéhosi olympského nektaru a hned mi bylo líp. Cítil jsem pach spáleniny a až pak jsem zjistil, že vychází ze mě. Chlupy na rukách jsem měl úplně ožehnuté.

„Co ten druhý býk?“ zeptal jsem se.

Annabeth ukázala dolů z kopce. Clarisse se o tu zlou krávu číslo dvě postarala. Probodla jí zadní nohu kopím z božského bronzu. Nestvůra teď měla tlamu napůl pryč a v boku velikou ránu, ale přesto se pokoušela jaksi zpomaleně běžet, pohybovala se v kruzích jako zvíře na kolotoči.

Clarisse si stáhla přílbu a vydala se k nám. Jeden pramen zacuchaných vlasů jí doutnal, ale zřejmě si toho ani nevšimla. „Tys všechno zkazil!“ zaječela na mě. „Měla jsem to pod kontrolou!“

Byl jsem tak vyjevený, že jsem jí nedokázal odpovědět. Annabeth zabručela: „Taky tě rádi vidíme, Clarisse.“

„Arrrgh!“ zachrčela Clarisse. „Už se mě nikdy, NIKDY neopovažujte zachraňovat!“

„Máš tu zraněné táborníky,“ připomněla jí Annabeth.

To ji přivedlo k sobě. Dokonce i Clarisse měla starost o bojovníky, kterým velela.

„Vrátím se,“ zavrčela a odvěkla se, aby zhodnotila škody.

Zíral jsem na Tysona. „Tys neumřel.“

Tyson hleděl do země, jako by se za to styděl. „Je mi to líto. Přišel jsem pomoci. Neposlechl jsem tě.“

„To byla moje chyba,“ zasáhla Annabeth. „Neměla jsem jinou možnost. Musela jsem nechat Tysona přejít hranici, aby tě zachránil. Jinak bys umřel.“

„Nechat ho přejít hranici?“ zeptal jsem se. „Ale –“

„Percy,“ řekla, „prohlédl sis někdy Tysona zblízka? Myslím... obličej. Mlhy si nevšímej a podívej se na něj *doopravdy*.“

Mlha způsobuje, že lidé vidí jenom to, co jim dokáže mozek zpracovat... Věděl jsem, že umí poplést i polobohy, ale...

Podíval jsem se Tysonovi do tváře. Nebylo to jenom tak. Odjakživa mi dělalo problémy se na něj podívat přímo, i když jsem nikdy přesně nevěděl, proč. Myslel jsem si, že je to jenom tím, že měl mezi těmi křivými zuby věčně spoustu burákového másla. Přinutil jsem se soustředit na jeho velký baňatý nos a pak o kousek výš na oči.

Ne, ne na oči.

Na *jedno* oko. Na jedno veliké hnědé telecí oko přímo uprostřed čela, s hustými řasami a velkými slzami, které mu stékaly po obou tvářích.

„Tysone,“ vykoktal jsem. „Ty jsi...“

„Kyklop,“ napověděla mi Annabeth. „Ještě malý, podle toho, jak vypadá. Zřejmě proto nedokázal přejít hranici tak lehce jako býci. Tyson patří k sirotkům bez domova.“

„Ke komu?“

„Jsou skoro v každém městě,“ vysvětlovala Annabeth znechuceně. „Oni jsou... *omyly*, Percy. Děti přírodních duchů a bohů... No, zvlášť jednoho boha... a obvykle se moc extra nevyvedou. Nikdo o ně nestojí. Rodiče je pohodí. Vyrůstají divoce

na ulicích. Já nevím, jak si tě tenhle našel, ale jak je vidět, oblíbil si tě. Měli bychom ho odvést k Cheirónovi, ať rozhodne, co s ním.“

„Ale ten oheň. Jak –“

„Je to kyklop.“ Annabeth se odmlčela, jako by mi připomínala něco nepříjemného. „Pracují v kovárnách pro bohy. *Musí* být odolní vůči ohni. To jsem se ti snažila říct celou dobu.“

Byl jsem z toho úplně vedle. Jak to, že mi nikdy nedošlo, co je Tyson zač?

Ale v tu chvíli jsem neměl čas nad tím uvažovat. Celý svah kopce hořel. Zranění hrdinové potřebovali ošetřit. A pořád tu ještě byli dva zmlácení bronzoví býci, kterých bylo třeba se zbavit, a počítal jsem, že se do běžných popelnic na recyklovatelný odpad nevejdou.

Clarisse se vrátila a otřela si saze z čela. „Jackstone, pokud můžeš vstát, tak se zvedej. Musíme odnést raněné zpátky do hlavní budovy a dát Tantalovi vědět, co se stalo.“

„Tantalovi?“ zeptal jsem se.

„Řediteli táborových aktivit,“ vysvětlila mi Clarisse netrpělivě.

„Ředitelem aktivit je přece Cheirón. A kde je Argus? Ten je přece šéfem bezpečnosti. Měl tady být.“

Clarisse se zaškaredila. „Arguse vyrazili. Vy dva jste byli moc dlouho pryč. Všechno se změnilo.“

„Ale Cheirón... Trénoval kluky a holky na boj s nestvůrami víc než tři tisíce let. Nemůže přece jenom tak *odejít*. Co se stalo?“

„*Tohle* se stalo,“ vyštěkla Clarisse.

Ukázala na Thaliin strom.

Každý táborník znal historku, která se k němu vázala. Před šesti lety Grover, Annabeth a dva další polobozi jménem Thalia a Luke dorazili k Táboru polokrevných, pronásledovaní armádou nestvůr. Když na ně na vršku toho kopce zaútočily, postavila se jim Thalia, dcera Diova, a dala tak kamarádům čas dostat se do bezpečí. Když umírala, otec Zeus se nad ní slitoval a proměnil ji v borovici. Její duše posilovala kouzelné hranice tábora a chránila ho před nestvůrami. Ta borovice tam stála, co pamatuju, silná a zdravá.

Ale teď zežloutla. Zem kolem kmene byla posetá velkou hromadou opadaného jehličí. Uprostřed kmene metr od země zel

otvor, velký asi jako díra po kulce, a z něj pomalu vytékala zelená míza.

Zamrazilo mě u srdce. Ted' už jsem chápal, proč je tábor v nebezpečí. Kouzelné hranice přestávaly fungovat, protože Thaliin strom umíral.

Někdo ho otrávil.

Pátá kapitola

DOSTÁVÁM NOVÉHO SPOLUBYDLÍČÍHO

Stalo se ti někdy, že jsi přišel domů a našel svůj pokoj zpřeházený? Jako když se ho nějaká snaživá osoba (ahoj, mami) pokusila „uklidit“, a ty najednou nemůžeš nic najít? A i když nic nechybí, máš ten strašný pocit, že se ti někdo probíral osobními věcmi a všechno pomatlal leštěnkou s citrónovou vůní?

Přesně takhle mi bylo, když jsem zas uviděl Tábor polokrevných.

Na první pohled se to nezdálo tak úplně jiné. Hlavní budova tam ještě stála se svou modrou sedlovou střechou a verandou, která se táhla kolem dokola domu. Jahodová pole se pořád pekla ve slunci. Po údolí byly stejně jako předtím rozesety řecké sloupové budovy – amfiteátr, aréna pro zápasy, jídelní pavilon, posazený nad průlivem Long Island. A mezi lesy a potokem byly uhnížděny stejné sruby – šílené seskupení dvanácti budov, každá zasvěcená jinému olympskému bohovi.

Ale vládla tu teď atmosféra nebezpečí. Hned bys poznal, že je něco špatně. Místo aby instruktoři a satyrové hráli volejbal na hřišti, přebírali zbraně v kůlně na náradí. Stromové víly, vyzbrojené luky a šípy, si nervózně povídaly na kraji lesa. Les vypadal nemocný, tráva na louce byla bledě žlutá a stopy po ohni na Vrchu polokrevných byly do očí jako šeredné jizvy.

Někdo zpřeházel mé oblíbené místo na světě a já z toho nebyl... no, vůbec odvázaný.

Po cestě k hlavní budově jsem poznával spoustu lidí z loňského léta. Nikdo se nezastavil, aby s námi promluvil. Nikdo neřekl: „Vítejte zpátky.“ Někteří nevěřicně zírali, když viděli Tysona, ale většina nás jenom zachmuřeně minula a šla si dál za svými

povinnostmi – roznášela vzkazy, nosila meče k brusným kotoučům na zaostření. Tábor mi připadal jako vojenská škola. A věřte mi, já to znám. Z několika mě vyhodili.

Tysona se nic z toho nedotýkalo. Všechno, co viděl, ho úplně fascinovalo. „Co je to!“ vydechl.

„Stáje pro pegasy,“ řekl jsem. „Okřídlené koně.“

„Co je to!“

„Ehm... to jsou záchody.“

„Co je to!“

„Sruby pro táborníky. Pokud nevíš, kdo je tvůj rodič z Olympu, tak tě šoupnou do Hermova srubu – to je ten hnědý tamhle – dokud nejsi určený. Pak, jakmile se to dozvědí, tě přesunou ke skupině tvého táty nebo mámy.“

Podíval se na mě s posvátnou hrůzou. „Ty... máš *srub*?“

„Číslo tři.“ Ukázal jsem na nízkou šedou budovu, postavenou z mořských kamenů.

„Ty bydlíš ve srubu s kamarády?“

„Ne. Ne, jsem tam sám.“ Nechtělo se mi to vysvětlovat. Trapná pravda: byl jsem jediný, kdo obýval ten srub, protože jsem vlastně vůbec neměl existovat. „Velká trojka“ bohů – Zeus, Poseidón a Hádés – mezi sebou po druhé světové válce uzavřela smlouvu, že už nebudou mít se smrtelníky žádné děti. Byli jsme silnější než běžní polokrevní. Byli jsme až moc nepředvídatelní. Když nás něco popadlo, nadělali jsme maléry... jako třeba druhou světovou. Ta smlouva „Velké trojky“ byla porušena jenom dvakrát – jednou, když Zeus zplodil Thalii, a podruhé, když Poseidón zplodil mě. Ani jeden z nás se neměl narodit.

Thalia byla proměněna v borovici, když jí bylo dvanáct. Já... no, já dělal, co jsem mohl, abych nedopadl stejně. Zdály se mi škaredé sny o tom, v co by mě asi tak Poseidón proměnil, kdybych měl někdy smrt na jazyku – možná v plankton. Nebo v chumel plovoucí chaluhy.

Když jsme došli k hlavní budově, našli jsme Cheiróna v jeho bytě. Poslouchal svou oblíbenou hudbu ze šedesátých let a přitom si balil sedlové brašny. Asi bych měl připomenout – Cheirón je kentaur. Od pasu nahoru vypadá jako normální chlápek středního

věku s kudrnatými hnědými vlasy a rozježenou bradkou. Od pasu dolů je to bílý hřebec. Dokáže se maskovat za člověka tak, že natlačí tu spodní část do kouzelného kolečkového křesla. Vlastně se tak maskoval za učitele latiny po celou mou šestou třídu. Ale většinu času, pokud jsou dost vysoké stropy, radši chodí v plné kentauří podobě.

Jakmile jsme ho uviděli, Tyson ztuhl. „Koník!“ vyjekl úplně nadšeně.

Cheirón se obrátil a zatvářil se uraženě. „Prosím?“

Annabeth k němu přiběhla a objala ho. „Cheiróne, co se to děje? Snad... neodcházíte?“ Hlas se jí třásl. Cheirón pro ni byl něco jako druhý táta.

Cheirón jí pocuchal vlasy a laskavě se na ni usmál. „Ahoj, holka. A svatá dobrotu, Percy. Tys za ten rok vyrostl!“

Polkl jsem. „Clarisse říkala, že jste... že jste.“

„Vyhozen.“ Cheirónovi se temně zaleskly oči. „No jistě, někdo si to musel odskákat. Vládce Zeus byl nanejvýš rozčilený. Strom, který vytvořil z duše své dcery, někdo otrávil! Pan D. musel někoho potrestat.“

„Myslíte kromě sebe samotného,“ zavrčel jsem. Stačilo mi vzpomenout si na ředitele tábora pana D. a hned mě popadl vztek.

„Ale to je šílené!“ vykřikla Annabeth. „Cheiróne, vy jste přece nemohl mít nic společného s otrávením Thaliina stromu!“

„A přesto,“ povzdechl si Cheirón, „mi teď nikdo na Olympu za těchto okolností nevěří.“

„Za jakých okolností?“ zeptal jsem se.

Cheirón se zakabonil. Cpal si do sedlové brašny řecko-anglický slovník a z kazeťáku se linula hudba Franka Sinatry.

Tyson na Cheiróna pořád ohromeně zíral. Zafňukal, jako by ho chtěl poplácat po boku, ale bál se přiblížit. „Koník?“

Cheirón si odfrkl. „Můj drahý mladý kyklope! Já jsem *kentaur*.“

„Cheiróne,“ zeptal jsem se. „Co je s tím stromem? Co se stalo?“

Smutně zavrtěl hlavou. „Ten jed použitý na Thaliinu borovici, to je něco z podsvětí, Percy. Nějaký jed, který jsem ani já nikdy neviděl. Musí pocházet od nějakého netvora dost hluboko v jamách Tartaru.“

„Potom ale víme, kdo za to může. Kro –“

„Nevzývej jméno vládce Titánů, Percy. Zvlášť ne tady a teď.“

„Ale loni v létě se pokusil vyvolat občanskou válku na Olympu! Tohle *musel* být jeho nápad. Přiměl Luka, toho zrádce, aby provedl tuhle strašlivou věc.“

„Možná,“ odpověděl Cheirón. „Ale obávám se, že jsem volán k zodpovědnosti, protože jsem tomu nezabránil a nedokážu tu borovici vyléčit. Ten strom má před sebou jenom pár týdnů života, pokud...“

„Pokud co?“ zeptala se Annabeth.

„Ale ne,“ zarazil se Cheirón. „To byla bláznivá myšlenka. Celé údolí je tím jedem otřeseno. Kouzelná hranice mizí. Sám tábor umírá. Jenom jediný zdroj kouzla by byl dost silný na to, aby ten jed odvrátil, a ten se ztratil už před stovkami let.“

„Co je to?“ zeptal jsem se. „Půjdeme to najít!“

Cheirón zavřel sedlový vak. Stiskl tlačítko a zastavil magnetofon. Pak se obrátil a položil mi ruku na rameno. Podíval se mi zpřímá do očí. „Percy, musíš mi slíbit, že se *nebudeš* chovat neuváženě. Řekl jsem tvé matce, že nechci, abys sem tohle léto vůbec jezdil. Je to nebezpečné. Ale teď, když už jsi tady, *zůstaň*. Tvrdě trénuj. Uč se bojovat. Ale neodcházej.“

„Proč ne?“ chtěl jsem vědět. „Chci něco udělat! Nemůžu nechat ty hranice prostě padnout. Celý tábor bude –“

„Zamořený nestvůrami,“ dokončil za mě Cheirón větu. „Ano, toho se obávám. Ale nesmíš se nechat zatáhnout do něčeho zbrklého! Tohle by mohla být léčka vládce Titánů. Vzpomeň si na loňské léto! Málem tě připravil o život.“

Byla to pravda, ale stejně jsem chtěl pomoci. Taky jsem chtěl, aby za to Kronos zaplatil. Páni, člověk by čekal, že se vládce Titánů před těmi dávnými věky, kdy byl poražen bohy, už poučil. Dalo by se čekat, že po tom, co ho rozsekali na milion kousíčků a vhodili do nejtemnější části Podsvětí, tak trochu pochopí, že o něj nikdo nestojí. Ale to ne. Protože je nesmrtelný, je tam dole v Tartaru pořád naživu – trpí věčnou bolestí, touží se vrátit a pomstít se vládcům z Olympu. Nemůže jednat sám, ale umí

mistrovsky plést hlavy smrtelníkům, a dokonce i bohům, aby za něj tu špinavou práci udělali.

To otrávení *musí* být jeho dílo. Kdo jiný by byl tak podlý, aby napadl Thaliin strom, jediné, co zbylo po hrdince, která obětovala život, aby zachránila přátele?

Annabeth se ze všech sil snažila nebrečet. Cheirón jí otřel z tváře slzu. „Zůstaň s Percym, děvče,“ poradil jí. „Chraň ho. To proroctví – pamatuj na něj!“

„Já – já budu.“

„Ehm...“ odkašlal jsem si. „Má to být to super nebezpečné proroctví, ve kterém taky figuruju, ale bohové vám zakázali mi o tom říct?“

Nikdo neodpověděl.

„Fajn,“ zabručel jsem. „Aspoň jsem to zkusil.“

„Cheiróne...“ promluvila Annabeth. „Řekl jste mi, že vás bohové udělali nesmrtelným jenom potud, když bude třeba, abyste cvičil hrdiny. A jestli vás odvolali z tábora –“

„Přísahej, že se budeš ze všech sil snažit chránit Percyho před nebezpečím,“ stál na svém. „Přísahej při řece Styx.“

„Já – přísahám při řece Styx,“ opakovala Annabeth. Venku zaduněl hrom.

„Výborně,“ řekl Cheirón. Zdálo se, že se mu malinko ulevilo. „Možná se mé jméno očistí a já se budu moct vrátit. Do té doby půjdu navštívit své divoce žijící příbuzné do národního parku Everglades na Floridě. Možná, že pro ten otrávený strom mají nějaký lék, na který jsem už zapomněl. V každém případě zůstanu ve vyhnanství, dokud se ta záležitost nevyřeší... nějakým způsobem.“

Annabeth potlačila vzlyknutí. Cheirón ji rozpačitě poplácal po rameni. „No tak, děvče. Musím svěřit vaši bezpečnost do rukou pana D. a nového ředitele aktivit. Musíme doufat... no, snad ti dva tábor nezničí tak rychle, jak se obávám.“

„Kdo vůbec je ten chlap Tantalos?“ chtěl jsem vědět. „Jak to, že dostal vaši práci?“

Po údolí se rozlehlo troubení na lasturu. Neuvědomil jsem si, jak je pozdě. Nastal čas, aby se táborníci shromáždili k večeři.

„Běžte,“ vyzval nás Cheirón. „Setkáte se s ním v jídelním pavilonu. Spojím se s tvou matkou, Percy, a dám jí vědět, že jsi v pořádku. Teď už bude mít jistě strach. Jenom pamatuj na moje varování! Jsi ve smrtelném nebezpečí. Ani na chvíli si nemysli, že na tebe vládce Titánů zapomněl!“

S těmi slovy a s klapotem kopyt vyšel z bytu do chodby a Tyson za ním zavolal: „Koníku! Nechod’.“

Uvědomil jsem si, že jsem Cheiróna zapomněl upozornit na svůj sen o Groverovi. Teď už bylo pozdě. Nejlepší učitel, jakého jsem kdy měl, odešel, možná nadobro.

Tyson se rozbrečel skoro stejně usedavě jako Annabeth.

Snažil jsem se je přesvědčit, že se všechno spraví, ale sám jsem tomu nevěřil.

Slunce už zapadalo za jídelní pavilon, když táborníci vycházeli ze svých srubů. Stáli jsme ve stínu mramorového sloupu a pozorovali je, jak se blíží. Annabeth byla pořád ještě dost otřesená, ale slíbila nám, že si promluvíme později. Pak odešla a přidala se ke svým sourozencům z Athénina srubu – k tuctu kluků a holek s blond vlasy a šedýma očima, jako měla sama. Annabeth z nich nebyla nejstarší, ale strávila v táboře víc letních sezon než skoro všichni ostatní. Dalo se to poznat podle jejího táborového náhrdelníku – jeden korálek za každé léto, a Annabeth jich měla šest. Nikdo nezpochybňoval její právo jít v čele skupiny.

Pak dorazila Clarisse, vedla Arésův srub. Jednu ruku měla zavěšenou na pásce a na tváři škaredou ránu, ale jinak se nezdálo, že by ji srážka s těmi bronzovými býky nějak rozhodila. Kdosi jí připlácl na záda kus papíru s nápisem BUUU! Ovšem nikdo z jejího srubu se jí to neobtěžoval prozradit.

Po arésovcích přišel Héfaistův srub – šest kluků vedených Charlesem Beckendorfem, mohutným patnáctiletým černochem. Měl ruce velké jako baseballové rukavice a tvář tvrdou a šilhavou od věčného hledění do kovářské výhně. Když ho člověk poznal blíž, byl docela příjemný, ale nikdo mu nikdy neřekl Charlie nebo Chucku nebo Charlesi. Pro většinu lidí byl prostě Beckendorf. Tvrdilo se o něm, že dokáže vyrobit všechno. Dej mu kus kovu

a on ti vyrobí meč ostrý jako břitva nebo mechanického bojovníka nebo zpívající fontánu pro babičku do zahrádky. Všechno, na co si vzpomeneš.

Objevily se i ostatní sruby: Démétéřin, Apollónův, Afroditin, Dionýsův. Od jezera s kanoemi přišly najády. Ze stromů se vynořily lesní víly. Z louky dorazil tucet satyrů, kteří mi bolestně připomněli Grovera.

Odjakživa jsem měl pro satyry slabost. Tady v táboře museli vykonávat všechny možné divné práce pro ředitele pana D., ale nejdůležitější úkoly měli tam ve skutečném světě. Byli to táboroví hledači. V utajení chodili do škol po celém světě, vyhledávali možné polokrevné a doprovázeli je do tábora. Takhle jsem se seznámil s Groverem. Byl první, komu došlo, že jsem polobůh.

Po satyrech dorazil jako poslední Hermův srub. Odjakživa byl nejpočetnější. Loni v létě ho vedl Luke, kluk, který bojoval spolu s Thalií a Annabeth na hřebenu Vrchu polokrevných. Nějakou dobu, než se ke mně Poseidón přihlásil, jsem v tom srubu taky bydlel. Luke se se mnou skamarádil... a pak se mě pokusil zabít.

Ted' vedli Hermův srub Travis a Connor Stollovi. Nebyli dvojčata, ale jeden druhému se tak podobali, že to bylo vlastně jedno. Nikdy bych si nezapamatoval, který je starší. Oba byli vysocí a hubení, do očí jim padaly rozčuchané kštice hnědých vlasů. Oranžová trička s nápisem TÁBOR POLOKREVNÝCH nosili přes plandavé kraťasy a v obličejích měli uličnické rysy jako všechny Hermovy děti: klenuté obočí, ironický úsměv, a kdykoli se na tebe podívali, zablesklo se jim v očích – jako by se ti právě chystali hodit za košili petardu.

Jakmile dorazili poslední táborníci, odvedl jsem Tysona doprostřed pavilonu. Hovor utichl. Hlavy se k nám obrátily. „Kdo sem pozval *tohle*?“ zamumlal někdo u Apollónova stolu.

Zabodl jsem pohled tím směrem, ale nepoznal jsem, kdo to řekl.

Od předního stolu se ozval povědomý unylý hlas: „Ale, ale, že je to náš Peter Johnson! Nic lepšího jsem si v tomhle miléníu už přát nemohl.“

Zatnul jsem zuby. „*Percy Jackson...* pane.“

Pan D. se napil dietní coly. „Jasně. No, jak dneska říkáváte vy mladí: *jak myslíš*.“

Měl na sobě svou obvyklou havajskou košili s leopardím vzorem, krátké vycházkové kalhoty a tenisky s černými ponožkami. Se svým vypaseným břichem a skvrnitým červeným obličejem vypadal jako nějaký turista v Las Vegas, který to přehnal v kasinu. Jeden nervózní satyr za ním loupal kuličky hroznového vína a po jedné je podával panu D.

Opravdové jméno pana D. je Dionýsos. Bůh vína. Zeus ho na sto let jmenoval ředitelem Tábora polokrevných, aby odvykl alkoholu – trest za to, že bez povolení pronásledoval jakousi lesní vílu.

Vedle něj, kde obyčejně sedával Cheirón (nebo stál ve své kentauří podobě), byl někdo, koho jsem nikdy předtím neviděl – bledý, příšerně vychrtlý chlapík v obnošené oranžové vězeňské kombinéze. Nad kapsou stálo číslo 0001. Měl modré kruhy pod očima, špinavé nehty a oškubané šedé vlasy, jako by ho někdo ostříhal srpem na plevel. Hleděl na mě a já byl z toho pohledu nervózní. Vypadal... nějak zničeně. Vztekle a zoufale a hladově, to všechno najednou.

„Na tohohle kluka,“ řekl mu Dionýsos, „musíš dohlížet. Je to Poseidónovo děcko, abys věděl.“

„Ach!“ vzdychl vězeň. „Tenhle to je.“

Z jeho tónu bylo zřejmé, že o mně s Dionýsem už dlouze mluvili.

„Já jsem Tantalos,“ představil se vězeň a nemastně neslaně se usmál. „Mám tu speciální úkol, dokud, no, dokud můj pán Dionýsos nerozhodne jinak. A od tebe, Persee Jacksone, vážně čekám, že přestaneš dělat další potíže.“

„Potíže?“ opakoval jsem.

Dionýsos luskl prsty. Na stole se objevily noviny – přední strana dnešního *New York Post*. Byla tam moje školní fotka z akademie Meriwether. Nedokázal jsem pořádně přečíst titulky, ale uměl jsem si dost dobře domyslet, co tam stojí. Něco jako: *Třináctiletý šílenec podpálil tělocvičnu*.

„Ano, potíže,“ prohlásil Tantalos se zadostiučiněním. „Pokud vím, loni v létě jsi toho natropil až dost.“

To mě tak naštvalo, že jsem nedokázal promluvit. To snad má být *moje* vina, že se bohové málem pustili do války mezi sebou?

Jeden satyr nervózně předstoupil a položil před Tantara talíř pečeného masa. Nový ředitel aktivit si olízl rty. Podíval se na svou prázdnou sklenku a řekl: „Pivo značky Barq, speciální rezerva, ročník 1967.“

Sklenka se sama naplnila pěnivou tekutinou. Tantalos váhavě natáhl ruku, jako by se bál, že je sklenice horká.

„No tak, do toho, kamaráde,“ pobídl ho Dionýsos s podivnou jiskrou v očích. „Možná to teď bude fungovat.“

Tantalos hrábl po sklenici, ale ta před ním couvla dřív, než se jí stačil dotknout. Pár kapek piva se vylilo a Tantalos se je pokusil nabrat prsty, ale kapky se odkutálely jako rtuť, než se k nim přiblížil. Zavrčel a obrátil se k talíři s masem. Vzal si vidličku a pokusil se nabodnout kus hovězího žebra, ale talíř se rozběhl po stole a odlétl až na jeho konec, přímo do uhlíků v koši na oheň.

„Sakra!“ zamumlal Tantalos.

„No jo,“ prohodil Dionýsos a z hlasu mu odkapávala falešná lítost. „Snad za pár dní. Věř mi, kamaráde, už jenom práce v tomhle táboře je dost velké mučení. Jsem si jistý, že to tvoje prokletí nakonec zmizí.“

„Nakonec,“ zabručel Tantalos a zíral na Dionýsovu dietní colu. „Máte tušení, jak jednomu vyprahne v krku po třech tisících let?“

„Vy jste ta duše z Trestných polí,“ vzpomněl jsem si. „Ta, která stojí v jezeře s ovocným stromem nad hlavou, ale nemůže jíst ani pít.“

Tantalos se na mě ušklíbl. „Vzorný školáček, co, chlapečku?“

„Musel jste provést něco fakt strašného, když jste ještě žil,“ poznamenal jsem a docela mě to zaujalo. „Co to bylo?“

Tantalos přimhouřil oči. Satyrové za ním divoce vrtěli hlavami a pokoušeli se mě varovat.

„Na tebe si dám pozor, Percy Jacksone,“ zavrčel Tantalos. „Nechci ve svém táboře žádné problémy.“

„Ten váš tábor už problémy má... pane.“

„No tak, běž si sednout, Johnstone,“ vzdychl si Dionýsos. „Myslím, že tamhleten stůl je tvůj – ten, kde nikdo nikdy nechce sedět.“

Tváře mi hořely, ale věděl jsem, že nemůžu odmítnout. Dionýsos byl přerostlý fracek, ale nesmrtelný a hrozně mocný. Řekl jsem: „Pojď, Tysone.“

„To ne,“ zasáhl Tantalos. „To monstrum zůstane tady. Musíme rozhodnout, co s tím uděláme.“

„S *ním*,“ vyštěkl jsem. „Jmenuje se Tyson.“

Nový ředitel aktivit povytáhl obočí.

„Tyson zachránil tábor,“ prohlásil jsem neústupně. „Rozdrtil ty bronzové býky. Jinak by to tu celé vypálili.“

„Ano,“ vzdychl si Tantalos, „a to by teda *byla* škoda.“

Dionýsos se uchechl.

„Nech nás teď o samotě,“ nařídil Tantalos, „dokud nerozhodneme o osudu toho stvoření.“

Tyson se na mě podíval se strachem ve svém jediném velkém oku, ale já věděl, že nemůžu neposlechnout přímý rozkaz ředitelů tábora. Aspoň ne otevřeně.

„Budu hned tamhle, člověče,“ slíbil jsem mu. „Neboj se. Na noc ti najdeme nějaké prima místo na spaní.“

Tyson přikývl. „Věřím ti. Ty jsi můj kamarád.“

A hned jsem se cítil mnohem provinilejší.

Odvlekl jsem se k Poseidónově stolu a žuchl na lavici. Lesní nymfa mi přinesla talíř olympské pizzy s olivami a klobásou, ale neměl jsem hlad. Dneska mě dvakrát málem zabili. Podařilo se mi skončit školní rok dokonalým malérem. Tábor polokrevných má vážný problém a Cheirón mi řekl, že s tím nemám nic dělat.

Nepřipadal jsem si extra vděčný, ale odnesl jsem večeři, jak bylo zvykem, k bronzovému koši s ohněm a seškrábl kousek jídla do plamenů.

„Poseidóne,“ zamumlal jsem, „přijmi mou oběť.“

A když už budeš u toho, pošli mi nějakou pomoc, modlil jsem se v duchu. *Prosím.*

Kouř z hořící pizzy se proměnil na něco voňavého – nádech čistého mořského vánku, smíchaného s lučními květinami – ale netušil jsem, jestli to znamená, že otec vážně poslouchá.

Vrátil jsem se na své místo. Měl jsem pocit, že už to horší být ani nemůže. Ale pak nechal Tantalos jednoho ze satyrů zafoukat na roh z lastury, abychom se soustředili na jeho oznámení.

„Takže,“ promluvil Tantalos, jakmile utichl hovor. „Další lahodné jídlo! Aspoň to říkají.“ Zatímco mluvil, po kousku přibližoval ruku ke svému znovu naplněnému talíři s večeří, jako by čekal, že si jídlo nevšimne, co dělá. Ale všimlo si. Vystřelilo po stole, sotva se k němu dostal na patnáct centimetrů.

„A dnes, můj první den ve funkci,“ pokračoval, „bych rád řekl, že je to velice příjemná forma trestu, být tady. Doufám, že během léta budu mučit, ehm, vlastně učit každého z vás. Vy, děti, jste všechny přímo k sežrání.“

Dionýsos zdvořile zatleskal a po něm se ozval vlašný potlesk satyrů. Tyson pořád stál u hlavního stolu a vypadal nespokojený, ale pokaždé, když se pokusil uniknout ze středu zájmu, ho Tantalos přitáhl zpátky.

„A teď pár změn!“ Tantalos věnoval táborníkům podrazácký úsměv. „Znovu zavádíme závody vozů!“

U všech stolů propuklo mumlání-rozčilení, strach, nedůvěra.

„Já dobře vím,“ pokračoval Tantalos zvýšeným hlasem, „že ty závody byly před několika lety zrušeny kvůli, hm, technickým problémům.“

„Tři mrtví a šestadvacet zmrzačených,“ zavolal někdo od Apollónova stolu.

„Ano, ano!“ souhlasil Tantalos. „Ale já vím, že vy všichni spolu se mnou přivítáte návrat této táborové tradice. Každý měsíc získají vítězni jezdci zlaté vavříny. Týmy se mohou zaregistrovat hned ráno! První závod se bude konat za tři dny. Uvolníme vás z většiny pravidelných činností, abyste si mohli připravit vozy a vybrat koně. Ano, a zmínil jsem se o tom, že srub vítězného týmu nebude mít žádné povinnosti po celý měsíc, ve kterém vyhrál?“

Výbuch vzrušeného hovoru – žádné služby v kuchyni celý měsíc? Žádné čištění stájí? Myslí to vážně?

A pak se ozvala ta poslední osoba, od které bych to čekal.

„Ale pane!“ řekla Clarisse. Tvářila se nervózně, ale zvedla se od Arésova stolu, aby zasáhla. Někteří táborníci se začali hihňat, když na jejích zádech uviděli ten nápis BUUU! „A co hlídková povinnost? Chci říct, pokud všeho necháme a začneme si vyrábět ty vozíky –“

„A, naše hrdinka dne,“ prohlásil Tantalos. „Statečná Clarisse, která sama porazila bronzové býky!“

Clarisse zamrkala, pak se začervenala. „Hm, ale já ne –“

„A navíc skromná.“ Tantalos se zašklebil. „Není se čeho bát, má milá! Tohle je letní tábor. Jsme tu proto, abychom se bavili, ne?“

„Ale ten strom –“

„A teď,“ pokračoval Tantalos, zatímco několik druhů ze srubu Clarisse stáhlo zpátky na sedadlo, „než se vydáme k ohni a ke společnému zpěvu, jedna drobná organizační záležitost. Percy Jackson a Annabeth Chaseová považovali z nějakého důvodu za nutné přivést sem *tohle*.“ Tantalos mávl rukou k Tysonovi.

Mezi táborníky se rozneslo stísněné mumlání. Upřela se na mě spousta postranních pohledů. Chtělo se mi Tantala zabít.

„Samozřejmě,“ řekl, „Kyklopové mají pověst krvelačných nestvůr s titěrnými mozečky. Za normálních okolností bych tu potvora vypustil do lesa a nechal vás ji honit s loučemi a špičatými klacky. Ale kdo ví? Možná, že tenhle kyklop není tak strašný jako většina jeho bratrů. Dokud se neukáže, že je to třeba zničit, potřebujeme místo, kde to budeme chovat! Napadly mě stáje, ale koně by z toho byli nervózní. Snad v Hermově srubu?“

U Hermova stolu zavládlo ticho. Travis a Connor Stollovi se najednou hrozně zajímali o něco na ubruse. Nemohl jsem jim to vyčítat. Hermův srub byl věčně plný až k prasknutí. V žádném případě by tam nenacpali ještě skoro dvoumetrového kyklopa.

„No tak,“ vyhuboval jim Tantalos. „To monstrum možná dokáže vykonávat nějaké podřadné práce. Má někdo návrh, kam by se taková bestie mohla umístit?“

Najednou všichni zalapali po dechu.

Tantalos překvapeně odskočil od Tysona. Nedokázal jsem nic jiného než nevěřícně zírat na to oslnivé zelené světlo, které mi mělo změnit život – úchvatný holografický obraz, který se objevil nad Tysonovou hlavou.

Nepříjemně se mi zkroutil žaludek, když jsem si vzpomněl, co Annabeth říkala o kyklopech: *Děti přírodních duchů a bohů... No, zvlášť jednoho boha...*

Nad Tysonem vířil zářivý zelený trojzubec – stejný symbol, jaký se objevil nade mnou toho dne, kdy mě Poseidón prohlásil za svého syna.

Následovala chvíle užaslého ticha.

Prohlášení byla vzácná událost. Někteří táborníci na něj marně čekali celý život. Když mě loni v létě Poseidón označil za svého, všichni uctivě poklekli. Ale teď udělali to, co Tantalos – a Tantalos se hlasitě rozchechtal. „No! Myslím, že teď víme, kam tu bestii umístit! U bohů, vážně tam vidím rodinnou podobu!“

Všichni se rozesmáli, až na Annabeth a pár mých dalších kamarádů.

Tyson si toho zřejmě nevšiml. Byl úplně popletený, pokoušel se plácnout rukou po tom zářícím trojzubci, který se mu už rozplýval nad hlavou. Byl moc nevinný na to, aby pochopil, jak si z něj dělají legraci, jak jsou lidé krutí.

Ale mně to došlo.

Měl jsem nového spolubydlícího ve srubu. Měl jsem nevlastního bratra nestvůru.

Šestá kapitola

ĎÁBELŠTÍ HOLUBI ÚTOČÍ

Příštích pár dní nastalo mučení, přesně jak říkal Tantalos.

Předně kvůli Tysonovi, který se nastěhoval do Poseidónova srubu. Každých patnáct vteřin se sám pro sebe zahihňal a opakoval si: „Percy je můj bratr?“, jako by zrovna vyhrál v loterii.

„No tak, Tysone,“ říkal jsem mu. „Není to tak jednoduché.“

Ale nedalo se mu to vysvětlit. Připadal si jako v nebi. A já... i když jsem měl toho kluka fakt rád, nemohl jsem si pomoci, ale připadal jsem si rozpačitě. Zahanbeně. Tak, a je to venku.

Můj otec, všemocný Poseidón, se zakoukal do nějakého přírodního ducha a výsledkem byl Tyson. Chci říct, četl jsem mýty o kyklopech. Dokonce jsem si pamatoval, že to často bývaly Poseidónovy děti. Ale nikdy mi nedošlo, že jsou vlastně moje... rodina. Dokud jsem neměl Tysona nastěhovaného na vedlejší posteli.

A pak tu byly ty poznámky od starších táborníků.

Najednou jsem nebyl Percy Jackson, ten bezva kluk, který loni v létě objevil ukradený Diův blesk. Teď jsem byl Percy Jackson, chudák ňouma, který má za bráchu šerednou nestvůru.

„On není můj *opravdovský* brácha!“ protestoval jsem vždycky, když u toho Tyson nebyl. „Je to spíš nevlastní bratr z horší strany rodiny. Jako... nevlastní bratr přes koleno, tak něco.“

Nikdo mi na to neskočil.

Přiznávám – měl jsem na otce vztek. Připadalo mi, že být jeho synem teď znamená být všem pro smích.

Annabeth se mi snažila zvednout náladu. Navrhovala, že v závodě vozů uděláme společný tým, abychom přišli na jiné myšlenky. Abys rozuměl – oba jsme nenáviděli Tantara a oba jsme

umírali starostí o tábor – ale nevěděli jsme, co s tím dělat. Usoudili jsme, že zatím, dokud nepřijdeme s nějakým úžasným plánem na záchranu Thaliina stromu, se těch závodů můžeme klidně zúčastnit. Athéna, máma Annabeth, koneckonců vynalezla vůz a můj otec vytvořil koně. Společně tu závodní dráhu *ovládneme*.

Jednoho dne ráno jsme s Annabeth seděli u jezírka s kanoemi a kreslili si návrhy vozíků, když šli kolem nějaký vtípálci z Afroditina srubu. Zeptali se mě, jestli si od nich nechci půjčit tužku na malování oka... „Á, pardon, *očí*.“

Když za velkého chechotu odešli, Annabeth zabručela: „Prostě si jich nevšímej, Percy. Není to tvoje chyba, že máš za bratra nestvůru.“

„On *není* můj bratr!“ vyštěkl jsem. „A není ani nestvůra!“

Annabeth povytáhla obočí. „Poslouchej, nerozčiluj se na mě! A technicky vzato, *je* to nestvůra.“

„Zrovna ty jsi mu povolila vstoupit do tábora.“

„Protože to byl jediný způsob, jak ti zachránit život! Chci říct... Je mi to líto, Percy. Nečekala jsem, že se k němu Poseidón *přihlásí*. Kykloповé jsou ti nejprohnanější, nejzrádnější –“

„On není! A vůbec, co máš proti kyklopům?“

Annabeth zruřověly uši. Měl jsem pocit, že mi něco neprozradila – něco strašného.

„Prostě to nech plavat,“ odbyla mě. „A co se týče té nápravy pro vůz –“

„Jednáš s ním, jako by byl něco odporného,“ nedal jsem se. „A přitom mi zachránil život.“

Annabeth odhodila tužku a vstala. „Tak by sis možná měl ten vůz navrhovat s *ním*.“

„Možná bych měl.“

„Fajn!“

„Fajn!“

Vztekle utekla a já se cítil ještě hůř než předtím.

Příštích pár dní jsem se snažil na své maléry nemyslet.

Silena Beauregardová, jedna docela příjemná holka z Afroditina srubu, mi dala první lekci v ježdění na pegasovi. Vysvětlila mi, že existuje jenom jeden nesmrtelný okřídlený kůň jménem Pegas a ten si pořád někde volně lítá po obloze, ale během věků si pořídil spoustu dětí. Žádné není tak rychlé ani odvážné jako on, ale všechny se jmenují po tom prvním a největším.

Coby syn boha moře jsem si nepotrpěl na pohyb ve vzduchu. Můj otec soupeřil s Diem, takže jsem se snažil držet se z říše vládce oblohy, jak to jenom šlo. Ale jízda na okřídleném koni mi připadala jiná. Nebyl jsem z ní ani zdaleka tak nervózní jako v letadle. Možná to bylo proto, že můj otec vytvořil koně z mořské pěny, takže pegasové byli něco jako... neutrální půda. Rozuměl jsem jejich myšlenkám, proto mě nepřekvapilo, když se mí pegasové rozběhli přes vrcholky stromů nebo začali pronásledovat hejno racků.

Problém byl, že Tyson chtěl taky jezdit na „ptačích konících“, ale pegasové se plašili, jen se k nim přiblížil. Telepaticky jsem jim vysvětlil, že jim Tyson neublíží, ale nezdálo se, že by mi věřili. Tysona to rozplakalo.

Jediná osoba v táboře, které Tyson *vůbec* nevadil, byl Beckendorf z Héfaištova srubu. Bůh kovář často pracoval s kyklopy ve svých kovárnách, takže Beckendorf brával Tysona do dílny a učil ho práci s kovem. Říkal, že Tysona brzo naučí mistrovsky vyrábět kouzelné předměty.

Po obědě jsem trénoval v aréně s Apollónovým srubem. Šermování mečem byla odjakživa moje silná stránka. Říkalo se, že jsem v tom lepší než všichni táborníci za posledních sto let, možná kromě Luka. Věčně mě srovnávali s Lukem.

Apollónovy potomky jsem drtil lehce. Měl bych se cvičit spíš proti Arésově a Athénině srubu, protože ti měli nejlepší bojovníky s mečem, ale s Clarisse a jejími sourozenci jsem se nesnášel a Annabeth jsem po té hádce prostě nechtěl ani vidět.

Chodil jsem do kurzu lukostřelby, i když jsem v ní byl hrozný a bez Cheiróna jako učitele už to nebylo ono. V umění a řemeslech jsem začal tvořit mramorovou bustu Poseidóna, ale začala podezřele připomínat Sylvestera Stallonea, a tak jsem toho nechal.

Zdolal jsem lezeckou stěnu nastavenou na maximální program láva a zemětřesení. A po večerech jsem držel hlídky na hranicích. I když Tantalos pořád tvrdil, že máme na ochranu tábora zapomenout, pár táborníků udělalo rozvrh služeb a v době svého volna jsme pořád nenápadně drželi stráž.

Seděl jsem nahoře na Vrchu polokrevných a pozoroval jsem stromové víly, jak chodí sem a tam a zpívají umírající borovici. Satyrové sem přicházeli se svými píšťalami a hráli přírodní kouzelné písně, a jehličky borovice jako by vždycky na chvíli pookřály. Květiny na kopci voněly o něco sladčeji a tráva vypadala zelenější. Ale jakmile hudba dohrála, do vzduchu se zase vplížila nemoc. Celý pahorek jako by byl nakažený, umíral jedem, který prosákl do kořenů stromu. Čím déle jsem tam seděl, tím jsem byl vzteklejší.

Tohle provedl Luke. Vzpomínal jsem si na jeho šibalský úsměv, na jizvu v podobě dračího spáru, kterou měl na tváři. Předstíral, že je můj kamarád, a celou dobu byl přítom Kronův sluha číslo jedna.

Otevřel jsem dlaň. Jizva, kterou mi tam Luke loňské léto způsobil, bledla, ale pořád byla vidět – bílá rána ve tvaru hvězdy, kde mě bodl jeho zemní štír.

Myslel jsem na to, co mi Luke řekl, než se mě pokusil zabít: *Sbohem, Percy. Nastupuje nový Zlatý věk. A ty se ho nedočkáš.*

V noci se mi zase zdálo o Groverovi. Někdy jsem slyšel jenom útržky jeho hlasu. Jednou jsem ho slyšel říkat: *Je to tady. A jindy: Má rád ovce.*

Napadlo mě, že Annabeth o těch snech povím, ale připadal bych si hloupě. Jako bych ji slyšel: *Má rád ovce?* Asi by si o mně myslela, že jsem se zbláznil.

Večer před závodem jsme s Tysonem dokončili vůz. Byl naprosto parádní. Tyson vyrobil kovové části v kovárně zbrojnice. Já jsem ohobloval dřevo a sestavil vůz dohromady. Byl modro-bílý, na bocích ozdobený motivy vln a vpředu měl nakreslený trojzubec. Po vši té práci mi připadalo jedině fér, že Tyson pojede jako ozbrojený strážce se mnou, i když jsem věděl, že se to koním nebude líbit a že nás Tysonova váha zpomalí.

Když jsme se chystali do postele, zeptal se Tyson: „Ty jsi našťvaný?“

Uvědomil jsem si, že se mračím. „Ne. Nejsem.“

Uložil se na postel a mlčel ve tmě. Tělo měl na tu postel dlouhé. Když si přitáhl deku nahoru, dole mu koukaly nohy. „Jsem nestvůra.“

„Neříkej to.“

„To nic. Já budu *hodná* nestvůra. Pak se nebudeš muset zlobit.“

Nevěděl jsem, co na to mám říct. Zíral jsem do stropu a připadalo mi, že pomalu umírám stejně jako ten Thaliin strom.

„To jenom... že jsem nikdy neměl nevlastního bratra.“ Pokoušel jsem se mluvit tak, aby mi nepřeskočil hlas. „Je to pro mě úplně jiné. A bojím se o tábor. A jeden můj další kamarád, Grover... je možná v maléru. Pořád mi připadá, že bych měl něco udělat a pomoci mu, ale nevím jak.“

Tyson neříkal nic.

„Promiň,“ pokračoval jsem. „Ty za nic nemůžeš. Jsem našťvaný na Poseidóna. Připadá mi, že mi to chce zkomplikovat, jako by se nás snažil srovnávat, nebo co, a já nechápu, proč to dělá.“

Uslyšel jsem hluboké chrčení. Tyson chrápal.

Povzdechl jsem si. „Dobrou noc, chlape.“

A taky jsem zavřel oči.

V mém snu měl na sobě Grover svatební šaty.

Nijak zvlášť mu neslušely. Byly dlouhé a dole na lemu mu zasychalo bláto. Výstřih mu pořád padal z ramen. Tvář měl zakrytou kusem látky jako závojem.

Stál v jakési vlhké jeskyni, osvětlené jenom loučemi. V jednom rohu bylo lůžko a ve druhém starý tkalcovský stav, z rámu visela napůl utkaná bílá látka. Zíral přímo na mě, jako bych byl televizní program, kterého se nemohl dočkat. „Díky bohům!“ vyjekl. „Slyšíš mě?“

Moje já ve snu se do odpovědi nehrnulo. Pořád jsem se rozhlížel kolem, vnímal okolí, strop s krápníky, puch ovcí a koz, vrčení a mručení a mečení, které jako by se ozývalo zpoza balvanu,

velkého jako lednička. Blokoval jediný východ odtamtud a vypadalo to, jako by za ním byla ještě mnohem větší jeskyně.

„Percy?“ zeptal se Grover. „Prosím, nemám sílu vysílat líp. *Musíš* mě slyšet!“

„Slyším tě,“ ujistil jsem ho. „Grovere, co se děje?“

Zpoza balvanu zařval obludný hlas: „Cukroušku! Už jsi s tím hotová?“

Grover sebou trhl. Pisklavě zavolal: „Ještě ne, drahý! Ještě pár dní!“

„Ech! Copak to už nejsou dva týdny?“

„N-ne, drahý. Jenom pět dní. Takže jich ještě zbývá dvanáct.“

Nestvůra zmlkla, možná se to snažila spočítat. Musela být v matice horší než já, protože prohlásila: „Dobře, ale pospěš si! Chci se už KOOOUUUKNOUT pod ten závoj, he-he-he.“

Grover se obrátil zpátky ke mně. „Musíš mi pomoci! Není čas! Jsem chycený v téhle jeskyni. Na nějakém ostrově v moři.“

„Kde?“

„Nevím přesně! Došel jsem na Floridu a pak jsem zahnul vlevo.“

„Co? Jak jsi –“

„Je to past!“ prohlásil Grover. „To je ten důvod, proč se ještě žádný satyr z téhle výpravy nikdy nevrátil. On je pastýř, Percy! A má *tu věc*. Její přirozené kouzlo je *tak* silné, že páchne přesně jako velký bůh Pan! Satyrové sem přicházejí a myslí si, že našli Pana, a pak se chytí do pasti a sežere je Polyfémos!“

„Poly-kdo?“

„Ten kyklop!“ vyjekl rozčileně Grover. „Málem jsem mu utekl. Dostal jsem se až do St. Augustinu.“

„Ale on šel za tebou,“ vzpomněl jsem si na svůj první sen. „A chytil tě ve svatebním butiku.“

„Přesně tak,“ potvrdil Grover. „Tam muselo zapracovat moje spojení vcítěním. Koukni, tyhle svatební šaty jsou to jediné, co mě udržuje naživu. Myslí si, že pěkně voním, ale já mu řekl, že je to jenom kozí parfém. Díky bohům, že dobře nevidí. Oko má pořád ještě napůl slepé od té doby, kdy mu ho někdo vydloubl. Ale brzo

mu dojde, kdo jsem. Dává mi jenom dva týdny, abych dotkal svatební vlečku, a už mu začíná docházet trpělivost!“

„Počkej chvilku. Ten kyklop si myslí, že jsi –“

„Ano!“ zaúpěl Grover. „Myslí si, že jsem kyklopka, a chce se se mnou oženit!“

Za jiných okolností bych se rozřehtal, ale Groverův hlas zněl smrtelně vážně. Třásl se strachem.

„Přijdu tě zachránit,“ slíbil jsem. „Kde jsi?“

„V Moři nestvůr, samozřejmě!“

„V moři čeho?“

„Slyšels dobře! Já nevím, kde to přesně je! A podívej se, Percy... hm, tohle je mi fakt moc líto, ale tohle vcítění... no, neměl jsem jinou šanci. Naše city jsou teď spojené. Pokud umřu...“

„Neříkej mi, že umřu taky.“

„To ne, snad ne. Můžeš žít celé roky v útlumu, nebudeš si nic uvědomovat. Ale, hm, bylo by mnohem lepší, kdybys mě odsud dostal.“

„Cukroušku!“ zařval ten netvor. „Je čas k večeři! Ňam-ňam ovčí masíčko!“

Grover zaskučel: „Musím jít. Pospíchej!“

„Počkat! Řekl jsi, že je tam *ta věc*. Co to je?“

Ale Groverův hlas už slábl. „Sladké sny. Nenech mě umřít!“

Sen se rozplynul a já se s leknutím probudil. Bylo brzo ráno. Tyson na mě hleděl jediným ustaraným velikým hnědým okem.

„Není ti něco?“ zeptal se.

Když jsem ho uslyšel, přejel mi mráz po zádech, protože to znělo skoro stejně jako ta nestvůra, kterou jsem slyšel ve snu.

Ráno v den závodu bylo horké a vlhké. Mlha se válela nízko nad zemí jako pára v sauně. Na stromech hřadovaly miliony ptáků – tuční šedobílí holubi, až na to, že nevrkali jako ti normální. Vydávali otravné kovové pištění, které mi připomínalo podmořský radar.

Závodní dráha byla vybudovaná na travnatém hřišti mezi střelnicí a lesem. Héfaistův srub využil bronzové býky, kteří teď

byli úplně krotcí, protože měli rozmačkané hlavy, a s jejich pomocí za pár minut vyoral oválnou dráhu.

Byly tam řady kamenných stupňů pro diváky – Tantala, satyry, několik lesních víl a pro všechny táborníky, kteří se závodu neúčastnili. Pan D. se neobjevil. Před desátou nikdy nevstával.

„Dobře!“ prohlásil Tantalos, když se začaly shromažďovat týmy. Jedna najáda mu přinesla velký tác s cukrovím, a zatímco Tantalos mluvil, pronásledoval pravou rukou po stole rozhodčího čokoládový banánek. „Pravidla všichni znáte. Dráha měří čtvrt míle. Jedou se dva okruhy. Dva koně na jeden vůz. Každý tým se skládá z vozataje a bojovníka. Zbraně jsou povoleny. Předpokládají se nečisté triky. Ale pokuste se nikoho nezabít!“ Tantalos se na nás usmál, jako bychom byli všichni zločinci. „Každé zabití bude přísně potrestáno. Celý týden žádné sušenkové sendviče u ohně! A teď si připravte vozy!“

Beckendorf odvedl Héfaistův tým na trať. Měli roztomilý vozík z bronzu a železa – dokonce i jejich koně byli kouzelní roboti stejně jako býci z Kolchidy. Nepochyboval jsem o tom, že ten vůz má všechny možné mechanické vymoženosti a luxusnější výbavu než dokonale vybavené maserati.

Arésův vůz byl krvavě rudý a táhly ho dvě strašlivé koňské kostry. Clarisse na vůz vyšplhala se svazkem oštěpů, koulemi s hřebíky, ježky a spoustou dalších nechutných hraček.

Apollónův vůz byl elegantní a uhlazený a celý ze zlata, tažený dvěma nádhernými zlatými koňmi. Jejich bojovník se ozbrojil lukem, i když sliboval, že na vozataje souperů střílet šípy nebude.

Hermův vůz měl zelenou barvu a vypadal tak nějak sešle, jako by celé roky trčel někde v garáži. Nevypadal nijak zvláštně, ale jeli v něm bratři Stollovi a já se třásl už jen při pomyslení, jaké podrazy si připravili.

Zbývaly ještě dva vozy: jeden řídila Annabeth a ten druhý já.

Než začal závod, pokusil jsem se zajít za Annabeth a říct jí o svém snu.

Když jsem se zmínil o Groverovi, ožila, ale jakmile jsem jí vyklopil, co říkal, začala se zase tvářit nepřístupně a podezíravě.

„Chceš mě tím znervóznit,“ usoudila.

„Cože? Ne, to teda ne!“

„Ale jo! Jako by Grover jenom tak náhodou zakopl o tu *jedinou* věc, která by mohla tábor zachránit.“

„Co tím myslíš?“

Obrátila oči k nebi. „Vrat’ se do vozu, Percy.“

„Já si nevymýšlím. On má malér, Annabeth.“

Zaváhala. Viděl jsem, že se snaží rozhodnout, jestli mi má věřit, nebo ne. Přesto, že jsme se občas hádali, zažili jsme toho spolu spoustu. A já věděl, že by si nikdy nepřála, aby se Groverovi stalo něco špatného.

„Percy, to vcítění je hodně těžká věc. Myslím, že se ti to spíš vážně jenom zdálo.“

„Orákulum,“ napadlo mě. „Můžeme se poradit s Orákulem.“

Annabeth se zamračila.

Loni v létě před výpravou jsem navštívil podivného ducha, který žil v podkroví hlavní budovy, a ten mi určil věštbu. Splnila se tak, jak bych nikdy nečekal. Z toho zážitku jsem byl mimo ještě celé měsíce. Annabeth věděla, že bych nikdy nenavrhl jít za ním znova, kdybych to nemyslel úplně vážně.

Než stačila odpovědět, ozval se roh z lastury.

„Vozatajové!“ zavolal Tantalos. „Na start!“

„Promluvíme si pak,“ řekla mi Annabeth, „až *potom*, co vyhraju.“

Když jsem se vracel ke svému vozu, všiml jsem si, že je teď na stromech o hodně víc holubů než předtím – vrkali jako šílení, až celý les šustil. Nikdo jiný si jich zřejmě nevšímal, ale já z nich byl nervózní. Zobáky se jim divně leskly. Oči vypadaly lesklejší než u normálních ptáků.

Tysonovi se nedařilo zvládat naše koně. Musel jsem jim dlouho domlouvat, než se uklidnili.

Je to nestvůra, pane! stěžovali si mi.

Je to syn Poseidóna, poučil jsem je. *Zrovna jako... no, zrovna jako já.*

Ne! stáli na svém. Nestvůra! Žere koně! Nevěříme jí!

Po závodu vám dám kostky cukru, slíbil jsem.

Kostky cukru?

Veliké kostky cukru. A jablka. Já vám neřekl o jablkách?

Nakonec se ode mě nechali upoutat do postrojů.

Takže, pokud jsi nikdy neviděl řecký vůz, je stavěný tak, aby byl rychlý, ne bezpečný ani pohodlný. Je to vlastně dřevěný koš, vzadu otevřený, namontovaný na nápravě mezi dvěma koly. Vozataj celou dobu stojí a cítí každý hrbol na cestě. Vozík je vyrobený z tak lehkého dřeva, že pokud sklouzneš při ostré otáčce na koncích dráhy, nejspíš se převrátíš a zlikviduješ vozík i sebe. Je to ještě větší fofr než na skateboardu.

Vzal jsem si otěže a nasměroval vůz ke startovní čáře. Dal jsem Tysonovi třímetrové bidlo a řekl mu, že jeho úkolem bude odrážet ostatní vozíky, pokud se k nám dostanou moc blízko, a odpalovat všechno, co se na nás pokusí hodit.

„Nebít tou holí koníky,“ prohlásil pevně.

„Ne,“ souhlasil jsem. „Ani lidi, pokud to půjde. Pojedeme ten závod čistě. Jenom likviduj všechno, co by nám mohlo vadit, a nech mě, abych se mohl soustředit na řízení.“

„My vyhrájeme!“ Rozzářil se.

Máme tu prohru *skoro úplně* jistou, pomyslel jsem si pro sebe, ale *musel* jsem to zkusit. Chtěl jsem ukázat ostatním... no, vlastně jsem přesně nevěděl, co jim chci ukázat. Že Tyson není tak špatný kluk? Že se nestydím za to, že mě s ním vidí na veřejnosti? A třeba i to, že mi neublížili všemi těmi hláškami a nadávkami?

Když se vozíky srovnaly, shromáždili se v lese další holubi s lesklýma očima. Štěbetali tak hlasitě, že si toho táborníci na tribunách začínali všimat a nervózně se ohlíželi na stromy, které se pod vahou ptáků třásly. Tantalos nevypadal, že by mu to dělalo starosti, ale musel zvýšit hlas, aby ho přes ten hluk bylo slyšet.

„Vozatajové!“ zvolal. „Na startovní čáru!“

Máchl rukou a zazněl startovní výstřel. Vozíky s rachotem ožily. Kopyta zabušila do země. Dav zajásal.

Skoro okamžitě se ozvalo hlasité zlověstné *prásk*! Ohlédl jsem se právě včas, abych zahlédl, jak se Apollónův vozík převrátíl. Narazil do něj Hermův vůz – možná omylem, možná ne. Jezdce to vyhodilo ven, ale jejich splašení koně táhli zlatý vůz šikmo přes dráhu. Hermův tým, Travis a Connor Stollovi, se rozesmáli nad

svým štěstím, ale ne nadlouho. Apollónovi koně se srazili s jejich a Hermův vůz se převrátil taky. V prachu zbyla jen hromada polámaného dřeva a čtyři vzpínající se koně.

Dva vozy byly vyřazeny na prvních několika metrech. Tenhle sport se mi líbil.

Soustředil jsem se zase dopředu. Měli jsme dobrý čas, předjeli jsme arésovice, ale Annabethin vůz byl daleko před námi. Annabeth už vybírala první zatáčku a její ozbrojenec s oštěpem se šklebil a mával na nás a křičel: „Čau v cíli!“

Héfaistův vozík nás taky začínal dohánět.

Beckendorf zmáčkl nějaký knoflík a na boku jeho vozu se vysunula deska.

„Pardon, Percy!“ zaječel. Přímo na naše kola vyrazily tři sady koulí a řetězů. Úplně by nás byly zničily, kdyby Tyson rychle nemáchl bidlem a nesrazil je. Pořádně strčil do Héfaistova vozu, až odskočil, a my ho předjeli.

„Dobrá práce, Tysons!“ vykřikl jsem.

„Ptáci!“ zvolal.

„Co?“

Hnali jsme se tak rychle, že bylo těžké něco zahlédnout nebo uslyšet, ale Tyson ukázal směrem k lesu a já uviděl to, čeho jsem se bál. Holubi se zvedali ze stromů. Kroužili jako veliké tornádo a mířili k závodní dráze.

O nic nejde, pomyslel jsem si. Jsou to jenom holubi.

Nutil jsem se soustředit na závod.

Zvládli jsme první zatáčku, kola pod námi skřípala, hrozilo, že se vozík převrhne, ale byli jsme už jenom tři metry za Annabeth. Kdybych se tak dokázal dostat ještě o kousek blíž, mohl by Tyson použít tu svou hůl...

Annabethin bojovník se už neusmíval. Vybral si ze své sbírky oštěp a namířil na mě. Už už se chystal hodit, když jsme uslyšeli křik.

Holubi se rojili – tisíce jich střemhlav bombardovaly diváky na tribunách, napadaly další vozy. Sesypaly se na Beckendorfa. Jeho bojovník se je pokoušel odpalovat, ale nic neviděl. Vůz se vybočil

z kurzu a brázdil jahodová pole, až se z mechanických koní kouřilo.

Clarisse v Arésově voze rozkázala svému bojovníkovi, aby přes korbu rychle zatáhl maskovací síť. Ptáci se rojili kolem, klovali a chňapali bojovníkovi po rukách, jak se pokoušel držet síť nahoře, ale Clarisse jen zatnula zuby a jela dál. Jejím skeletovým koním zřejmě ten zmatek nevadil. Holubi jim marně klovali do prázdných očních důlků a prolétávali jim hrudními koši, ale hřebci běželi pořád dál.

Diváci takové štěstí neměli. Ptáci jim sekali po každém kousku odhaleného masa a vyvolávali masovou paniku. Teď, když se dostali blíž, bylo jasné, že to nejsou obyčejní holubi. Měli slídivé zlé oči a zobáky z bronzu a soudě podle jekotu táborníků musely být ostré jako břitvy.

„Stymfalští ptáci!“ vykřikla Annabeth. Zpomalila a přiblížila se se svým vozem k mému. „Jestli je neodeženeme, ozobou všechny až na kost!“

„Tysone,“ rozhodl jsem, „obracíme!“

„Jedeme špatně?“ zeptal se.

„To pořád,“ zabručel jsem, ale nasměroval jsem vozík směrem k tribunám.

Annabeth jela hned vedle mě. Vykřikla: „Hrdinové, do zbraně!“ Ale netušil jsem, jak by ji mohl někdo slyšet přes to vřeštění ptáků a všeobecný zmatek.

Chytil jsem otěže jednou rukou a podařilo se mi vytáhnout meč, zatímco jsem cítil nápor ptáků, kteří hrozivě klapali kovovými zobáky a oháněli se po mé tváři. Srážel jsem je ve vzduchu a oni explodovali na prach a peří, ale pořád jich ještě zbývaly miliony. Jeden mě drápl do zad a já málem vyskočil přímo z vozu.

Annabeth neměla o nic větší štěstí. Čím víc jsme se blížili k tribunám, tím byla hejna ptáků početnější.

Někteří diváci se pokoušeli bránit. Athénini táborníci volali po štítech. Lučištníci z Apollónova srubu vytáhli luky a šípy, připraveni vyvraždit to nebezpečí, ale vzhledem k tomu, že mnoho táborníků bylo s ptáky v jednom chumlu, nedalo se střílet.

„Je jich moc!“ zaječel jsem na Annabeth. „Jak se jich zbavíme?“

Sekla po jednom holubovi nožem. „Herkules použil zvuk! Mosazné zvony! Zaplašil je nejhroznějším zvukem, jaký mohl –“

Najednou vyvalila oči. „Percy... Cheirónova sbírka!“

Okamžitě jsem pochopil. „Myslíš, že to zabere?“

Podala otěže svému bojovníkovi a přeskočila ze svého vozu do mého, jako by to byla ta nejjednodušší věc na světě. „K hlavní budově! Je to naše jediná šance!“

Clarisse právě projížděla cílovou čarou, úplně bez soupeřů. A teprve teď si zřejmě všimla, jak vážný je ten ptačí problém.

Když nás viděla, jak jedeme pryč, vykřikla: „Vy *utíkáte*! Bojuje se tady, vy srabi!“ Vytasila meč a vyrazila k tribunám.

Pobídl jsem koně do trysku. Vůz rachotil přes jahodová pole, přes volejbalové hřiště a s trhnutím se zastavil před hlavní budovou. Vřítíli jsme se s Annabeth dovnitř a uháněli jsme chodbou do Cheirónova bytu.

Jeho přehrávač stál pořád na nočním stolku. I jeho oblíbená cedéčka. Popadl jsem to nejprotivnější, jaké jsem našel, Annabeth chňapla přístroj a společně jsme běželi zase ven.

Vozy na závodní trati byly v plamenech. Zranění táborníci se rozbíhali všemi směry, ptáci jim rvali šaty a tahali je za vlasy, zatímco Tantalos honil sladkosti od snídaně kolem tribun a každou chvíli křikl: „Všechno je pod kontrolou! Není se čeho bát!“

Zastavili jsme se u cílové čáry. Annabeth připravila přehrávač. Modlil jsem se, aby neměl vybité baterie.

Zmáčkl jsem PLAY a pustil Cheirónovu oblíbenou hudbu – *Největší hity Deana Martina*. Najednou se vzduch naplnil violami a italským skučením party chlápků.

Đábelští holubi začali šílet. Létali v kruzích, naráželi do sebe, jako by si chtěli vyrazit mozky z hlav. Pak úplně opustili dráhu a jako mohutná temná vlna se vznesli k obloze.

„Teď!“ vykřikla Annabeth. „Lučištníci!“

Na tak zřetelné cíle se Apollónovým lukostřelcům mířilo bezvadně. Většina z nich uměla vypálit pět nebo šest šípů najednou. Za pár minut byla zem posetá mrtvými holuby

s bronzovými zobáky a ti, kteří přežili, vypadali jen jako vzdálená tečka na obzoru.

Tábor byl zachráněn, ale pohled na trosky nestál za nic. Většina vozů byla úplně zničená. Skoro všichni byli zranění, krváceli ze spousty ptačích klovanců. Kluci a holky z Afroditina srubu ječeli, protože si zničili účesy i oblečení.

„Bravo!“ poznamenal Tantalos, ale nepodíval se na mě ani na Annabeth. „Máme našeho prvního vítěze!“ Došel k cílové čáře a předal zlatý vavříin za závod Clarisse, která se tvářila úplně popleteně.

Pak se obrátil a usmál se na mě. „A teď tresty pro výtržníky, kteří narušili závod.“

Sedmá kapitola

PŘIJÍMÁM DARY OD CIZINCE

Podle Tantara si ti stymfalští ptáci prostě hleděli svého v lese a nebyli by zaútočili, kdybychom je s Annabeth a Tysonem nerozčilili svou nešikovnou jízdou.

Bylo to tak nespravedlivé, že jsem Tantalovi odsekl, aby šel radši zas honit koblihu, což mu náladu nijak nezvedlo. Odsoudil nás do služby v kuchyni – celé odpoledne drhnout hrnce a mísy v podzemní kuchyni s čistícími harpyji. Ty harpyje nemýly nádobí vodou, ale lávou, aby všechno zářilo čistotou a aby se zahubilo devadesát devět celých devět procent všech bakterií. Já a Annabeth jsme proto museli mít azbestové rukavice a zástěry. Tysonovi to nevadilo. Ponořil se do lávy klidně holýma rukama a pustil se do drhnutí, ale Annabeth a já jsme si museli protrpět celé hodiny horké a nebezpečné práce. Ke všemu tam byly tuny talířů navíc. Tantalos objednal speciální slavnostní oběd na oslavu vítězství Clarisse – jídlo o několika chodech včetně obalovaných řízků z vražedných stymfalských ptáků.

Jediné dobré na našem trestu bylo to, že jsme teď měli s Annabeth společného nepřítele a spoustu času si promluvit. Když si znovu poslechla můj sen o Groverovi, vypadalo to, jako by mi začínala věřit.

„Pokud to fakt našel,“ zamumlala, „a pokud bychom to dokázali sebrat –“

„Tak pr,“ řekl jsem. „Ty děláš, jako by ta... ta věc, kterou Grover objevil, bylo to jediné na světě, co může tábor zachránit. Co je to?“

„Napovím ti. Co máš, když oholíš berana?“

„Svinčík?“

Povzdechla si. „Rouno. Kožich berana se jmenuje rouno. A když ten beran má náhodou zlatou vlnu –“

„Zlaté rouno. To myslíš vážně?“

Annabeth seškrábala kosti vražedného ptáka z talíře do lávy. „Percy, vzpomínáš si na šedé sestry? Říkaly, že znají místo té věci, kterou hledáš. A taky se zmínily o Iasonovi. To *jemu* před třemi tisíci let řekly, jak najde zlaté rouno. *Znáš* přece tu historku o Iasonovi a argonautech?“

„Jasně,“ přikývl jsem. „Ten starý film s kostlivci.“

Annabeth obrátila oči v sloup. „U všech bohů, Percy! Ty jsi úplně beznadějný případ.“

„No tak jak to bylo?“ chtěl jsem vědět.

„Jenom poslouchej. Opravdová historie rouna: žily byly dvě děti, chlapec a dívka, ano? Macecha je chtěla obětovat bohům, ale jejich skutečná matka se modlila za jejich záchranu. A tak jim bohové poslali kouzelného létajícího berana se zlatou vlnou, který je sebral v Řecku a odnesl je až do Kolchidy v Malé Asii. No, vlastně donesl jen chlapce. Dívka po cestě spadla a umřela, ale to není důležité.“

„Pro ni asi jo.“

„Jde o to, že když se chlapec dostal do Kolchidy, obětoval toho zlatého berana bohům a rouno pověsil na strom uprostřed království. Přinášelo rozkvět celé zemi. Zvířata přestala stonat. Rostliny rostly jako divé. Rolníci měli úžasnou úrodu. Nikdy žádná nemoc. Proto chtěl Iason to rouno. Dokáže ozdravit každou zemi, ve které se nachází. Léčí nemoci, posiluje přírodu, odstraňuje znečištění –“

„Umělo by vyléčit Thaliin strom.“

Annabeth přikývla. „A celkově by posílilo hranice Tábora polokrevných. Ale Percy, to rouno je ztracené už stovky let. Hledaly ho davy hrdinů, ale marně.“

„Jenže Grover ho našel,“ řekl jsem. „Šel hledat Pana a našel místo toho rouno, protože obojí vyzařuje přírodní kouzlo. To je jasné, Annabeth. Můžeme Grovera vysvobodit a zároveň zachráníme tábor. Perfektní!“

Annabeth zaváhala. „Trošku *moc* perfektní, nemyslíš si? Co když je to nějaká past?“

Vzpomněl jsem si na loňské léto, jak Kronos zmanipuloval naši výpravu. Málem nás napálil a my mu pomohli zahájit válku, která by zničila západní civilizaci.

„Máme na výběr?“ zeptal jsem se. „Chceš mi pomoci zachránit Grovera, nebo ne?“

Podívala se na Tysona, který ztratil zájem o náš rozhovor a spokojeně si dělal lodičky z hrnků a lžiček v lávě.

„Percy,“ zamumlala tiše, „budeme muset bojovat s kyklopem. S Polyfémem, *nejhorším* kyklopem vůbec. A je jenom jediné místo, kde ten ostrov může být. V Moři nestvůr.“

„Kde to je?“

Hleděla na mě, jako by si myslela, že si schválně hraju na pitomce. „Moře nestvůr. To moře, kterým plul Odysseus a Iason a Aeneas a všichni ostatní.“

„Myslíš Středozemní moře?“

„Ne. Teda, vlastně ano... ale ne.“

„Další jasná odpověď. Díky.“

„Podívej se, Percy, Moře nestvůr je moře, kterým proplouvají všichni hrdinové při svých dobrodružstvích. Bývalo to Středozemní moře, ano. Ale stejně jako všechno ostatní i tohle mění polohu podle toho, jak se mění centrum západní moci.“

„Jako hora Olymp, která je teď nad Empire State Building,“ souhlasil jsem. „A Hádés, který trčí pod Los Angeles.“

„Správně.“

„Ale celé moře plné nestvůr – jak by se něco takového dokázalo schovat? Nevšimli by si smrtelníci, že se tam dějí divné věci... jako třeba, že to polyká celé lodi a tak?“

„Jistěže si všimli. Nerozumí tomu, ale vědí, že je na té části oceánu něco divného. Moře nestvůr teď leží u východního pobřeží Spojených států, severovýchodně od Floridy. Smrtelníci pro něj mají dokonce jméno.“

„Bermudský trojúhelník?“

„Přesně tak.“

Pomalů mi to docházelo. Myslím, že to nebylo divnější než všechno ostatní, co jsem se naučil od příchodu do Tábora polokrevných. „Fajn... tak aspoň víme, kde máme hledat.“

„Stejně je to veliká oblast, Percy. Hledat jeden malý ostrov ve vodách zamořených nestvůrami –“

„No tak, já jsem syn boha moře. To je moje domácí hřiště. Copak to může být tak těžké?“

Annabeth svažila čelo. „Budeme si muset promluvit s Tantalem a získat povolení k výpravě. Jenomže on nám to zakáže.“

„Nezakáže, pokud mu to řekneme dneska večer u táborového ohně přede všemi. Uslyší to celý tábor. Bude na něj tlačit. Nebude to moct zamítnout.“

„Možná.“ Do Annabethina hlasu se vplížil malý kousek naděje. „Radši doděláme ty talíře. Podal bys mi lávový rozprašovač, prosím?“

Ten večer u táborového ohně vedl zpěv Apollónův srub. Pokoušel se všechny pozvednout na duchu, ale po tom odpoledním ptačím útoku to nebylo jednoduché. Všichni jsme seděli v půlkruhu na kamenných stupních, zpívali jenom tak vlažně a pozorovali, jak hoří oheň. Apollónovy děti k tomu brnkaly na kytary a na lyry.

Přezpívali jsme všechny standardní táborové kousky: „Egejským mořem“, „Jsem svůj vlastní prapradědeček“, „Tahle zem je Mínová zem“. Oheň byl kouzelný, takže čím hlasitěji člověk zpíval, tím výš se zdvihal, měnil barvu a žár s náladou davu. Když byl fajn večer, vídal jsem ho i šest metrů vysoký a tak horký, že se vznítily celá přední řada ibišků. Dneska dosahoval oheň sotva půldruhého metru, hřál jen taktak a plameny měly bledou barvu.

Dionýsos odešel brzy. Přetrpěl pár písní a pak zamumlal něco o tom, že i hrát pinochle s Cheirónem bylo zábavnější než tohle. Věnoval Tantalovi znechucený pohled a zamířil zpátky k hlavní budově.

Když dozněla poslední píseň, prohlásil Tantalos: „No, to teda byla krása!“

Popošel dopředu s opečeným marshmallowem na klacku a pokusil se ho stáhnout jenom jakoby nic. Ale než se ho stačil dotknout, odlétl mu bonbon z prutu. Tantalos po něm divoce hrábl, ale marshmallow spáchal sebevraždu – vrhl se rovnou do plamenů.

Tantalos se obrátil zpátky k nám a chladně se usmíval. „Tak tedy! Pár sdělení ohledně zítřejšího programu.“

„Pane,“ řekl jsem.

Tantalovi zacukalo v oku. „Náš kuchyňský pomocník má něco na srdci?“

Někteří Arésovi táborníci se zahihňali, ale já jsem se nehodlal nechat znervóznět a umlčet. Postavil jsem se a podíval se na Annabeth. Díky bohům, vstala zároveň se mnou.

Oznámil jsem: „Máme nápad, jak zachránit tábor.“

Zavládlo ticho jako v hrobě, ale odhadoval jsem, že jsem si získal všeobecnou pozornost, protože táborový oheň zaplál jasně žlutou barvou.

„Jistě,“ poznamenal Tantalos vlažně. „No, pokud to má něco společného s vozy –“

„Zlaté rouno,“ vyhrkl jsem. „My víme, kde je.“

Plameny zahořely oranžově. Než mě Tantalos stačil zarazit, vychrlil jsem svůj sen o Groverovi a o Polyfémově ostrově. Annabeth se přidala a připomněla všem, co rouno dokáže. Od ní to znělo jaksi přesvědčivěji.

„To rouno může zachránit tábor,“ uzavřela svou řeč. „Tím jsem si jistá.“

„Nesmysl,“ prohlásil Tantalos. „My nepotřebujeme zachraňovat.“

Všichni na něj zůstali hledět, až z toho začal být nesvůj.

„Kromě toho,“ dodal rychle, „Moře nestvůr? To není zvlášť přesné umístění. Nevěděli byste ani, kde ho máte hledat.“

„Ale ano, já to vím,“ namítl jsem.

Annabeth se ke mně naklonila a zašeptala: „Ty to víš?“

Přikývl jsem, protože mi Annabeth oživila paměť, když mi připomněla tu jízdu taxíkem se šedými sestrami. Tehdy mi ta informace, kterou mi daly, nedávala smysl. Ale teď...

„30, 31, 75, 12,“ odrecitoval jsem.

„Fááájn,“ uškíbl se Tantalos. „Díky, žes nám pověděl ta nesmyslná čísla.“

„Jsou to souřadnice pro plavbu,“ nedal jsem se. „Zeměpisná šířka a délka. Já, hm, učili jsme se to ve společenských vědách.“

Dokonce i Annabeth vypadala, že to na ni zapůsobilo. „Třicet stupňů jednatřicet minut severní šířky, sedmdesát pět stupňů dvanáct minut západní délky. Má pravdu! Ty souřadnice nám daly šedé sestry. Bude to někde v Atlantiku u pobřeží Floridy. Moře nestvůr. Je třeba podniknout výpravu!“

„Počkejte chvíli,“ brzdil nadšení Tantalos.

Ale táborníci začali skandovat: „Výprava! Výprava!“

Plameny zahořely výš.

„To není nutné!“ stál na svém Tantalos.

„VÝPRAVA! VÝPRAVA!“

„Dobře!“ houkl Tantalos a oči mu planuly vztekem. „Vy spratci chcete, abych povolil výpravu?“

„ANO!“

„Výborně,“ souhlasil. „Určím tedy bojovníka, který podnikne tu nebezpečnou cestu, aby získal zlaté rouno a přinesl ho zpátky do tábora. Nebo zemřel, když se o to bude snažit.“

Srdce mi přetévalo vzrušením. Nehodlal jsem se nechat Tantalem zastrašit. Tohle jsem musel udělat. Chtěl jsem zachránit Grovera a tábor. Nic mě nezastaví.

„Povolím našemu bojovníkovi poradit se s Orákulem!“ oznámil Tantalos. „A vybrat si na cestu dva společníky. A myslím, že výběr toho šampióna je zřejmý.“

Tantalos se podíval na Annabeth a na mě, jako by nás nejradši zaživa stáhl z kůže. „Tím šampiónem by měl být někdo, kdo si vysloužil úctu tábora, kdo projevil duchapřítomnost v závodech vozů a odvahu při obraně tábora. Výpravu povedeš ty... Clarisse!“

Oheň zablikal tisícem pestrých barev. Arésův srub začal dupat a jásat. „CLARISSE! CLARISSE!“

Clarisse se zvedla a vypadala ohromeně. Pak polkla a hrud' se jí dmula pýchou. „Přijímám výpravu!“

„Počkat!“ houkl jsem. „Grover je můj přítel. Ten sen jsem *měl* já.“

„Sedni si!“ zaječel jeden z Arésových táborníků.

„Tys měl šanci loni v létě!“

„Jo, zase chce všechnu slávu pro sebe!“ přidal se další.

Clarisse do mě zabodla pohled. „Přijímám výpravu!“ opakovala. „Já, Clarisse, dcera Arésova, zachráním tábor!“

Arésovi táborníci se rozjásali ještě hlasitěji. Annabeth protestovala a její druhové ze srubu ji podpořili. Všichni ostatní se přidávali na jednu nebo druhou stranu – křičeli a hádali se a házeli po sobě bonbony marshmallow. Myslel jsem, že se z toho vyklube klasická válka sušenkových sendvičů, ale Tantalos vykřikl: „Ticho, vy spratci!“

Jeho tón šokoval i mě.

„Sednout!“ nařídil. „Povím vám duchařskou historku.“

Netušil jsem, co má za lubem, ale všichni jsme se neochotně přesunuli zpátky na místa. Dábelská aura, která z Tantara vyzařovala, byla stejně silná jako u každé nestvůry, se kterou jsem se kdy setkal.

„Kdysi dávno žil smrtelný král, kterého bohové milovali!“ Tantalos si položil ruku na hrud' a já začal tušit, že mluví o sobě.

„Ten král,“ pokračoval, „měl dokonce dovoleno hodovat na hoře Olymp. Ale když se pokusil odnést s sebou na zem trochu ambrózie a nektaru, aby zjistil recept – jenom jeden maličký pytlík, abyste věděli – bohové ho potrestali. Navzdýcky ho vykázali ze svých síní! Jeho vlastní lidé se mu vysmívali! Děti mu nadávaly! Jasně, táborníci, měl příšerné děti. Děti – přesně – jako – vy!“

Ukázal pokřiveným prstem na několik svých posluchačů, včetně mě.

„Víte, co ten král udělal svým nevďečným dětem?“ zeptal se Tantalos měkce. „Víte, jak se pomstil bohům za jejich krutý trest? Pozval Olympany na hostinu do svého paláce, jen aby jim dokázal, že k nim necítí žádnou zášť. Nikdo si nevšiml, že děti tam chybějí. A když bohům podal hlavní chod, uhodnete, mí drazí táborníci, co to bylo za maso?“

Nikdo si netroufal odpovědět. Oheň zaplál tmavě modrou barvou, dábelsky se odrážel na zvrhlém Tantalově obličejí.

„Jistě, bohové ho v posmrtném životě potrestali,“ zaskřehotal Tantalos. „To teda ano. Ale prožil aspoň tu chvíli zadostiučinění, ne? Jeho děti už mu nemohly nikdy odmlouvat ani zpochybňovat jeho autoritu. A víte co? Říká se, že duch toho krále teď sídlí přímo

v tomto táboře, čeká na příležitost pomstít se nevděčným, vzpurným dětem. A tak... jsou ještě nějaké stížnosti, než pošleme Clarisse na její výpravu?“

Ticho.

Tantalos pokývl Clarisse. „Orákulum, má drahá. Jdi za ním.“

Neklidně se zavrtěla, dokonce jako by ani *ona* nestála o slávu za cenu toho, že bude Tantalovým oblíbencem. „Pane –“

„Běž!“ vyštěkl na ni.

Nemotorně se uklonila a pospíchala k hlavní budově.

„A co ty, Percy Jacksone?“ zeptal se Tantalos. „Náš umývač nádobí nemá žádné námitky?“

Neřekl jsem nic. Nehodlal jsem mu dát to potěšení, aby mě mohl zas potrestat.

„Dobře,“ řekl Tantalos. „A dovolte mi, abych všem připomenul – nikdo neopustí tento tábor bez mého povolení. Každý, kdo se o to pokusí... no, pokud ten pokus přežije, bude z tábora navěky vyloučen, ale tak daleko to nedojde. Zákaz vycházení budou ode dneška hlídat harpyje, a ty mají věčně hlad! Dobrou noc, milí táborníci. Dobře se vyspěte.“

Tantalos mávl rukou, oheň zhasl a táborníci se potmě vytráceli ke svým srubům.

Nedokázal jsem to Tysonovi vysvětlit. Věděl, že jsem smutný. Věděl, že jsem se chtěl vydat na cestu a Tantalos mi to nedovolil.

„Stejně půjdeš?“ zeptal se.

„Já nevím,“ přiznal jsem. „To by bylo těžké. Moc těžké.“

„Já ti pomůžu.“

„Ne. Já – hm, to bych po tobě nemohl chtít, chlape. Je to nebezpečné.“

Tyson shlédł na kousky kovu, které si montoval na klíně – pérka a ozubená kolečka a drobné drátky. Beckendorf mu dal pár nástrojů a volné součástky a Tyson se v tom teď každý večer rýpal, i když jsem netušil, jak může tak velkýma rukama zacházet s tak drobnými kousíčky.

„Co to stavíš?“ zeptal jsem se.

Tyson neodpověděl. Místo toho jaksi hluboce zaskuhral: „Annabeth nemá ráda kyklopy. A ty... nechceš mě s sebou?“

„Ne, tak to není,“ řekl jsem nepřesvědčivě. „Annabeth tě má ráda. Vážně.“

V koutcích oka měl slzy.

Vzpomněl jsem si, že Grover stejně jako všichni ostatní satyrové dokáže číst lidské city. Zajímalo by mě, jestli to dokážou i kyklopové.

Tyson zabalil svou titěrnou práci do voskovaného plátna. Položil se na postel a objal ten balík jako medvídku. Když se obrátil ke zdi, zahlédl jsem mu na zádech škaredé jizvy, jako by ho někdo přejel traktorem. Uvažoval jsem už po miliont o tom, jak se mu to stalo.

„Táta o mě vždycky stál,“ pofňukával. „A teď... Asi mu vadí, že má syna kyklopa. Neměl jsem se narodit.“

„Takhle nemluv! Poseidón se k tobě přihlásil, nebo ne? Takže... o tebe musí stát... a hodně.“

Hlas mě zradil, když jsem pomyslel na všechny ty roky, které Tyson prožil na newyorských ulicích v kartonové krabici od ledničky. Jak si mohl Tyson myslet, že o něj Poseidón stojí? Co je to za tátu, když tohle dopustí u vlastního dítěte, ať si je to dítě nestvůra?

„Tysone... tábor pro tebe bude dobrým domovem. Ostatní si na tebe zvyknou. To ti slibuju.“

Tyson si vzdychl. Čekal jsem, jestli něco řekne. Pak mi došlo, že už spí.

Ležel jsem na zádech v posteli a snažil se zavřít oči, ale nějak jsem nemohl. Báł jsem se, že budu mít další sen o Groverovi. Pokud je to spojení vcítěním opravdové... pokud se Groverovi něco stalo... vzbudím se vůbec?

Oknem svítil dovnitř úplněk. V dálce duněl příboj. Cítil jsem teplou vůni jahodových plantáží a slyšel smích lesních víl, jak honily po lese sovy. Ale něco na té noci mi připadalo špatné – nemoc Thaliina stromu, která se rozšiřovala po údolí.

Dokáže Clarisse zachránit Vrch polokrevných? To mě spíš Tantalos vyznamená jako nejlepšího táborníka.

Vylezl jsem z postele a hodil na sebe nějaké oblečení. Popadl jsem deku na pláž a zpod postele vytáhl balení šesti plechovek coly. Cola byla v táboře odjakživa mimo pravidla. Nebylo tu povoleno žádné jídlo ani pití z venku, ale pokud sis promluvil se správným člověkem z Hermova srubu a zaplatil mu pár zlatých drachem, dokázal z nejbližšího obchodu s potravinami propašovat skoro všechno.

Vyplížit se ven po zákazu vycházení bylo taky proti pravidlům. Kdyby mě chytili, buď budu mít velký malér, nebo mě rovnou sežerou harpyje. Ale já chtěl vidět oceán. Tam mi bylo vždycky líp. Myslelo mi to jasněji. Vyšel jsem ze srubu a zamířil na pláž.

Roztáhl jsem si deku poblíž příboje a otevřel si colu. Cukr a kofein mi odjakživa kdovíproč zklidňovaly hyperaktivní mozek. Snažil jsem se rozhodnout, co udělat, abych zachránil tábor, ale nic mě nenapadalo. Přál jsem si, aby ke mně promluvil Poseidón, dal mi nějakou radu nebo tak.

Obloha byla modrá a hvězdnatá. Hledal jsem souhvězdí, která mě naučila Annabeth – Střelec, Héraklés, Severní koruna – když tu někdo řekl: „Krásné, co?“

Málem jsem vyprskl colu.

Hned vedle mě stál chlapík v krátkých nylonových běžeckých kalhotách a v tričku s emblémem newyorského městského maratónu. Byl štíhlý a vysportovaný, měl prošedivělé vlasy a uličnický úsměv. Připadal mi trochu povědomý, ale nemohl jsem přijít na to, čím to je.

Nejdřív mě napadlo, že si asi dává půlnoční běh po pláži a nějak zabloudil za hranice tábora. To by se ale nemělo stát. Obyčejní smrtelníci do tábora vstoupit nemohli. Ale možná, že se mu nějak podařilo proklouznout kvůli oslabení kouzla stromu. Jenže uprostřed noci? A kolem nebylo nic než zemědělská půda a státní rezervace. Odkud by ten chlap asi tak mohl přiběhnout?

„Můžu se k tobě přidat?“ zeptal se. „Celé věky jsem si nesedl.“

No jo, já vím – cizí chlap uprostřed noci. Zdravý rozum velel: utéct, volat o pomoc a tak dále. Ale ten chlapík to všechno bral tak klidně, že jsem se vlastně ani nedokázal bát.

Řekl jsem: „Jo, jasně.“

Usmál se. „Tvá pohostinnost ti slouží ke cti. Páni, Coca-Cola! Můžu?“

Posadil se na druhý konec deky, otevřel colu a dal si doušek. „Páni... no to je ono. Klid a ticho v –“

V kapse mu zazvonil mobilní telefon.

Běžec si povzdechl. Vytáhl telefon a já vykulil oči, protože ten přístroj zářil namodralým světlem. Když vysunul anténku, začali se kolem přístroje kroutit dva tvorové – zelení hadi, ne větší než žížaly.

Běžec si toho zřejmě ani nevšiml. Podíval se na displej a zaklel. „Tohle musím vzít. Jenom vte...“ Pak do telefonu: „Haló?“

Poslouchal. Ti minihadi se ovíjeli kolem anténky hned vedle jeho ucha.

„Jo,“ řekl běžec. „Poslouchejte – já vím, ale... mně je jedno, jestli je přikovaný ke skále řetězy a supi mu klovaí játra, pokud nemá vyhledávací číslo, nedokážeme jeho balíček vysledovat... Dárek lidstvu, výborně... Víte, kolik takových věcí dodáváme... Ach, to nic. Poslyšte, prostě ho odkažte na Eris v zákaznické službě. Musím končit.“

Zavěsil. „Omlouvám se. Noční expresní služby zrovna vrcholí. Co jsem to říkal –“

„Máte na telefonu hady.“

„Co? Ale ti nekoušou. Řekněte ahoj, Georgi a Martho.“

Ahoj, Georgi a Martho, ozval se mi v hlavě chraplavý mužský hlásek.

Nebud' tak kousavý, okřikl ho ženský hlas.

Proč ne? chtěl vědět George. *Já dělám veškerou opravdovou práci.*

„No tak, nechte toho zase!“ Běžec si zastrčil telefon zpátky do kapsy. „Tak, kde jsme to byli... Aha, ano. Klid a ticho.“

Překřížil si nohy tak, že se dotýkaly v kotnících, a podíval se nahoru ke hvězdám. „Už je to dlouho, co jsem se naposled dostal k odpočinku. Od té doby, co je telegraf – pořád jenom spěch, spěch, spěch. Máš nějaké oblíbené souhvězdí, Percy?“

Pořád jsem byl tak trochu vedle z těch zelených hádků, které si zastrčil do běžeckých kalhot, ale řekl jsem: „No, mám rád Héraklése.“

„Proč?“

„No... protože měl pořádnou smůlu. Ještě větší než já. Připadám si tak líp.“

Běžec se zasmál. „Ne protože byl silný a známý a to všechno?“

„Ne.“

„Jsi zajímavý mladý muž. Takže co teď?“

Hned jsem věděl, na co se mě ptá. Co mám v plánu udělat s tím rounem?

Než jsem stačil odpovědět, ozval se mu z kapsy tlumeně had Martha: *Na lince dva mám Démétér.*

„Teď ne,“ odbyl ji běžec. „Řekni jí, ať nechá vzkaz.“

To se jí nebude líbit. Posledně, když jste ji nechal čekat, zvaldy všechny kytky v divizi dodávek květin.

„Zkrátka jí řekni, že mám schůzi!“ Běžec obrátil oči k nebi. „Ještě jednou se omlouvám, Percy. Říkal jsi...“

„Ehm... kdo přesně jste?“

„Tos ještě neuhodl, takový chytrý kluk jako ty?“

Ukažte mu to! zaprosila Martha. *Nebyla jsem v pravé velikosti už celé měsíce.*

Neposlouchejte ji! vložil se do toho George. *Chce se jenom předvádět!*

Muž znovu vytáhl telefon. „Původní podobu, prosím.“

Mobil se rozzářil jasně modrou barvou. Protáhl se na metr dlouhou dřevěnou hůl, ze které nahoře vyrazila holubí křídla. George a Martha, teď zelení hadi v plné velikosti, se společně ovíjeli uprostřed. Bylo to Aeskulapovo žezlo, symbol srubu číslo jedenáct.

Krk se mi stáhl. Došlo mi, koho mi připomíná ten běžec s uličnickými rysy, rošťáckým leskem v očích...

„Vy jste Lukův táta,“ vydechl jsem. „Hermés.“

Bůh našpulil rty. Zabodl žezlo do písku jako tyč slunečníku. „Lukův táta.‘ Obyčejně mě lidé takhle nepředstavují. Bůh zlodějů, to ano. Nebo bůh posílů a cestovatelů, když chtějí být milí.“

Bůh zlodějů, to úplně stačí, poznamenal George.

Ach, George si nevšímej. Martha ke mně švihla jazykem. Je jenom zatrpklý, protože mě má Hermés radši.

Nemá!

Ale má!

„Chovejte se slušně, vy dva,“ varoval je Hermés, „nebo vás proměním zpátky na mobilní telefon a nastavím na vibrace! Takže, Percy, ještě jsi mi neodpověděl na otázku. Co máš v plánu s tou výpravou?“

„Já – nemám povolení odejít.“

„Jistěže ne. A to tě zastaví?“

„Já chci jít. Musím zachránit Grovera.“

Hermés se usmál. „Kdysi jsem znal jednoho chlapce... byl mnohem mladší než ty. Pouhé dítě, vážně.“

A je to tu zas, rýpl si George. Pořád mluví o sobě.

Ticho! vyštěkla Martha. Chceš být nastavený na vibrace?

Hermés si jich nevšímal. „Jednou v noci, když se matka toho chlapce nedívala, vyklouzl z jeskyně a ukradl nějaký dobytek, který patřil Apollónovi.“

„Rozmetal ho za to na milion kousíčků?“ zajímalo mě.

„Hmmm... ne. Vlastně všechno dopadlo docela dobře. Aby ten kluk odčinil svou krádež, dal Apollónovi nástroj, který vynalezl – lyru. Apollóna ta hudba tolik okouzila, že na vztek úplně zapomněl.“

„A co z toho plyne za poučení?“

„Poučení?“ zeptal se Hermés. „U všech bohů, ty děláš, jako by to byla nějaká bajka. Je to pravdivá historka. Má pravda nějaké poselství?“

„Hmmm...“

„Co tohle: krádež není vždycky špatná věc?“

„To by se mojí mámě asi nelíbilo.“

Krasy jsou chutné, nadnesl George.

Co to má co dělat s tou historkou? chtěla vědět Martha.

Nic, odsekl George. Ale mám hlad.

„Mám to,“ řekl Hermés. „Mladí lidé nedělají vždycky to, co se jim nařídí, ale pokud se jim to povede a dokážou něco úžasného, někdy uniknou trestu. Jak se ti to líbí?“

„Říkáte mi, že bych měl stejně jít,“ přeložil jsem si to, „i bez povolení.“

Hermovi se zablesklo v očích. „Martho, můžu dostat první balíček, prosím?“

Martha otevřela hubu... a otvírala ji pořád a pořád, až byla široká jako moje ruka. Vyzvrátila ze sebe nerezovou nádobu – staromódní termosku ze svačिनového boxu s černým plastovým vrškem. Po stranách byly namalovány scény ze starořeckých bájí v červené a žluté barvě – hrdina, zabíjející lva, hrdina, zvedající Kerbera, tříhlavého psa.

„To je Héraklés,“ řekl jsem. „Ale jak –“

„Na dar se nikdy nevyptávej,“ napomenul mě Hermés. „Je to sběratelská záležitost z pořadu *Héraklés sráží hlavy*. První ročník.“

„*Héraklés sráží hlavy*?“

„To byla skvělá podívaná,“ povzdechl si Hermés. „V dobách, než se na reality show vrhla Héfaištova televize. Jistě, ta termoska by měla mnohem větší cenu, kdybych měl celý svačिनový box –“

Nebo kdyby to neměla Martha v tlamě, dodal George.

Za to tě dostanu. Martha ho začala honit kolem hole.

„Počkejte chvíli,“ ozval jsem se. „To je dárek?“

„Jeden ze dvou,“ potvrdil Hermés. „No tak, vezmi si to.“

Málem jsem termosku upustil, protože byla na jednom konci ledově studená a na druhém rozpálená. Zvláštní bylo, že když jsem ji otočil, strana obrácená k oceánu – na sever – byla zase studená...

„To je kompas!“ vyhrkl jsem.

Hermés se zatvářil překvapeně. „Chytrý kluk. To mě nikdy nenapadlo. Ale je to určeno k něčemu trochu divočejšímu. Otevřeš to, vypustíš vítr ze čtyř koutů země a ten tě na cestě popožene. Teď to nedělej! A prosím tě, až přijde čas, odšroubuj to víčko jenom trochu. Ty větry jsou trochu jako já – věčně netrpělivé. Kdyby všechny čtyři unikly najednou... no, ale já věřím, že budeš opatrný. A teď můj druhý dárek. Georgi?“

Ona se mě dotýká, stěžoval si George, jak se tak s Marthou plazili kolem hole.

„Ona se tě *vždycky* dotýká,“ prohlásil Hermés. „Jste přece propletení. A pokud s tím nepřestanete, zas vás zavážu na uzel!“

Hadi se přestali prát.

George vyvrátil čelist a vykašlal malou plastovou lahvičku naplněnou žvýkácími vitaminovými bonbony.

„To si děláte legraci,“ prohlížel jsem si ji. „Tyhle jsou ve tvaru Mínótaura?“

Hermés zvedl lahvičku a zachřestil s ní. „Ano, ty citrónové. Ty s příchutí hroznového vína jsou myslím lítě. Nebo hydry? Každopádně jsou dost účinné.

Nejez je, pokud je opravdu, opravdu nebudeš potřebovat.“

„Jak poznám, že je opravdu, opravdu potřebuju?“

„Poznáš to, věř mi. Devět základních vitaminů, minerály, aminokyseliny... no, všechno, co je třeba, aby tě to zas postavilo na nohy.“

Hodil mi tu lahvičku.

„Hm, děkuju,“ řekl jsem. „Ale vládce Herme, proč mi pomáháte?“

Věnoval mi melancholický úsměv. „Možná doufám, že touto výpravou dokážeš zachránit spoustu lidí, Percy. Ne jenom svého přítele Grovera.“

Zíral jsem na něj. „Nemyslíte snad... *Luka*?“

Hermés neodpověděl.

„Podívejte se,“ začal jsem. „Vládce Herme, chci říct, díky a tak, ale klidně si ty dary můžete zase vzít. Luke se nedá zachránit. I kdybych ho našel... sám mi řekl, že chce zbořit Olymp kámen po kameni. Zradil všechny, které znal. On – on zvláště nesnáší vás.“

Hermés vzhlédl ke hvězdám. „Můj drahý mladý bratranče, pokud jsem se za ty věky něco naučil, pak to, že se *nedokážeš* vzdát rodiny, i když ti to ta rodina ulehčuje. Nezáleží na tom, jestli tě nenávidí, nebo ti škodí, nebo prostě jenom nedoceňuje tvého génia, když jsi vynalezl internet –“

„Vy jste vynalezl internet?“

Byl to můj nápad, ozvala se Martha.

Krasy jsou chutné, poznamenal George.

„Byl to můj nápad!“ zdůraznil Hermés. „Myslím internet, ne krasy. Ale o to tu nejde. Chápeš, Percy, co jsem říkal o té rodině?“

„Já – nevím jistě.“

„Jednoho dne to pochopíš.“ Hermés se zvedl a oprášil si pásek z nohou. „A teď už musím jít.“

Máte šedesát nepřijatých hovorů, oznámila Martha.

A tisíc třicet osm e-mailů, přidal se George. A to nepočítám on-line nabídky slev na ambrózi.

„A ty, Percy,“ dodal Hermés, „máš na splnění té výpravy méně času, než si myslíš. Tví přátelé by měli dorazit asi tak... teď hned.“

Uslyšel jsem Annabeth, jak mě volá z písečných dun. Odněkud z větší dálky křičel i Tyson.

„Doufám, že jsem ti zabalil dobře,“ řekl Hermés. „S cestováním už mám přece jen nějaké zkušenosti.“

Luskl prsty a u nohou se mi objevily tři žluté vaky. „Jsou samozřejmě nepromokavé. Pokud slušně poprosíš, tvůj otec by ti měl pomoci dostat se na loď.“

„Na loď?“

Hermés ukázal na moře. Jasně, průlivem Long Islandu právě proplouvala velká výletní loď a na temné vodě se leskla její bílá a zlatá světla.

„Počkat,“ zarazil jsem ho. „Já tomu vůbec nerozumím. Ani jsem neřekl, že půjdu!“

„Já být tebou, rozmyslím se do pěti minut,“ poradil mi Hermés. „Pak dorazí harpyje, aby tě sežraly. A teď dobrou noc, bratranče, a pokud to tak můžu říct, ať tě bohové provázejí.“

Otevřel dlaň a do ní mu vklouzlo žezlo.

Hodně štěstí, popřála mi Martha.

Dones mi krasy, ozval se George.

Žezlo se proměnilo v mobilní telefon a Hermés si ho zastrčil do kapsy.

Rozběhl se po pláži. O dvacet kroků dál se zamihotal a rozplynul se a nechal mě samotného s termoskou, lahvičkou se žvýkacími vitamíny a pěti minutami na strašně těžké rozhodnutí.

Osmá kapitola

NALODÍME SE NA PRINCEZNU ANDROMEDU

Zíral jsem do vln, když mě Annabeth s Tysonem našli na pláži.

„Co se děje?“ zeptala se Annabeth. „Slyšela jsem tě, jak voláš o pomoc!“

„Já taky!“ přidal se Tyson. „Slyšel jsem tě křičet: útočí něco zlého!“

„Já jsem vás, lidi, nevolal,“ bránil jsem se. „Nic mi není.“

„Ale kdo teda...“ Annabeth si všimla tří žlutých vaků, pak termosky a lahvičky s vitaminy, kterou jsem držel. „Co –“

„Jenom poslouchajte,“ řekl jsem. „Nemáme moc času.“

Vyprávěl jsem jim o svém rozhovoru s Hermem. Když jsem končil, slyšel jsem už v dálce vřestění – hlídkové harpyje zachytily náš pach.

„Percy,“ promluvila Annabeth, „musíme na tu výpravu.“

„Víš přece, že nás vyloučí. Věř mi, já jsem expert na to, jak se nechat vyhodit.“

„No a co? Když neuspějeme, nebude žádný tábor, kam bychom se mohli vrátit.“

„Jasně, ale slíbilas Cheirónovi –“

„Slíbila jsem mu, že tě budu chránit před nebezpečím. A to můžu dělat jediné tak, že půjdu s tebou! Tyson tady může zůstat a říct jim –“

„Já chci jít,“ prohlásil Tyson.

„Ne!“ V Annabethině hlase znělo zděšení. „Chci říct... Percy, no tak. Víš, že to nejde.“

Znovu mě napadlo, proč je tak zaujatá proti kyklopům. Určitě mi něco neřekla.

Oba se na mě s Tysonem dívali a čekali na odpověď. Výletní loď se mezitím vzdalovala a vzdalovala.

Problém byl v tom, že něco ve mně nechtělo Tysona s sebou. Poslední tři dny jsem strávil vedle něj, ostatní táborníci si ze mě dělali legraci, až mi miliónkrát za den bylo trapně, věčně mi připomínali, že jsem jeho příbuzný. Potřeboval jsem trochu prostoru.

Navíc jsem nevěděl, nakolik nám může pomoci ani jak ho udržet v bezpečí. Jistě, byl silný, ale podle kyklopských měřítek byl ještě malé dítě, duševně možná sedm nebo osm let staré. V duchu jsem už viděl, že až se budeme chtít proplížit kolem nějaké nestvůry, ještě se vyleká nebo rozbřečí. A všechny nás tím zabije.

Na druhé straně, zvuky harpyjí se blížily...

„Nemůžeme ho tu nechat,“ rozhodl jsem. „Tantalos by ho potrestal za to, že jsme zmizeli.“

„Percy,“ namítla Annabeth a snažila se mluvit klidně, „vydáváme se na Polyfémův ostrov! Polyfémos je ká-í-el... ká-í-ká...“ Vztekla zadupala. I když byla tak chytrá, přece jenom byla dyslektička. Strávili bychom celou noc, než by se jí povedlo odhláskovat slovo kyklop. „Ty víš, co myslím!“

„Tyson může jít s námi,“ stál jsem na svém, „pokud chce.“

Tyson zatleskal. „Chci!“

Annabeth se na mě podívala jako na vraha, ale zřejmě usoudila, že si to nerozmyslím. Nebo možná jen věděla, že nemáme čas se dohadovat.

„Fajn,“ řekla. „Jak se dostaneme na tu loď?“

„Hermés říkal, že mi pomůže táta.“

„No tak na co, chaluhoový mozečku, čekáš?“

Odjakživa jsem nerad vzýval otce, nebo se k němu modlil, jak tomu chceš říkat, ale vešel jsem do vln.

„Ehm, otče?“ zavolał jsem. „Jak se máte?“

„Percy!“ zašeptala Annabeth. „Pospícháme!“

„Potřebujeme, abyste nám pomohl,“ zavolał jsem trochu hlasitěji. „Potřebujeme se dostat tamhle na tu loď, víte, než nás to tady sežere a tak, takže...“

Nejdřív se nedělo nic. Vlny narážely na pobřeží jako obyčejně. Harpyje zněly, jako by už byly přímo za písečnými dunami. Pak se od nás pár desítek metrů v moři objevily na hladině tři bílé čáry. Rychle se blížily k pobřeží jako drápy, zarývající se do oceánu.

Když dorazily k pláži, příboj se rozestoupil a z vln se vynořily hlavy tří bílých hřebců.

Tyson zalapal po dechu. „Rybí koníci!“

Měl pravdu. Když se ti tvorové vytáhli do písku, viděl jsem, že jsou to koně jenom zepředu. Zezadu to byla stříbřitá rybí těla s lesklými šupinami a duhovými ocasními ploutvemi.

„Hipokampové!“ užasla Annabeth. „Ti jsou ale krásní.“

Ten nejbližší vděčně zařehotal a lísal se k Annabeth.

„Obdivovat je budeme až pak,“ řekl jsem. „Pojďme!“

„Tady jsou!“ zapištěl za námi nějaký hlas. „Neposlušná děcka mimo sruby! Svačinka pro harpyje! Šťastné harpyje!“

Přes vršek dun se jich vzneslo pět – oblé stařeny s vyzáblými obličejí, pařáty a kožnatými křídly, malými na ta buclatá těla. Připomínaly mi trpasličí kuchařky ze školní jídelny, křížené s ptáky dodo. Díky bohům se neuměly pohybovat moc rychle, ale když už člověka jednou chytily, byly surové.

„Tyson!“ vykřikl jsem. „Popadni ten pytel!“

Pořád s otevřenou pusou zíral na hipokampy.

„Tyson!“

„Hm?“

„Pojď!“

S pomocí Annabeth jsem ho dostal do pohybu. Sebrali jsme pytle a osedlali si koně. Poseidón musel vědět, že Tyson pojede taky, protože jeden kůň byl mnohem větší než druzí dva – zrovna takový, aby unesl kyklopa.

„Hijé!“ zvolal jsem. Můj hipokampus se obrátil a ponořil se do vln. Annabethin i Tysonův kůň jeli hned za mnou.

Harpyje nám nadávaly, bědovaly, aby se jim svačinka vrátila, ale hipokampové se hnali po vlnách rychle jako vodní skútry. Harpyje zůstaly vzadu a z celého pobřeží Tábora polokrevných brzy nezbylo nic než tmavá skvrna. Napadlo mě, jestli to tam ještě někdy uvidím. Ale zrovna teď jsem měl jiné problémy.

Výletní loď se rýsovala přímo před námi – naše svezení k Floridě a k Moři nestvůr.

Jízda na hipokampech byla ještě lehčí než na pegasech. Fičeli jsme si to s větrem ve tvářích, hnali se vlnami tak hladce a plynule, že jsem se skoro ani nemusel držet.

Když jsme se dostali blíž k výletní lodi, uvědomil jsem si, jak je veliká. Připadalo mi, jako bych vzhlížel k nějaké budově na Manhattanu. Celý trup byl nejmíň deset pater vysoký, korunovaný dalším tuctem palub s jasně osvětlenými balkony a okénky. Jméno lodi bylo vymalováno přímo na přídi černými písmeny a osvětleno reflektorem. Trvalo mi pár vteřin, než jsem to rozluštil:

PRINCEZNA ANDROMEDA

Na přídi byla upevněna veliká ozdoba – tři patra vysoká žena v bílém řeckém rouchu, vytvarovaná tak, aby to vypadalo, že je připoutaná k předku lodi. Byla mladá a krásná, s rozpuštěnými černými vlasy, ale tvářila se úplně vyděšeně. Nechápal jsem, proč by se někomu chtělo trávit dovolenou na lodi s princeznou, která ječí hrůzou.

Vzpomněl jsem si na báji o Andromedě a o tom, jak ji vlastní rodiče připoutali řetězy ke skále coby oběť mořské nestvůře. Možná, že měla na vysvědčení moc pětetek nebo co. Zkrátka, můj jmenovec Perseus ji zachránil právě včas a díky hlavě Medúzy proměnil tu nestvůru na kámen.

Ten Perseus vždycky vyhrál. To proto mě máma pojmenovala po něm, i když to byl syn Dia a já Poseidóna. Ten původní Perseus byl jedním z hrstky hrdinů v řeckých bájích, kteří se dočkali šťastného konce. Ostatní umřeli – podvedení, zbití, zmrazení, otrávení nebo prokletí bohy. Máma doufala, že zdědím Perseovo štěstí. Podle toho, jak se mi zatím život vyvíjel, jsem nebyl velký optimista.

„Jak se dostaneme na palubu?“ vykřikla Annabeth přes rámus vln, ale hipokampové jako by věděli, co potřebujeme. Projeli kolem pravoboku lodi, lehce zdolali mohutnou brázdu, kterou za sebou zanechávala, a dorazili ke služebnímu žebříku, připevněnému na boku trupu.

„Jdi první,“ vyzval jsem Annabeth.

Hodila si pytel přes rameno a chytila se spodní příčky. Jakmile se vyhoupla na žebřík, její hipokampus zařehťal na pozdrav a ponořil se pod hladinu. Annabeth začala lézt nahoru. Dal jsem jí náskok pár příček a vydal se za ní.

Ve vodě zbyl už jenom Tyson. Jeho hipokampus s ním vyskakoval a dělal otočky jako na skateboardu a Tyson se smál tak hystericky, až ten zvuk duněl po celém boku lodi.

„Tysone, psst!“ napomenul jsem ho. „Pojď, chlape!“

„Vezmeme Duháka s sebou?“ zeptal se a úsměv mu tuhl na tváři.

Koukal jsem na něj. „*Duháka?*“

Hipokampus zařehťal, jako by se mu nové jméno líbilo.

„Hm, musíme jít,“ řekl jsem. „Duhák... no, on neumí lézt po žebříku.“

Tyson popotáhl. Zabořil obličej do hipokampovy hřívky. „Budeš mi chybět, Duháku!“

Hipokampus zaržál a já bych dal krk na to, že to byl pláč.

„Možná se s ním ještě někdy setkáme,“ podotkl jsem.

„Ano, prosím!“ nadchl se Tyson a okamžitě se rozveselil. „Zítř!“

Nic jsem mu neslíbil, ale konečně jsem ho přesvědčil, aby se rozloučil a chytil se žebříku. Hipokampus Duhák naposled smutně zařehťal, udělal salto vzad a ponořil se do moře.

Žebřík vedl na údržbářskou palubu, nacpanou žlutými záchrannými čluny. Byly tam zamčené dvojité dveře a Annabeth je zvládla otevřít za pomoci nože a vydatných nadávek ve starořečtině.

Počítal jsem, že se jako černí pasažéři budeme muset plížit, ale když jsme prozkoumali pár chodeb a nakoukli z balkonu na velkou ústřední promenádu, lemovanou zavřenými obchody, začínalo mi docházet, že se nemáme před kým schovávat. Chci říct, bylo to samozřejmě uprostřed noci, ale prošli jsme půl délky lodi a nepotkali živou duši. Minuli jsme čtyřicet nebo padesát dveří kajut a za žádnými jsme neslyšeli ani hlásek.

„Je to loď duchů,“ zamumlal jsem.

„Ne,“ namítl Tyson a pohrával si s popruhem svého vaku. „Špatně smrdí.“

Annabeth se zamračila. „Já nic necítím.“

„Kyklopy jsou jako satyrové,“ upozornil jsem ji. „Cítí monstra. Že je to tak, Tysono?“

Nervózně přikývl. Teď, když jsme byli mimo Tábor polokrevných, zkreslila mu mlha zase tvář. Pokud jsem se na něj nesoustředil, vypadalo to, že má dvě oči místo jednoho.

„Fajn,“ vzdychla si Annabeth. „Co teda přesně cítíš?“

„Něco zlého,“ odpověděl Tyson.

„Výborně,“ zabručela Annabeth. „Tím se to vysvětluje.“

Vyšli jsme ven na palubu s bazénem. Lemovaly ho řady prázdných lehátek a bar, uzavřený závěsem z řetězů. Voda v bazénu tajemně zářila a cákala sem a tam podle pohybu lodi.

Nad námi na přidi a na zádi se tyčily další paluby – s lezeckou stěnou, golfovým hřištěm, otočnou restaurací, ale bez známek života.

A přesto... cítil jsem něco povědomého. Něco nebezpečného. Měl jsem pocit, že kdybych po naší dlouhé noci nebyl tak unavený a u konce s adrenalinem, možná bych dokázal pojmenovat, co je tu špatně.

„Potřebujeme úkryt,“ rozhodl jsem. „Nějaké bezpečné místo, abychom se vyspali.“

„Jsem pro,“ souhlasila Annabeth unaveně.

Prozkoumali jsme pár dalších chodeb, až jsme v devátém patře našli prázdné apartmá. Dveře byly otevřené, což mi připadalo divné. Na stole stál košík s čokoládovými bonbony, na nočním stolku vychlazená láhev perlivého jablečného moštu a na polštáři ležel peprmintový bonbon s ručně psaným vzkazem: *Užijte si plavbu!*

Poprvé jsme otevřeli vaky a zjistili jsme, že Hermés vážně myslel na všechno – měli jsme tam rezervní oblečení, toaletní potřeby, táborové balíčky jídla, igelitový sáček plný peněz, kožený váček plný zlatých drachem. Podařilo se mu dokonce zabalit i Tysonovo voskované plátno s jeho nástroji a kovovými

součástkami a Annabethinu čepici neviditelnosti. Oba se hned cítili o moc líp.

„Budu vedle,“ řekla Annabeth. „Vy dva tu *nic* nejezte ani nepijte.“

„Myslíš si, že je to začarované?“

Zamračila se. „Já nevím. Něco není v pořádku. Jenom... buďte opatrní.“

Zamkli jsme za sebou dveře.

Tyson se svalil na gauč. Pár minut se ještě rýpal v těch svých kovových hračkách – které mi ještě pořád neukázal – ale brzo začal zívát. Zabalil plátno a usnul.

Ležel jsem v posteli a koukal okénkem ven. Měl jsem pocit, že slyším na chodbě hlasy, nějaký šepot. Věděl jsem, že to není možné. Prošli jsme celou loď a nikoho jsme neviděli. Ale kvůli těm hlasům jsem nemohl usnout. Připomínaly mi mou výpravu do podsvětí – podobně zněly duše mrtvých, jak kolem nás plynuly.

Nakonec mě únava přemohla. Usnul jsem... a zdál se mi zatím nejhorší sen.

Stál jsem v jeskyni na okraji obrovské jámy. Znal jsem to místo dobře. Vchod do Tartaru. A poznával jsem ten chladný smích, který se ozýval z hloubek dole.

Jestlipak to není náš mladý hrdina. Ten hlas byl jako nůž, skřípající po kameni. *Na cestě k dalšímu velkému vítězství.*

Chtěl jsem Krona okřiknout, ať mě nechá na pokoji. Chtěl jsem vytáhnout Anaklusmos a mrštit ho dolů. Ale nemohl jsem se pohnout. A i kdybych mohl, jak bych mohl zabít něco, co už bylo zničeno – rozsekáno na kousky a uvrženo do věčné temnoty?

Nenech se mnou zastavit, řekl Titán. *Možná, že až tentokrát neuspěješ, zamyslíš se, jestli stojí za to otročit bohům. Jakže ti to otec poslední dobou projevil přízeň?*

Jeskyně se naplnila Kronovým smíchem a scéna se najednou proměnila.

Byla to jiná jeskyně – Groverova ložnice a vězení v kyklopově doupěti.

Grover seděl u tkalcovského stavu ve svých umazaných svatebních šatech a zběsile rozplétal vlákna nedokončené svatební vlečky.

„Cukroušku!“ houkl netvor zpoza balvanu.

Grover vyjekl a začal vlákna zase splétat dohromady.

Prostor se otřásal, jak se balvan odsouval stranou. V otvoru se tyčil kyklop tak obrovský, že by vedle něj Tyson vypadal jako trpaslík. Měl křivé žluté zuby a pokroucené ruce, velké jako celé moje tělo. Na sobě měl vybledlé červené triko s nápisem SVĚTOVÁ VÝSTAVA OVCÍ 2001. Musel být nejmíň čtyři a půl metru vysoký, ale nejděsivější na něm bylo obrovské mléčně bílé oko, zjizvené a pokryté šedým zákalem. Pokud nebyl úplně slepý, neměl k tomu daleko.

„Co to děláš?“ ptalo se monstrum.

„Nic!“ nasadil Grover pisklavý hlas. „Jenom si tkám svatební vlečku, jak vidíš.“

Kyklop vrazil jednu ruku do jeskyně a šmátral kolem, až našel stav. Osahal látku. „Není o nic delší!“

„Ach, ehmmm, je, můj nejdražší. Vidiš? Postoupila jsem nejmíň o celý palec.“

„Samé odklady!“ zahulákal netvor. Pak začenal ve vzduchu. „Voniš dobře! Jako kozy!“

„Ach.“ Grover se přinutil chabě zahihňat. „Líbí se ti to? Je to *Eau de Chèvre*. Používám ten parfém jen kvůli tobě.“

„Hmmm!“ Kyklop odhalil špičaté zuby. „Dobré, až k sežráním!“

„Ale, ale, ty jsi ale lichotník!“

„Už žádné odklady!“

„Ale drahý, ještě nejsem hotova!“

„Zítř!“

„Ne, ne. Ještě deset dní.“

„Pět!“

„No dobře, tak teda sedm. Když na tom trváš.“

„Sedm! To je míň než pět, že?“

„Jistěže. Ano.“

Netvor zamručel. Nebyl sice s domluvou spokojený, ale nechal Grovera jeho tkaní a odvalil balvan zpátky na místo.

Grover zavřel oči a roztřeseně se nadechl, snažil se uklidnit.
„Pospěš si, Percy,“ zamumlal. „Prosím, prosím, prosím!“

Probudil jsem se, když se ozvala lodní siréna a hlas v reproduktoru – nějaký chlap s australským přízvukem, který zněl až moc šťastně.

„Dobré ráno, cestující! Dnes strávíme celý den na moři. Vynikající počasí na mambo party u bazénu! Nezapomeňte na bingo o milion dolarů v Krakenově salonku ve třináct hodin a pro naše *speciální hosty* máme výcvik v kuchání na promenádě!“

Posadil jsem se na posteli. „Co to říkal?“

Tyson zahekal, ještě napůl spal. Ležel tváří dolů na gauči a nohy mu přes jeho okraj trčely až do koupelny. „Ten veselý člověk říkal... výcvik v kuchyni?“

Doufal jsem, že má pravdu, ale v tu chvíli se ozvalo naléhavé klepání na vnitřní dveře apartmánu. Annabeth strčila hlavu dovnitř – světlé vlasy měla jako vrabčí hnízdo. „Výcvik v *kuchání*?“

Jakmile jsme byli všichni oblečení, vydali jsme se na výpravu po lodi a s překvapením jsme potkávali další lidi. Tucet postarších cestujících mířil na snídani. Někáký táta bral děti k bazénu, aby si hned ráno zaplavaly. Členové posádky kráčeli v zářivě bílých uniformách po palubě a smekali čepice před cestujícími.

Nikdo se nás neptal, kdo jsme. Nikdo si nás nijak zvlášť nevšímal. Ale přesto tu bylo něco špatně.

Jak nás mījela ta rodinka plavců, řekl otec dětem: „Jsme na výletní cestě. Užíváme si zábavu.“

„Ano,“ odpověděly jeho tři děti jednohlasně a tvářily se neslaně nemastně. „Užíváme si. Budeme plavat v bazénku.“

Zmizeli.

„Dobré ráno,“ pozdravil nás jeden člen posádky se skelným pohledem. „Všichni se bavíme na palubě *Princezny Andromedy*. Přeji vám příjemný den.“ Odloudal se pryč.

„Percy, tohle je divné,“ zašeptala Annabeth. „Všichni jsou jako v nějakém transu.“

Pak jsme minuli jídelnu a uviděli jsme první nestvůru. Byl to pekelný pes – černý mastif s předními prackami opřenými o bufetový pult a s čenichem zabořeným do míchaných vajíček.

Musel být mladý, protože ve srovnání s jinými byl malý – ne větší než medvěd grizzly. Přesto mi stydla krev v žilách. Jeden takový mě tuhle málem zabil.

Zvláštní: hned za tím pekelným psem stála ve frontě dvojice středního věku a trpělivě čekala na vajíčka. Nevypadalo to, že by jí něco připadalo divné.

„Už nemám hlad,“ zamumlal Tyson.

Než jsme s Annabeth stačili odpovědět, dolehl k nám z chodby jakýsi hadí hlas: „Šššest dalššších včččera.“

Annabeth divoce ukázala na nejbližší skrýš – dámské záchodky – a všichni tři jsme zapadli dovnitř. Byl jsem tak vylekaný, že mě ani nenapadlo se stydět.

Něco – nebo spíš *dvakrát* něco – se proplazilo kolem dveří záchodů. Znělo to jako smrkový papír na koberci.

„Jissstě,“ odpověděl druhý hadí hlas. „On je sssem přitáhl. Brzzzo bude sssilný.“

Ty věci se vplazily do jídelny s chladným syčením, které mohlo znamenat hadí smích.

Annabeth se na mě podívala. „Musíme odsud vypadnout.“

„Myslíš, že *mně* se nějak zvlášť líbí na holčičích záchodcích?“

„Já myslím z lodi, Percy! Musíme zmizet z téhle lodi.“

„Smrdí špatně,“ souhlasil Tyson. „A psi jedí vajíčka. Annabeth má pravdu. Musíme pryč ze záchodků i z lodi.“

Otrásl jsem se. Pokud se Annabeth a Tyson na něčem doopravdy *shodli*, měl bych je asi vážně poslechnout.

Pak jsem zvenčí uslyšel další hlas – a z něj mě zamrazilo víc než ze všech nestvůr.

„– jenom záležitost času. Nenuť mě, Agrie!“

Byl to Luke, o tom se nedalo pochybovat. Jeho hlas bych nikdy nezapomněl.

„Já tě nenutím!“ zavrčel někdo další. Měl hlubší a ještě vzteklejší hlas než Luke. „Jenom říkám, pokud se tenhle risk nevyplatí –“

„Vyplatí se,“ vyštěkl Luke. „Oni na tu návnadu skočí. A teď pojď, musíme do hlavního salonu podívat se na rakev.“

Jejich hlasy se vzdalovaly po chodbě.

Tyson zafňukal: „Ted’ už půjdeme?“

S Annabeth jsme se na sebe podívali a mlčky se shodli.

„Nemůžeme,“ řekl jsem Tysonovi.

„Musíme zjistit, co má Luke za lubem,“ podpořila mě Annabeth. „A pokud to půjde, musíme ho přemoct, spoutat ho řetězy a dovléct na horu Olymp.“

Devátá kapitola

ZAŽIJU NEJHORŠÍ RODINNOU SEŠLOST VŮBEC

Annabeth se nabídla, že všechno půjde prozkoumat sama, protože měla čepici neviditelnosti, ale přesvědčil jsem ji, že by to bylo nebezpečné. Buď půjdeme všichni společně, nebo nikdo.

„Nikdo!“ vybral si Tyson. „Prosím!“

Ale nakonec šel taky a nervózně si kousal obrovské nehty. Zastavili jsme se v naší kajutě a vzali si věci. Vycházeli jsme z toho, že ať se stane cokoli, další noc už na palubě té výletní lodi oživlých mrtvol nezůstaneme, i kdyby pořádali to milionové bingo. Ujistil jsem se, že mám Anaklusmos v kapse a že vitaminy a termoska od Herma leží nahoře v mém vaku. Nechtěl jsem, aby Tyson nesl všechno, ale nedal si to vymluvit a Annabeth mi řekla, abych se na to vykašlal. Tyson dokázal nést tři plné vaky přes rameno tak lehce jako já batůžek na zádech.

Kradli jsme se chodbami a podle směrovek na pláncích jsme mířili do hlavního salonu. Annabeth v neviditelné čepici zkoumala cestu. Jakmile se někdo někde objevil, schovali jsme se, ale většina lidí, které jsme viděli, byli jen ti mrtvolní cestující se skelnýma očima.

Když jsme vyšli po schodech na palubu třináct, kde měl být hlavní salon, zasyčela Annabeth: „Schovejte se!“ a postrčila nás do komory na zásoby.

Slyšel jsem, že po chodbě jdou dva lidé.

„Viděl jsi toho etiopského drakona v nákladovém prostoru?“ zeptal se jeden z nich.

Druhý se zasmál. „Jo, je strašlivý.“

Annabeth byla pořád neviditelná, ale tvrdě mi stiskla ruku. Měl jsem pocit, že hlas toho druhého kluka bych měl taky znát.

„Slyšel jsem, že sem dostanou další dva,“ řekl známý hlas. „Takové tempo, člověče – to je síla!“

Hlasy utichly, jak se vzdalovaly chodbou.

„To byl Chris Rodriguez!“ Annabeth si sundala čepici a udělala se viditelnou. „Vzpomínáš si – ze sruhu jedenáct.“

Trochu jsem si na Chrise z loňského léta vzpomínal. Patřil k těm neurčeným táborníkům, kteří uvízli v Hermově sruhu, protože se k němu otec ani matka z Olympu nikdy nepřihlásili. Když jsem o tom teď uvažoval, uvědomil jsem si, že jsem Chrise tohle léto v táboře neviděl. „Co tu dělá další polokrevný?“

Annabeth jenom zavrtěla hlavou, bylo vidět, že jí to dělá starosti.

Postupovali jsme dál chodbou. Už jsem nepotřeboval plánky, abych věděl, že se blíží k Lukovi. Vycítil jsem něco chladného a nepříjemného – přítomnost zla.

„Percy.“ Annabeth se najednou zastavila. „Koukej.“

Stála před skleněnou stěnou a dívala se do mnohopatrového prostoru, který se táhl středem lodi. Dole byla promenáda – nákupní centrum plné obchůdků – ale Annabeth se soustředila na něco jiného.

Před obchodem se sladkostmi se shromáždila skupina nestvůr: tucet obrů Laistrygonů, podobných těm, kteří mě napadli míči na vybíjenou, dva pekelní psi a pár ještě divnějších tvorů – žen s lidskou podobou, ale se dvěma hadími ocasy místo nohou.

„Skytské drakény,“ zašeptala Annabeth. „Dračí ženy.“

Nestvůry udělaly polokruh kolem mladého muže v řeckém brnění, který sekal do slámového panáka. V krku se mi udělal knedlík, když mi došlo, že ten panák je oblečený do oranžového trička Tábora polokrevných. Zatímco jsme té scéně přihlíželi, ten chlapík v brnění propíchl panákovi břicho a rozpáral ho až nahoru. Sláma létala všude kolem. Nestvůry jásaly a řvaly.

Annabeth odstoupila od okna. Tvář měla bílou jako křída.

„Pojďme,“ řekl jsem jí a snažil se mluvit kurážněji, než mi bylo. „Čím dřív najdeme Luka, tím líp.“

Na konci chodby byly dvojité dubové dveře, které vypadaly, že musí vést na nějaké důležité místo. Když jsme se přiblížili na deset metrů, Tyson se zarazil. „Hlasy uvnitř.“

„Ty slyšíš tak daleko?“ zeptal jsem se.

Tyson zavřel oko, jako by se napjatě soustředil. Pak se mu proměnil hlas, podobal se Lukovu chraplavému: „– tu věštbu sami. Ti blázni z toho budou pořádně vedle.“

Než jsem stačil zareagovat, Tysonův hlas se zase proměnil, byl hlubší a drsnější, jako hlas toho kluka, kterého jsme slyšeli mluvit s Lukem před jídelnou. „Vážně si myslíš, že ten starý koňák je nadobro pryč?“

Tyson se zasmál Lukovým smíchem. „Nemůžou mu věřit, s těmi kostlivci, co má ve skřini. Otrávení stromu byla poslední kapka.“

Annabeth se zachvěla. „Nech toho, Tyzone! Jak to děláš? Je to hrozné.“

Tyson otevřel oko a vypadal popleteně. „Jenom poslouchám.“

„Pokračuj,“ pobídl jsem ho. „Co ještě říkají?“

Tyson znovu zavřel oko.

Zasyčel hlasem toho drsnáka: „Ticho!“ Pak následoval Lukův hlas, šeptal: „Jsi si jistý?“

„Ano,“ prohlásil Tyson chraplavě. „Hned venku.“

Až pozdě mi došlo, co se děje.

Stačil jsem vykřiknout jenom: „Utíkejte!“ a už se dveře luxusního salonu rozrazily a stál tam Luke, obklopený dvěma chlupatými obry vyzbrojenými oštěpy. Jejich bronzové hroty nám mířily přímo na hrud’.

„No páni,“ promluvil Luke se zvráceným úsměvem. „Jestlipak to nejsou moji dva oblíbení příbuzní! Pojd’te dál.“

Salon byl krásný a zároveň hrůzný.

Ta krásná část: velká okna podél zadní stěny s výhledem na zád’ lodi. Zelené moře a modré nebe, táhnoucí se až k obzoru. Na zemi perský koberec. Střed pokoje zaujímaly dvě plyšové pohovky, v rohu stála postel s nebesy a ve druhém mahagonový jídelní stůl.

Byl naložený jídlem – krabicemi s pizzou, lahvemi coly a hromadami sendvičů s hovězím masem na stříbrném tácu.

Ta hrozná část: na sametovém stupínku vzadu v pokoji ležela tři metrová zlatá rakev. Sarkofág s vyřezávanými scénami ze starého Řecka, města v plamenech, hrdinové, umírající strašlivou smrtí. I když se okny linulo dovnitř sluneční teplo, vládl v místnosti chlad kvůli té rakvi.

„No,“ řekl Luke a pyšně rozpráhl ruce. „Je to tu hezčí než ve srubu jedenáct, co?“

Od loňského léta se změnil. Místo bermud a trička měl na sobě propínací košili, khaki kalhoty a kožené mokasíny. Světlé vlasy, odjakživa rozcuchané, měl teď zastřižené nakrátko. Vypadal jako ďábelský manekýn, který předvádí, co letos nosí elegantní vysokoškolští grázlící na Harvardu.

Pořád měl pod okem jizvu – zubatou bílou linku po boji s drakem. A o pohovku měl opřený meč jménem Ostouzeč. Zvláště se leskl se svou čepelí napůl z ocele, napůl z božského bronzu, která dokázala zabíjet smrtelníky i nestvůry.

„Sednout,“ nařídil nám. Mávl rukou a do středu místnosti přilétly tři židle od jídelního stolu.

Nikdo z nás si nesesdl.

Lukovi velcí kumpáni na nás pořád mířili oštěpy. Vypadali jako dvojčata, ale nebyli to lidé. Měřili asi tak dva a půl metru, to za prvé, a byli jenom v džínách, nejspíš proto, že měli obrovskou hrud' porostlou hustými hnědými chlupy. Místo nehtů jim rostly pařáty, místo nohou tlapy. Nosy měli jako čenichy a zuby špičaté jako psi.

„Zapomínám na dobré vychování,“ prohlásil Luke klidně. „Tohle jsou mí asistenti, Agrios a Oreios. Možná jste o nich už slyšeli.“

Neřekl jsem nic. I když na mě mířili oštěpy, nebyli to ti medvědí blíženci, co mě děsilo.

Od té doby, kdy se mě Luke loni v létě pokusil zabít, jsem si mnohokrát představoval, jak se s ním zase setkám. Maloval jsem si, jak se mu statečně postavím a vyzvu ho na souboj. Ale teď, když jsme stáli tváří v tvář, jsem měl co dělat, aby se mi netřásl ruce.

„Vy neznáte příběh Agria a Oreia?“ zeptal se Luke. „Jejich matka... no, je to vážně smutné. Afrodita nařídila mladé ženě, aby se zamilovala. Ta ale nechtěla a běžela k Artemis pro pomoc. Artemis z ní udělala jednu ze svých panenských lovkyně. Afrodita se za neposlušnost pomstila. Začarovala tu mladou ženu, aby se zamilovala do medvěda. Když to Artemis zjistila, tu dívku si zhnusila a zřekla se jí. To je pro bohy typické, co říkáte? Bojují mezi sebou a chudáci lidé v těch tahanicích uvíznu. Dvojčata té dívky, tady Agrios a Oreios, Olymp zrovna nemilují. Ale polokrevné mají docela rádi.“

„Na oběd,“ zavrčel Agrios. Ten drsný hlas jsem předtím slyšel mluvit s Lukem.

„Hehe! Hehe!“ Jeho bratr Oreios se rozesmál a olízl si pysky lemované srstí. Smál se pořád dál, jako by měl astmatický záchvat, až se do něj Luke i Agrios zabodli pohledem.

„Zavři hubu, idiote!“ zavrčel Agrios. „Běž se potrestat!“

Oreios zafňukal. Dovlekl se do rohu pokoje, zhroutil se na stoličku a praštil čelem o jídelní stůl, až stříbrné tácy zarachotily.

Luke dělal, jako by to bylo úplně normální. Udělal si pohodlí na pohovce a opřel si nohy o kávový stolek. „No, Percy, nechali jsme tě přežít další rok. Doufám, že si toho ceníš. Jak se má máma? Co ve škole?“

„Tys otrávil Thaliin strom.“

Luke si povzdech. „Přímo k věci, co? Dobře, jistěže jsem ten strom otrávil. No a?“

„Jaks to mohl udělat?“ Annabeth mluvila tak vztekle, až mi připadalo, že vybuchne. „Thalia ti zachránila život! *Nám* oběma! Jaks mohl pošpinit její –“

„Já jsem ji nepošpinil!“ vyštěkl Luke. „Pošpinili ji bohové, Annabeth! Kdyby byla Thalia naživu, stála by na mé straně.“

„Lháři!“

„Kdybys věděla, co se blíží, pochopila bys –“

„Já chápu jediné to, že chceš zničit tábor!“ zaječela. „Jsi zrůda!“

Luke zavrtěl hlavou. „Bohové tě zaslepili. Nedokážeš si představit svět bez nich, Annabeth? K čemu je ta stará historie,

kterou studuješ? Tři tisíce let přítěže! Západ je prohnitý skrz naskrz! Musí být zničen. Připoj se ke mně! Začneme se světem nanovo. Tvá chytrost by se nám hodila, Annabeth.“

„Protože sám žádnou nemáš!“

Přimhouřil oči. „Já tě znám, Annabeth. Zasloužíš si něco lepšího, než se tahat po nějaké beznadějně výpravě na záchranu tábora. Nestvůry obsadí Vrch polokrevných do měsíce. Ti hrdinové, co přežijí, nebudou mít jinou šanci než se k nám přidat, nebo se nechat štvát a vyvraždit. Vážně chceš být v týmu, který prohraje... s takovouhle společností?“ Luke ukázal na Tysona.

„Hele!“ ozval jsem se.

„Cestovat s *kyklopem*,“ lamentoval Luke. „Tomu říkám zneuctění Thaliiny památky! Překvapuješ mě, Annabeth. Zrovna ty –“

„Nech toho!“ vykřikla.

Nevěděl jsem, o čem to Luke mluví, ale Annabeth si zabořila hlavu do dlaní, jako by se chtěla rozbrečet.

„Dej jí pokoj,“ ozval jsem se. „A Tysona z toho vynech.“

Luke se rozesmál. „Jo, jasně, slyšel jsem. Tvůj otec se k němu přihlásil.“

Musel jsem vypadat překvapeně, protože se Luke usmál. „Ano, Percy, já o tom vím všechno. I o tvém plánu najít rouno. Počkat, jak byly ty souřadnice... 30, 31, 75, 12? Vidíš, pořád mám v táboře kamarády a ti mě udržují v obraze.“

„Chceš říct špehy.“

Pokrčil rameny. „Kolik urážek od svého otce sneseš, Percy? Myslíš, že je ti vděčný? Myslíš, že Poseidónovi na tobě záleží víc než na téhle nestvůře?“

Tyson zatnul pěsti a zhluboka zavrčel.

Luke se jen uchechtl. „Bohové tě *pořádne* zneužívají, Percy. Máš vůbec tušení, co se na tebe chystá, pokud se dožiješ šestnáctých narozenin? *Prozradil* ti Cheirón vůbec to proroctví?“

Chtělo se mi praštit Lukea mezi oči a poslat ho do háje, ale jako obvykle přesně věděl, jak mě rozhodit.

Šestnáctých narozenin?

Teda, věděl jsem, že Cheirón před mnoha lety získal nějaké proroctví od Orákula. Věděl jsem, že část z toho se týká mě. Ale – *pokud* se dožiju šestnáctých narozenin? To se mi ani trochu nelíbilo.

„Vím, co potřebuju vědět,“ podařilo se mi říct. „Jako třeba, kdo jsou mí nepřátelé.“

„Potom jsi cvok.“

Tyson rozmlátil nejbližší židli na třísky. „Percy není cvok!“

Než jsem ho stačil zastavit, zaútočil na Luka. Namířil si to pěstmi na Lukeovu hlavu – dvojité úder seshora, který by vyrazil díru v titanu – ale do boje zasáhla medvědí dvojčata. Každé popadlo Tysona za jednu paži a zarazila ho. Stáhla ho zpátky a Tyson zavrával. Zhroutil se na koberec tak tvrdě, až se celá paluba otřásla.

„Smůla, kyklope,“ řekl Luke. „Vypadá to, že moji medvědí kamarádi tě společně přemůžou. Možná bych je měl nechat –“

„Luku,“ zasáhl jsem. „Poslouchej mě. Poslal nás tvůj otec.“

Jeho tvář nabrala barvu čabajky. „Už se o něm – *nikdy* – nezmiňuj.“

„Řekl nám, abychom nasedli na tuhle loď. Mysleli jsme, že to bylo jenom kvůli svezení, ale on nás sem poslal, abychom tě našli. Pověděl mi, že se tě nevzdá, ať se vztekáš, jak chceš.“

„*Vzteám?*“ rozkřikl se Luke. „*Nevzdá?* On mě opustil, Percy! Já chci Olymp zničit! Všechny trůny rozprášit na drť! Klidně vyříd’ Hermovi, že se to stane. Pokaždé, když se k nám přidá nějaký polokrevný, Olympané zeslábnou a my zesílíme. *On* zesílí.“ Luke ukázal na zlatý sarkofág.

Ta bedna mi naháněla hrůzu, ale nutil jsem se nedat to najevo. „Ale?“ zeptal jsem se. „A co je tak zvláštního...“

Pak mi to došlo, co může být v tom sarkofágu. Teplota v pokoji jako by klesla o deset stupňů. „Páni, přece nemyslíš –“

„On se znovu tvoří,“ přerušil mě Luke. „Kousek po kousku vyvoláváme jeho životní sílu z jámy. S každým dalším, který se přidá k naší věci, se objeví nový malý kousek –“

„To je nechutné!“ ozvala se Annabeth.

Luke se na ni ušklíbl. „Tvá matka se narodila z Diovy rozseknuté lebky, Annabeth. Být sebou, tak mlčím. Brzy bude vládce Titánů tolik zotavený, abychom ho mohli dát zase dohromady. Sestavíme mu nové tělo, bude to práce hodná Héfaistových dílen.“

„Ty jsi cvok,“ prohlásila Annabeth.

„Připoj se k nám a budeš odměněna. Máme mocné přátele, sponzory tak bohaté, že můžou koupit celou tuhle výletní loď a ještě mnohem víc. Percy, tvoje matka už nebude muset nikdy pracovat. Můžeš jí koupit dům. Můžeš mít sílu, slávu – co budeš chtít. Annabeth, ty si splníš svůj sen a staneš se architektkou. Můžeš postavit památník, který vydrží tisíc let. Chrám vládců příštího věku!“

„Táhni do Tartaru,“ ulevila si.

Luke si povzdechl. „Smůla.“

Sebral něco, co vypadalo jako televizní ovladač, a zmáčkl červené tlačítko. Za několik vteřin se otevřely dveře salonu a vešli dva uniformovaní členové posádky vyzbrojení pendreký. Měli stejný skelný pohled jako ostatní smrtelníci, které jsem tu viděl, ale měl jsem pocit, že tím nebudou v boji o nic méně nebezpeční.

„Á, výborně, ochranka,“ uvítal je Luke, „obávám se, že tu máme pár černých pasažérů.“

„Ano, pane,“ řekli nepřítomně.

Luke se obrátil na Oreia. „Je načase nakrmit etiopského drakona. Vezmi ty blázny dolů a ukaž jim, jak se to dělá.“

Oreios se připitoměle uculil. „Hehe! Hehe!“

„Nech mě jít taky,“ zabručel Agrios. „Bratr je k ničemu. Ten kyklop –“

„Není nebezpečný,“ ujistil je Luke. Ohlédl se na zlatou rakev, jako by ho něco trápilo. „Agrie, zůstaň tady. Musíme probrat důležité věci.“

„Ale –“

„Oreie, nezklam mě. Zůstaň v nákladovém prostoru a postarej se, aby se drakon pořádně nakrmil.“

Oreios nás postrčil oštěpem a hnál nás ze salonu se dvěma lidskými strážci v patách.

Jak jsem tak šel po chodbě a Oreiův oštěp mě píchal do zad, myslel jsem na to, co řekl Luke – že ta medvědí dvojčata ho *společně* přemůžou. Ale možná, že každé zvlášť...

Vyšli jsme z chodby uprostřed lodi a kráčeli po otevřené palubě lemované záchrannými čluny. Znal jsem loď dost dobře na to, aby mi došlo, že to může být náš poslední pohled na sluneční světlo. Jakmile se dostaneme na druhou stranu, sjedeme výtahem dolů do skladiště a bude konec.

Podíval jsem se na Tysona a řekl: „Ted’.“

Díky bohům mě pochopil. Obrátil se a odmrští Oreia deset metrů pozpátku do bazénku, přímo doprostřed té mátožné turistické rodinky.

„Ach!“ vykřikly děti jednohlasně. „*Neužíváme* si v bazénku!“

Jeden z hlídačů vytáhl pendrek, ale Annabeth mu vyrazila dech dobře mířeným kopancem. Druhý strážce se rozběhl k nejbližšímu alarmu.

„Zastav ho!“ zaječela Annabeth, ale bylo pozdě.

Spustil poplach těsně předtím, než jsem ho praštil do hlavy plážovým lehátkem.

Zableskla se rudá světla. Zakvílely sirény.

„Záchranný člun!“ vykřikl jsem.

Rozběhli jsme se k tomu nejbližšímu.

Než jsme stačili stáhnout kryt, už se po palubě rojili další strážci a nestvůry a odstrkovali turisty a číšníky s tácy tropických nápojů. Nějaký chlap v řeckém brnění vytasil meč a zaútočil, ale uklouzl v kaluži pinacolady. Na palubě nad námi se shromažďovali Laistrygonové a nasazovali si šípy do obřích luků.

„Jak se ta věc spouští?“ křičela Annabeth.

Skočil po mně jeden pekelný pes, ale Tyson ho odrazil hasicím přístrojem.

„Naskočte!“ zavelel jsem. Otevřel jsem Anaklusmos a smetl první salvu šípů ze vzduchu. Každou vteřinou jsme mohli být přemoženi.

Záchranný člun visel přes bok lodi, vysoko nad vodou. Annabeth a Tysonovi se nedařilo uvolnit spouštěcí kladku.

Skočil jsem dovnitř za nimi.

„Držte se!“ zaječel jsem a přetrnul jsem provazy.

Sprška šípů nám zasvištěla nad hlavami, když jsme padali do oceánu.

Desátá kapitola

STOPUJEME SI MRTVÉ VOJÁKY KONFEDERACE

„Termoska!“ vyjekl jsem, jak jsme se řítili k vodě.

„Co?“ Annabeth si musela myslet, že jsem se zbláznil. Křečovitě se držela popruhů člunu a vlasy jí vlály přímo nahoru jako pochodeň.

Ale Tyson mě pochopil. Podařilo se mu otevřít můj vak. Vytáhl Hermovu kouzelnou termosku a přitom se ani nepustil lodi, ani mu nevyklouzla.

Svištěly kolem nás šípy a oštěpy.

Popadl jsem termosku a doufal jsem, že dělám dobře. „Držte se!“

„Já se *držím!*“ vyjekla Annabeth.

„Pořádně!“

Zachytil jsem se nohou za nafukovací lavičku člunu, Tyson popadl Annabeth a mě vzadu za trika a já pootočil víčko termosky o čtvrtinu.

Z termosky okamžitě vyrazil bílý proud větru a popohnal nás stranou, proměnil náš střemhlavý pád v pětáctýřicetistupňové nouzové přistání.

Zdálo se, že se vítr směje, když vyrážel z termosky, jako by byl šťastný, že se dostal na svobodu. Když jsme dopadli do oceánu, poskočili jsme jednou, dvakrát, odráželi jsme se jako žabka hozená na hladinu a pak už jsme svištěli jako motorový člun, do tváří nám stříkala slaná sprška a před námi nebylo nic než moře.

Z lodi za námi jsem slyšel vzteklé kvílení, ale z dosahu zbraní jsme už unikli. *Princezna Andromeda* se zmenšovala, až vypadala jako bílá hračka pro děti v dálce, a pak byla pryč.

Jak jsme se tak hnali po moři, pokoušeli jsme se s Annabeth poslat Cheirónovi vzkaz po bohyni Iris. Mysleli jsme si, že je nutné dát někomu vědět, co Luke dělá, a nevěděli jsme, komu jinému můžeme věřit.

Vítr z termosky způsobil příjemnou mořskou spršku, která dělala ve slunečním světle duhu – perfektní pro vysílání Iris – ale spojení bylo stejně bídne. Když Annabeth hodila do mlhy zlatou drachmu a poprosila bohyni duhy, aby nám ukázala Cheiróna, jeho tvář se sice objevila, ale v pozadí blikalo nějaké divné míhající se světlo a vrískala tam rocková hudba, jako by byl v nějakém tanečním klubu.

Řekli jsme mu o tom, jak jsme vyklouzli z tábora, o Lukeovi, o *Princezně Andromedě* a o zlaté rakvi na Kronovy ostatky, ale nevím, kolik toho slyšel kvůli tomu randálu u sebe a náporům větru a vody u nás.

„Percy,“ zvolal Cheirón, „musíš si dávat pozor na –“

Jeho hlas se utopil v hlasitém křiku za ním – hlasy tam halekaly jako Komančové na válečné stezce.

„Co?“ křičel jsem.

„Do háje s těmi mými příbuznými!“ Cheirón se sklonil, když mu nad hlavou proplul tác, a zmizel někam mimo zorné pole. „Annabeth, nemělas nechat Percyho opustit tábor! Ale pokud *vážně* získáte to rouno –“

„Jo, bejby!“ zaječel kdosi za Cheirónem. „Huhúúú!“

Hudba zesílila, reproduktory zněly tak nahlas, až se nám celý člun chvěl.

„– Miami,“ křičel Cheirón. „Pokusím se hlídat –“

Naše mlžná obrazovka se rozplynula, jako by po ní někdo na druhé straně hodil láhev, a Cheirón byl pryč.

O hodinu později jsme zahlédli zemi – dlouhý pás pláže lemovaný vysoko se tyčícími hotely. Voda začínala být plná rybářských loděk a tankerů. Po pravoboku nás minula pobřežní hlídka ve člunu a pak se obrátila, jako by si nás chtěla lépe prohlédnout. Zřejmě každý den nevidí žlutý záchranný člun se třemi dětmi a bez motoru, plující rychlostí sto uzlů za hodinu.

„To je pláž Virginia!“ řekla Annabeth, když jsme se přiblížili k pobřeží. „Ach, bohové, jak mohla *Princezna Andromeda* doplout přes noc tak daleko? Je to asi tak –“

„Pět set třicet námořních mil,“ řekl jsem.

Zírala na mě. „Jak to víš?“

„Já – já nevím.“

Annabeth nad tím chvilku uvažovala. „Percy, jakou máme polohu?“

„Šestatřicet stupňů čtyřiačtyřicet minut severní šířky, šestasedmdesát stupňů dvě minuty západní délky,“ vychrlil jsem ze sebe okamžitě. Pak jsem zavrtěl hlavou. „Páni. Jak to vím?“

„Díky svému otci,“ hádala Annabeth. „Když jsi na moři, máš dokonalý smysl pro polohu. To je *úplně* super.“

Nebyl jsem si tím jistý. Netoužil jsem po tom, být lidská džipieska. Ale než jsem stačil něco říct, poplácal mě Tyson po rameni. „Blíží se k nám ta loď.“

Ohlédl jsem se. Člun pobřežní hlídky nás teď už rozhodně pronásledoval. Blikal světly a nabíral rychlost.

„Nemůžeme se nechat chytit,“ řekl jsem. „Měli by moc otázek.“

„Jeďme dál do zálivu Chesapeake,“ navrhla Annabeth. „Vím tam o místě, kde se schováme.“

Neptal jsem se jí, co tím myslí, ani jak to, že to tu tak dobře zná. Troufl jsem si pootočit víčkem termosky o trochu víc a čerstvý závan větru nás vystřelil kolem severního výběžku pláže Virginia do zálivu Chesapeake. Člun pobřežní hlídky za námi víc a víc zaostával. Nezpomalili jsme, dokud se břehy zálivu na obou stranách nezúžily. Uvědomil jsem si, že jsme vpluli do ústí řeky.

Cítil jsem tu změnu z mořské vody na sladkou. Najednou jsem se unavil a vyčerpal, jako by mi klesla hladina cukru v těle. Už jsem nevěděl, kde jsme ani kudy řídit člun. Dobře, že mě Annabeth naváděla.

„Tam,“ ukázala. „Kolem té písčiny.“

Stočili jsme se do bažinaté oblasti zarostlé močálovou travou. U obřího cypřiše jsem člun vytáhl na břeh.

Nad námi se tyčily stromy, porostlé popínavými rostlinami. V lese bzučel hmyz. Vzduch byl dusný a horký a z řeky stoupala pára. Ani zdaleka to nebyl Manhattan a mně se to nelíbilo.

„Pojďme,“ vyzvala nás Annabeth. „Je to jen kousek po břehu.“

„Co to je?“ chtěl jsem vědět.

„Jen pojď za mnou.“ Popadla pytel. „A měli bychom schovat člun. Nechceme na sebe přece zbytečně upozorňovat.“

Přikryli jsme člun větvemi a pak jsme s Tysonem šli za Annabeth po pobřeží. Nohy se nám bořily do červeného bahna. Kolem boty se mi proplazil had a zmizel v trávě.

„Nedobré místo,“ postěžoval si Tyson. Plácl po komárech, kteří si udělali osvěžovnu z jeho předloktí.

Za dalších pár minut oznámila Annabeth: „Tady.“

Viděl jsem jen místo s ostružiníky. Pak Annabeth odtáhla propletený kruh větví jako dveře a já si uvědomil, že hledím do zamaskovaného úkrytu.

Vnitřek byl dost velký pro tři, i když ten třetí byl Tyson. Stěny byly spleteny z rostlin jako nějaká indiánská chýše, ale vypadaly dost nepromokavě. V koutě se povalovalo všechno, co může člověk potřebovat k táboření – spací pytle, deky, nádoba s ledem a petrolejová lampa. Byly tam i zásoby pro polobohy – bronzové hroty oštěpů, toulec plný šípů, meč a krabice ambrózie. Páchlo to tam plesnivinou, jako by tam dlouho nikdo nebyl.

„Úkryt polokrevných.“ Podíval jsem se na Annabeth s úctou. „To tys to tady zařídila?“

„Thalia a já,“ řekla tiše. „A Luke.“

To by mi nemělo vadit. Chci říct, já věděl, že Thalia a Luke se o Annabeth starali, když byla malá. Věděl jsem, že ti tři byli společně na útěku, schovávali se před nestvůrami, přežívali odkázaní jen sami na sebe, než je našel Grover a pokusil se je dopravit na Vrch polokrevných. Ale kdykoli Annabeth mluvila o té době, kterou s nimi strávila, cítil jsem se tak trochu... nevím. Nesvůj?

Ne. To nebylo to pravé slovo.

Prostě jsem *žárlil*.

„Takže...“ podotkl jsem. „Nemyslíš, že nás tady Luke bude hledat?“

Zavrtěla hlavou. „Vybuodovali jsme si spoustu bezpečných úkrytů, jako je tenhle. Pochybuju, že si Luke vůbec pamatuje, kde jsou. Nebo že se o to stará.“

Plácla sebou na deky a začala se probírat obsahem svého vaku. Dávala tak jasně najevo, že se jí nechce mluvit.

„Ehm, Tyson?“ obrátil jsem se na svého nevlastního bratra. „Nevadilo by ti jít na průzkum ven? Že by ses podíval, jestli tady v té pustině třeba není nějaká večerka?“

„Večerka?“

„Jo, obchod s něčím na zub. Koblihy s polevou nebo tak něco. Jenom nechod' daleko.“

„Koblihy s polevou,“ opakoval Tyson svědomitě. „Podívám se po koblihách s polevou v pustině.“ Zamířil ven a začal volat: „Koblihy, kde jste!“

Jakmile zmizel, posadil jsem se naproti Annabeth. „Poslouchej, mně je líto, že jsme, víš, potkali Luka.“

„Za to ty nemůžeš.“ Vytáhla nůž a začala čistit ostří hadrem.

„Nechal nás utéct nějak lehce,“ poznamenal jsem.

Doufal jsem, že mi to jen tak připadá, ale Annabeth vážně přikývla. „Taky mě to napadlo. Jak jsme slyšeli, co říká o tom risku, a ,oni na tu návnadu skočí' ... Myslím, že mluvil o nás.“

„Rouno že je návnada? Nebo Grover?“

Studovala ostří svého nože. „Já nevím, Percy. Možná, že chce to rouno pro sebe. Možná doufá, že my odvedeme těžkou práci a on nám ho pak ukradne. Nechce se mi prostě věřit, že ten strom otrávil.“

„Co tím myslel,“ zeptal jsem se, „že by Thalia byla na jeho straně?“

„To se plete.“

„Neříkáš to moc jistě.“

Annabeth se do mě vpila pohledem a já začal litovat, že se jí na takové věci vůbec vyptávám, když drží v ruce nůž.

„Percy, víš, koho mi připomínáš ze všeho nejvíc? *Thalii*. Vy dva jste si tak podobní, až mě to děsí. Chci říct, buďto byste byli nejlepší kamarádi, nebo byste se museli zaškrtit.“

„Já беру ty ‚nejlepší kamarády‘.“

„Thalia měla na svého otce někdy vztek. Ty taky. Ale *obrátil* by ses kvůli tomu proti Olympu?“

Díval jsem se na toulec se šípy v rohu. „Ne.“

„No tak vidíš. Ona taky ne. Luke se plete.“ Annabeth zarazila nůž do hlíny.

Chtěl jsem se jí zeptat na to proroctví, o kterém se Luke zmínil a co to má společného s mými šestnáctými narozeninami. Ale usoudil jsem, že by mi to neřekla. Cheirón prohlásil dost jasně, že to nemám slyšet, dokud bohové nerozhodnou jinak.

„Takže co to Luke myslel s těmi kyklopy?“ zeptal jsem se. „Říkal, že zrovna ty –“

„Já vím, co říkal. On... on mluvil o tom pravém důvodu, proč zemřela Thalia.“

Čekal jsem, nevěděl jsem, co mám říct.

Annabeth se roztřeseně nadechla. „Kyklopům nemůžeš nikdy věřit, Percy. Před šesti lety, tu noc, když nás Grover vedl na Vrch polokrevných –“

Přerušilo ji zaskřípění dveří. Otevřely se a dovnitř vlezl Tyson.

„Koblihy s polevou!“ prohlásil hrdě a ukázal krabici s pečivem.

Annabeth na něj nevěřícně zírala. „Kdes to sebral? Jsme tu uprostřed pustiny. Nikde kolem tady není nic –“

„Patnáct metrů,“ vysvětlil Tyson. „Obchod Obří koblihy – hned za kopcem!“

„To je zlé,“ zamumlala Annabeth.

Krčili jsme se za stromem a zírali na obchod s koblihami uprostřed lesů. Vypadal jako zbrusu nový, měl jasně osvětlené výlohy, parkoviště a silničku vedoucí do lesa, ale nic jiného kolem nebylo a žádná auta tam nestála. Viděli jsme jednoho zaměstnance, jak si čte za pokladnou časopis. A to bylo všechno. Na markýze obchodu stálo velkými černými písmeny, která jsem přečetl i já:

OBŘÍ KOBLIHY

Z písmena O ve slově OBŘÍ si ukusoval sousto kreslený obr. Vonělo to tam příjemně, po čerstvě usmažených koblihách s čokoládou.

„Nemělo by to tu být,“ zašeptala Annabeth. „Nepatří to sem.“

„Co?“ zeptal jsem se. „Je to prostě krám s koblihami.“

„Pssst!“

„Proč šeptáme? Tyson normálně šel dovnitř a koupil koblihy. Nic se mu nestalo.“

„On je obr.“

„Ale no tak, Annabeth. Obří koblihy neznamena nic špatného. Je to řetězec. V New Yorku jsou taky takové.“

„Je to řetězec,“ souhlasila. „A nemyslíš, že je divné, že se tu objevil hned potom, cos řekl Tysonovi, aby přinesl koblihy? Přímě tady uprostřed lesů?“

Zamyslel jsem se nad tím. Opravdu to bylo trochu divné, ale chci říct, že obchody s koblihami na mém žebříčku děsivých sil nestály zvlášť vysoko.

„Může to být hnízdo,“ vysvětlovala Annabeth.

Tyson zaskučel. Pochybuju, že by tomu, co říkala Annabeth, rozuměl o moc víc než já, ale lekal ho její tón. Snědl už půl tuctu koblih z krabice a celý obličej měl od cukru.

„Hnízdo čeho?“ zeptal jsem se.

„Nenapadlo tě někdy, že se tyhle řetězcové obchody objevují nějak moc rychle?“ zeptala se. „Jeden den tam není nic a pak druhý den – *prásk*, nová hamburgrárna nebo kavárna nebo tak? Nejdřív jeden podnik, pak dva, pak čtyři – přesné kopie a rozlézají se po celé zemi?“

„Hm, to ne. Nikdy jsem nad tím nepřemýšlel.“

„Percy, některé ty řetězce se množí tak rychle, protože všechna ta místa jsou kouzelně spojena s životní silou nestvůr. Některé Hermovy děti zjistily, jak to udělat, už v padesátých letech. Ony množí –“

Ztuhla.

„Co?“ chtěl jsem vědět. „Množí co?“

„Žádné – prudké – pohyby,“ vypravila ze sebe Annabeth, jako by jí šlo o život. „Hodně pomalu se obraťte.“

Pak jsem to uslyšel: škrábavý zvuk, jako by se něco velkého vleklo břichem po listí.

Obrátil jsem se a uviděl jakousi věc velikosti nosorožce, pohybovala se mezi stíny stromů. Syčelo to, přední půlka těla se kroutila všemi směry. Nejdřív jsem vůbec nechápal, co to vlastně vidím. Pak jsem si uvědomil, že ta věc má spoustu krků – nejmíň sedm a na každém sedí syčící hadí hlava. Bylo to kožnaté a pod každým krkem to mělo uvázaný plastový bryndáček s nápisem: JSEM DÍTĚ OBŘÍCH KOBLIH!

Vytáhl jsem pero, ale Annabeth se na mě upřeně zadívala – beze slov mě varovala. *Ještě ne.*

Pochopil jsem. Hodně nestvůr má hodně špatný zrak. Mohlo se stát, že nás ta hydra prostě mine. Ale kdybych teď otevřel meč, bronzová zář by ji jistě přitáhla.

Čekali jsme.

Hydra byla jen kousek od nás. Zdálo se, že očichává zem a stromy, jako by po něčem pátrala. Pak jsem si všiml, že dvě hlavy trhají kus žlutého plátna – jeden z našich vaků. Ta věc se nám už dostala do úkrytu. Šla po stopě našeho pachu.

Srdce mi bušilo. V táboře jsem viděl vycpanou hlavu hydry coby trofej, ale to mě nijak nepřipravilo na toho opravdového tvora. Každá hlava měla tvar kosočtverce jako u chřestýše, ale tlamy lemovaly křivé řady žraločích zubů.

Tyson se třásl. Ustoupil a při tom pohybu náhodou nohou rozlomil větvičku. Všech sedm hlav se k nám okamžitě obrátilo a zasyčelo.

„Utíkejte od sebe!“ vyjekla Annabeth. Uhnula doprava.

Já se vrhl doleva. Jedna hlava hydry plivla oblouk zelené tekutiny, která mi přelétla přes rameno a rozstříkla se o jilm. Z kmene se zakouřilo a začal se rozpadat. Celý strom se kácel přímo na Tysona, který se ještě pořád nehnul. Zkameněl hrůzou z netvora, kterého teď měl přímo před sebou.

„Tyson!“ Vší silou jsem se na něj vrhnul a srazil jsem ho stranou, zrovna když hydra vyrazila a strom jí dopadl na dvě ze sedmi hlav.

Hydra se zapotácela dozadu, trhnutím uvolnila hlavy a vztekla zařvala na padlý strom. Všech sedm hlav vystřelilo kyselinu a jilm se rozpustil na kouřící kaluž bláta.

„Pohni se!“ pobídl jsem Tysona. Rozběhl jsem se stranou a otevřel jsem Anaklusmos, doufal jsem, že na sebe přitáhnu pozornost netvora.

Vyšlo to.

Většina příšer nesnáší pohled na božskou ocel. Jakmile se objevila má zářící čepel, hydra k ní vyrazila všemi hlavami, syčela a obnažila zuby.

Dobrá zpráva: Tyson se na chvíli dostal mimo nebezpečí. A ta špatná: každou chvíli jsem se měl proměnit na kaluž bláta.

Jedna hlava na mě na zkoušku vyrazila. Bez rozmýšlení jsem máchl mečem.

„Ne!“ zaječela Annabeth.

Pozdě. Čistě jsem odřízl hydře hlavu. Odkutálela se do trávy a nechala po sobě cukající pahýl, který okamžitě přestal krváčet a začal se nafukovat jako balon.

Za pár vteřin se zraněný krk rozštěpil na dva a na obou vyrostla hlava normální velikosti. Najednou jsem hleděl na osmihlavou hydru.

„Percy!“ nadávala mi Annabeth. „Zrovna jsi někde otevřel další obchod Obřích koblih!“

Vyhnul jsem se spršce kyseliny. „Já mám každou chvíli umřít a ty se staráš o *tohle*? Jak to zabijeme?“

„Oheň!“ zavolala Annabeth. „Musíme mít oheň!“

Jakmile to řekla, vybavil se mi ten příběh. Hlavy hydry se přestanou množit jen tehdy, pokud spálíme pahýl dřív, než začne růst. Tak to aspoň udělal Héraklés. Ale my jsme žádný oheň neměli.

Couval jsem k řece. Hydra se plazila za mnou.

Annabeth se přemístila na mou levou stranu a pokusila se rozptýlit jednu hlavu, odrážela útoky jejích zubů nožem, ale další hlava vyrazila stranou jako palice a srazila Annabeth do bláta.

„Nemlátit moje kamarády!“ vyrazil ze sebe Tyson a vložil se mezi hydry a Annabeth. Zatímco se Annabeth zvedala na nohy, začal Tyson bušit do hlav nestvůry pěsti tak rychle, až mi to připomínalo tu hru, kdy se zatloukají krtci do země. Ale ani Tyson nedokáže odrážet hydry napořád.

Sunuli jsme se dál a dál dozadu, vyhýbali se stříkancům kyseliny a odráželi útočící hlavy, ale neodsekávali je. Stejně jsem věděl, že jen odkládáme vlastní smrt. Nakonec uděláme nějakou chybu a ta příšera nás zabije.

Pak jsem uslyšel podivný zvuk – puf-puf-puf – a nejdřív to považoval za supění vlastního srdce. Bylo to tak silné, až se celý břeh otřásl.

„Co je to za randál?“ vykřikla Annabeth a nespouštěla oči z hydry.

„Parní motor,“ odpověděl Tyson.

„Cože?“ Přikrčil jsem se a hydra mi plivla kyselinu přes hlavu.

Pak se z řeky za námi ozval známý dívčí hlas: „Tady! Připravte dvaatřicetilibrák!“

Neodvažoval jsem se spustit hydry z očí, ale pokud za námi byl ten, kdo jsem si myslel, vycházelo mi, že teď máme nepřátele na dvou frontách.

Chraplavý mužský hlas namítl: „Jsou moc blízko, má paní!“

„Do háje s hrdiny!“ nadávala ta holka. „Plnou parou vpřed!“

„Ano, má paní.“

„Střílejte, jak je libo, kapitáne!“

Annabeth pochopila, co se děje, o zlomek vteřiny dříve než já. Zaječela: „Dolů!“ a my sebou plácli na zem, zrovna když se od řeky ozvalo *BUUUM*, až se otřásla zem. Následoval záblesk světla, sloup kouře a pak hydra přímo před námi explodovala. Přitom nás pokropila hnusným zeleným slizem, který se vypařil, jakmile se nás dotkl, jak to bývá s vnitřnostmi nestvůr.

„Tfuj!“ křičela Annabeth.

„Parník!“ volal Tyson.

Postavil jsem se a rozkašlal se z mraku dýmu střelného prachu, který se valil po březích.

Po řece k nám bafala ta nejdivnější loď, jakou jsem kdy viděl. Seděla nízko na vodě jako ponorka a palubu měla opancéřovanou železem. Uprostřed byla lichoběžníková dělová komora a na každé straně otvory pro hlavně. Z vršku vlála vlajka – divočák a oštěp v krvavě rudém poli. Palubu lemovali zombie v šedých uniformách – mrtví vojáci s mihotajícími se tvářemi, které jim jenom zčásti zakrývaly lebku. Podobali se duchům, které jsem viděl v podsvětí hlídat Hadův palác.

Ta loď byla nedobytná. Bojový křižník z války Severu proti Jihu. Taktak jsem dokázal rozluštit jméno na přídi z písmen pokrytých mechem: *CSS Birmingham*.

A hned vedle kouřícího kanónu, který nás málem zabil, stála v plném řeckém bojovém brnění Clarisse.

„Jste nuly,“ ušklíbla se pohrdavě. „Ale asi vás budu muset zachránit. Pojd'te na palubu.“

Jedenáctá kapitola

CLARISSE VŠECHNO VYHODÍ DO VZDUCHU

„**M**áte veliký malér,“ oznámila nám Clarisse.

Zrovna jsme absolvovali po lodi exkurzi, o kterou jsme nestáli, po temných prostorech nacpaných mrtvými námořníky. Viděli jsme zásobník na uhlí, kotle a motor, který burácel a hekal, jako by měl každou minutou vybuchnout. Viděli jsme kormidelnu a muniční sklad a dělostřeleckou palubu (tu si Clarisse zvlášť oblíbila) se dvěma kanóny Dahlgren s nedrážkovanou hlavní na levoboku a pravoboku a s devítipalcovou ručnicí Brooke na přídi a na zádi – všechno bylo speciálně upraveno, aby to mohlo střílet dělové koule z božského bronzu.

Kamkoli jsme šli, mrtví vojáci Konfederace na nás zírali a jejich přízračné vousaté tváře se jim mihotaly na lebkách. Annabeth uznávali, protože jim řekla, že je z Virginie. Zajímali se i o mě, protože se jmenuju Jackson – jako ten jižanský generál – ale pak jsem to zkazil, když jsem vyklopil, že pocházím z New Yorku. Všichni zasyčeli a mumlali nadávky na Yankeeho ze Severu.

Tyson se jich děsil. Po celou prohlídku ho musela Annabeth držet za ruku, z čehož nebyla ani trochu nadšená.

Nakonec nás dovedli na večeri. Kajuty kapitána *Birminghamu* byly velké asi tak jako šatna, ale pořád ještě mnohem větší než všechny další prostory na palubě. Stůl byl prostřen bílým ubrusem a nádobí bylo z porcelánu. Kostlivci z posádky podávali burákové máslo a sendviče s džemem, bramborové lupínky a limonádu Dr. Pepper. Nechtělo se mi jíst nic, co servírovali duchové, ale hlad zvítězil nad strachem.

„Tantalos vás navždycky vyloučil,“ oznámila nám Clarisse samolibě. „Pan D. říkal, že pokud někdo z vás ještě někdy páchne do tábora, promění vás na veverky a přejeđe autem.“

„To *oni* ti dali tuhle loď?“ zeptal jsem se.

„Jasně, že ne. Můj táta.“

„Arés?“

Clarisse se ušklíbla. „Myslíš, že tvůj tatík je jediný, kdo má moc na moři? Duchové té strany, která ve válce prohraje, odjakživa dluží službu Arésovi. To je jejich prokletí za to, že prohráli. Poprosila jsem otce o dopravu po moři a mám ji. Tihle chlapi udělají všechno, co jim nakážu. Je to tak, kapitáne?“

Kapitán stál za ní a vypadal přísně a hrozivě. Jeho žhnoucí zelené oči mě hltaly hladovým pohledem. „Pokud to přinese konec téhle příšerné války a vytoužený mír, madam, uděláme cokoli. Zničíme kohokoli.“

Clarisse se usmála. „Zničí kohokoli. Tak se mi to líbí.“

Tyson polkl.

„Clarisse,“ řekla Annabeth, „Luke jde možná taky po rounu. Viděli jsme ho. Má ty souřadnice a míří na jih. Má výletní loď plnou nestvůr –“

„Dobře! Odpálím ho rovnou z vody.“

„Ty to nechápeš,“ zaprotestovala Annabeth. „Musíme spojit síly. Dovol nám, ať ti pomůžeme –“

„Ne!“ Clarisse praštila do stolu. „Tohle je *moje* výprava, chytrolínko! Konečně se i *já* stanu hrdinkou a vy dva mi tu šanci *neukradnete*.“

„Kde máš někoho ze srubu?“ zeptal jsem se. „Dovolili ti přece vzít si dva kamarády, ne?“

„Oni ne... nechala jsem je tam. Aby chránili tábor.“

„Chceš říct, že ani lidí z tvého vlastního srubu ti nechtějí pomáhat?“

„Bud’ zticha, Persíku! Já je nepotřebuju! Ani tebe!“

„Clarisse,“ domlouval jsem jí. „Tantalos tě využívá. Jemu je tábor ukradený. Rád ho uvidí zničený. Připravil to tak, abys neuspěla.“

„Ne! Já kašlu na to, co Orákulum –“ zarazila se.

„Co?“ zeptal jsem se. „Co ti řeklo Orákulum?“

„Nic.“ Clarisse zruřověly uši. „Stačí, abys věděl, že já tuhle výpravu dokončím a ty mi pomáhat *nebudeš*. Na druhé straně tě nemůžu nechat jít.“

„Takže jsme vězni?“ zeptala se Annabeth.

„Hosté. Prozatím.“ Clarisse si opřela nohy o bílý plátěný ubrus a otevřela další limonádu. „Kapitáne, odved'te je dolů. Přidělte jim lůžka na spací palubě. A pokud se nebudou chovat slušně, ukažte jim, co děláme s nepřátelskými špiony.“

Sen se dostavil, jakmile jsem usnul.

Grover seděl u svého stavu a zoufale rozplétal svatební vlečku, když se dveře z balvanu najednou odvalily a kyklop zařval: „Ha!“

Grover vyjekl: „Drahý! Já ne – přišels tak tiše!“

„Rozplétáš!“ zaduněl Polyfémos. „Takže v tom je ten problém!“

„Ale to ne. Já – já ne –“

„Pojď!“ Polyfémos chňapl Grovera kolem pasu a napůl ho nesl, napůl táhl tunely jeskyně. Grover bojoval, aby udržel střevíce s vysokými podpatky na kopytech. Závoj mu klouzal po hlavě a hrozilo, že mu spadne.

Kyklop ho vyvlekl do jeskyně veliké jako skladiště ozdobené nejruznějším ovčím harampádím. Bylo tam sklápěcí křeslo pokryté vlnou, vlnou obalený televizní přijímač, hrubě vytesané police na knihy obtížené ovčí sbírkou – kávovými hrnky ve tvaru ovčích hlav, sádrovými figurínami ovcí, ovčími stolními hrami, obrázkovými knihami a akčními figurkami. Na podlaze se povalovaly hromady ovčích kostí a dalších kostí, které nevypadaly tak docela jako ovčí – byly to kosti satyrů, kteří přišli na ostrov hledat Pana.

Polyfémos postavil Grovera na zem, než odvalil další velký balvan. Do jeskyně proniklo denní světlo a Grover toužebně zaskučel. Čerstvý vzduch!

Kyklop ho vyvlekl ven na vršek kopce nad nejkrásnějším ostrovem, jaký jsem kdy viděl.

Byl tvarovaný jako sedlo rozetnuté napůl sekerou. Na každé straně se táhly svěží zelené kopce a uprostřed široké údolí, rozdělené hlubokou roklí, která byla překlenuta provazovým žebříkem s deskami. Ke kraji kaňonu stékaly půvabné potůčky a řinuly se dolů v duhově zbarvených vodopádech. Po stromech poletovali papoušci. Na keřích kvetly růžové a purpurové květy. Na loukách se pásly stovky ovcí a jejich vlna se zvláštěně třpytila jako měděné a stříbrné mince.

A uprostřed ostrova, hned vedle provazového žebříku, stál obrovský pokroucený dub a na jeho nejnižší větvi něco zářilo.

Zlaté rouno.

Dokonce i ve snu jsem cítil, jak z něj po ostrově vyzařuje síla, díky níž je tráva zelenější, květiny krásnější. Málem jsem cítil, jak to přirozené kouzlo pracuje. Mohl jsem si jen domýšlet, jak mocná musí být ta vůně pro satyra.

Grover zakňoural.

„Ano,“ řekl Polyfémos pyšně. „Vidíš to tam? To rouno je poklad mé sbírky! Ukradl jsem ho hrdinům už dávno. A od té doby – samé jídlo! Satyrové sem táhnou z celého světa jako můry k plameni. Satyrové jsou dobré jídlo! A teď –“

Polyfémos sebral hrůznou sadu bronzových nůžek.

Grover vyjekl, ale Polyfémos jen zvedl nejbližší ovci, jako by to bylo plyšové zvířátko, a ostříhal z ní vlnu. Podal tu načechranou hromadu Groverovi.

„Dej to na kolovrátek!“ nařídil pyšně. „Kouzelná. Tahle se nedá rozplést.“

„Ach... no...“

„Ubohý cukroušku!“ usklíbl se Polyfémos. „Špatná tkadlena. Ha-ha! Žádný strach. To vlákno to zvládne. Dokončíš svatební vlečku do zítřka!“

„To je ale... od tebe pozorné!“

„Hehe.“

„Ale – ale, drahý,“ zasípal Grover, „co když někdo přijde zachránit – chci říct napadnout tenhle ostrov?“ Grover se podíval přímo na mě a já věděl, že se na to ptá kvůli mně. „Co mu zabrání, aby nenapochodoval přímo sem ke tvé jeskyni?“

„Ženské strachy! Jak roztomilé! Neboj se. Polyfémos má moderní bezpečnostní systém. Museli by projít přes mé mazlíčky.“

„Mazlíčky?“

Grover se podíval přes ostrov, ale nikde nic nebylo vidět, jen ovce, pasoucí se mírumilovně na loukách.

„A pak,“ zavrčel Polyfémos, „by musel projít skrz mě!“

Udeřil pěstí do nejbližší skály a ta praskla a rozpůlila se. „A teď pojď!“ houkl. „Zpátky do jeskyně.“

Grover vypadal, že se rozbřečí – tak blízko svobody a současně tak beznadějně daleko. V očích mu stály slzy, když se dveře z balvanu zavalily a znovu ho uzavřely v té strašné, pochodněmi osvětlené temnotě kyklopy jeskyně.

Probudil jsem se, když se na lodi rozezněly poplašné zvony.

Kapitánův chraplavý hlas rozkazoval: „Všichni na pomoc na palubu! Najít lady Clarisse! Kde je ta dívka?“

Pak se nade mnou objevil jeho přízračný obličej. „Vstávej, Yankee. Tvoji kamarádi jsou už vzhůru. Blížíme se ke vstupu.“

„Ke vstupu kam?“

Věnoval mi umrlčí úsměv. „Do Moře nestvůr, kam jinam.“

Nacpal jsem si svých pár věcí, které přežily hydru, do námořnického plátěného batohu a přehodil jsem si ho přes rameno. Měl jsem neodbytný pocit, že ať to dopadne, jak chce, další noc už na palubě *Birminghamu* trávit nebudu.

Byl jsem na cestě nahoru, když mě něco přimělo se zastavit. Něco poblíž – něco povědomého a nepříjemného. Neměl jsem k tomu žádný důvod, ale připadalo mi, že se mám pustit do boje. Chtělo se mi praštit nějakého mrtvého vojáka Konfederace. Naposledy jsem takový vztek cítil...

Místo abych šel nahoru, připlížil jsem se k okraji ventilační mřížky a nakoukl dolů na kotelní palubu.

Clarisse stála přímo pode mnou a mluvila k obrazu, který se mihotal v páře z kotlů – byl to svalnatý muž v motorkářském oblečení z černé kůže, s vojenským sestřihem, tmavými brýlemi s červeným nádechem a s nožem, upevněným na boku.

Pěsti se mi samy od sebe zařaly. Byl to můj nejneoblíbenější vládce z Olympu: Arés, bůh války.

„Já ti kašlu na výmluvy, holčičko!“ zavrčel.

„A-ano, otče,“ zamumlala Clarisse.

„Nechceš vidět, jak se naštvu, co?“

„Ne, otče.“

„Ne, otče,“ pitvořil se po ní Arés. „Ty jsi ale dojemná. Měl jsem tu výpravu svěřit některému svému synovi.“

„Mně se to podaří!“ slibovala Clarisse a hlas se jí třásl. „Budeš na mě pyšný.“

„Jenom aby,“ varoval ji. „To tys mě požádala o tuhle výpravu, holka. Jestli necháš toho malýho hnusáka Jacksona, aby ti ji ukradl –“

„Ale Orákulum říkalo –“

„JÁ KAŠLU NA TO, CO ŘÍKALO!“ zahulákal Arés s takovou silou, až se jeho obraz zatřásl. „Ty to *dokážeš*. A jestli ne...“

Zvedl pěst. I když to byla jenom postava v páře, Clarisse sebou trhla.

„Rozumíme si?“ zavrčel Arés.

Poplašné zvony se znovu rozezněly. Slyšel jsem, jak se ke mně blíží hlasy, důstojníci křičeli rozkazy, aby se připravila děla.

Odplížil jsem se od ventilační mřížky a vydal jsem se nahoru, abych se přidal k Annabeth a Tysonovi na stožárové palubě.

„Co se děje?“ ptala se mě Annabeth. „Další sen?“

Přikývl jsem, ale neřekl jsem nic. Nevěděl jsem, co si mám o té scéně dole myslet. Trápilo mě to skoro stejně jako ten sen o Groverovi.

Clarisse vyšla po schodech nahoru hned za mnou. Snažil jsem se jí vyhýbat pohledem.

Sebrala jednomu mrtvolnému důstojníkovi dalekohled a zahleděla se k obzoru. „Konečně. Kapitáne, plnou parou vpřed!“

Podíval jsem se stejným směrem jako ona, ale moc jsem toho neviděl. Nebe bylo zamračené, vzduch zamlžený a vlhký jako pára z žehličky. Napínal jsem zrak, ale viděl jsem jen pár tmavých rozmazaných skvrn v dálce.

Můj námořní smysl mi prozradil, že jsme někde u pobřeží severní Floridy, takže jsme přes noc urazili dlouhou cestu, delší, než by zvládla každá loď smrtelníků.

Zvýšili jsme rychlost a motor zasténal.

Tyson nervózně zamumlal: „Velká námaha na píсты. Nejsou na hlubokou vodu.“

Netušil jsem, jak to ví, ale byl jsem z toho nespokojen.

Po několika dalších minutách se ty tmavé skvrny před námi zaostřily. Na severu vyrůstala z moře mohutná masa kamene – ostrov s útesy nejméně třicet metrů vysokými. Asi tak půl míle jižně od něj bylo vidět další tmavou skvrnu, zuřící bouři. Nebe a moře se vařily dohromady jako burácející masa.

„Hurikán?“ zeptala se Annabeth.

„Ne,“ odpověděla Clarisse. „Charybda.“

Annabeth zbledla. „Blázníš?“

„Jediná cesta do Moře nestvůr. Přímo mezi Charybdou a její sestrou Skyllou.“ Clarisse ukázala na vrcholek útesu a mě přepadl pocit, že tam nahoře žije něco, co bych nerad potkal.

„Co blázníš, jediná cesta?“ zeptal jsem se. „Moře je přece volné! Prostě to obeplujme.“

Clarisse obrátila oči k nebi. „Copak ty nic neznáš? Kdybych se je pokusila obeplout, prostě by se zase objevily přede mnou. Pokud se chceš dostat do Moře nestvůr, *musíš* mezi nimi proplout.“

„A co srážející se skály?“ zkusila to Annabeth. „To je další vstup. Použil ho Iason.“

„Kanony skálu neodpálím,“ namítla Clarisse. „Kdežto nestvůry...“

„Ty jsi blázen,“ zakroutila hlavou Annabeth.

„Koukej a uč se, chytrolínko.“ Clarisse se obrátila ke kapitánovi. „Nastavit kurz na Charybdu!“

„Ano, má paní.“

Motor zasténal, železné plátování zarachotilo a loď začala nabírat rychlost.

„Clarisse,“ řekl jsem, „Charybda saje moře. Je to tak v tom příběhu?“

„A zase ho vyplivuje, jasně.“

„A co Skylla?“

„Ta žije v jeskyni nahoře na těch útesech. Když se k ní dostaneme moc blízko, její hadí hlavy se snesou dolů a začnou vytahovat námořníky z lodi.“

„Tak si teda vyberme Skyllu,“ navrhl jsem. „Všichni půjdou do podpalubí a prostě prosupíme kolem.“

„Ne!“ stála na svém Clarisse. „Pokud Skylla nedostane svoje maso, mohla by sebrat celou loď. Navíc je to vysoko na zaměření. Moje kanony nedokážou pálit přímo nahoru. Charybda si jenom tak sedí uprostřed toho svého víru. Poplujeme přímo na ni, namíříme na ni kanóny a odstřelíme ji do Tartaru!“

Prohlásila to s takovým zanícením, že se mi skoro chtělo jí věřit.

Motor hučel. Kotle se tak zahřívaly, že jsem cítil, jak se mi paluba pod nohama rozpaluje. Komíny chrlily kouř. Rudá Arésova vlajka se třepetala ve větru.

Když jsme se dostali blíž k nestvůrám, zvuk Charybdy sílil a sílil – příšerné dunění obrovského množství vody, jako by někdo spláchl největší záchod ve vesmíru. Pokaždé, když Charybda nasála vodu, loď se otřásla a zhoupla se dopředu. Pokaždé, když vydechla, zvedli jsme se na vodě a bičovaly nás třímetrové vlny.

Pokoušel jsem se ten vír nějak změřit. Došel jsem k závěru, že Charybdě trvá asi tři minuty, než nasaje a zničí všechno v okruhu půl míle. Abychom se jí vyhnuli, museli bychom plout přímo podél útesů Skyilly. A i když mohla být Skylla pořádně zlá, ty útesy mi připadaly docela sympatické.

Nemrtví námořníci se činili na stožárové palubě. Podle mě už měli zkušenosti se ztracenou bitvou, takže je to netrápilo. Nebo se možná nestarali, že bude po nich, protože už stejně zemřeli. Ani z jednoho mi nebylo nijak líp.

Annabeth stála vedle mě a svírala zábradlí. „Pořád máš tu termosku plnou větru?“

Přikývl jsem. „Ale je nebezpečné použít to při takovém víru. Další vítr by mohl všechno ještě zhoršit.“

„A co takhle nějak ovládnout vodu?“ zeptala se. „Jsi Poseidónův syn. Už jsi to dokázal.“

Měla pravdu. Zavřel jsem oči a pokoušel se uklidnit moře, ale nemohl jsem se soustředit. Charybda byla hlasitá a mocná. Vlny nereagovaly.

„Já – já to nedokážu,“ přiznal jsem zoufale.

„Potřebujeme náhradní plán,“ usoudila Annabeth. „Tohle nepůjde.“

„Annabeth má pravdu,“ přidal se Tyson. „Motor není dobrý.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se.

„Tlak. Písty potřebují spravit.“

Než to mohl vysvětlit, ten kosmický záchod zase spláchl s hlasitým *chrrrst!* Lod' se zhoupala kupředu a mě to hodilo na palubu. Ocitli jsme se ve víru.

„Plnou parou vzad!“ křičela Clarisse do toho hluku. Moře se kolem nás pěnilo, vlny se rozbíjely o palubu. Železné plátování už bylo tak horké, že se z něj kouřilo. „Dostaňme se na dostřel! Připravit kanóny na pravoboku!“

Mrtvoly Konfederace pobíhaly sem a tam. Lodní šroub se točil obráceně, pokoušel se lod' zpomalit, ale pořád jsme klouzali do středu víru.

Z podpalubí vyrazil jeden námořnický zombie a běžel ke Clarisse. Ze šedé uniformy se mu kouřilo. Vousy mu hořely. „Kotelna se přehřívá, madam! Lod' vybuchne!“

„No tak běžte dolů a spravte to!“

„To nejde!“ křičel námořník. „V tom žáru se vypaříme.“

Clarisse praštila z boku do komory kanónu. „Nepotřebuju nic víc než pár minut! Jenom se dostat na dostřel!“

„Ženeme se moc rychle,“ prohlásil ponuře kapitán. „Připravte se na smrt.“

„Ne!“ zařval Tyson. „Já to umím spravit.“

Clarisse se na něj nevěřícně podívala. „Ty?“

„Je to kyklop,“ řekla Annabeth. „Oheň mu neublíží. A zná mechaniku.“

„Běž!“ vykřikla Clarisse.

„Tysone, ne!“ Popadl jsem ho za ruku. „Je to strašně nebezpečné!“

Poplálal mě po ruce. „Jediná cesta, brácho.“ Měl odhodlaný výraz – sebejistý, vyrovnaný. Takhle jsem ho nikdy dřív neviděl. „Já to spravím. Hned se vrátím.“

Jak jsem ho tak pozoroval, jak za tím doutnajícím námořníkem mizí do podpalubí, měl jsem strašný pocit. Chtěl jsem se za ním rozběhnout, ale loď znovu poskočila – a pak jsem uviděl Charybdu.

Objevila se jen pár set metrů od nás, zahlédl jsem ji skrz vír mlhy, kouře a vody. První věc, které jsem si všiml, byl útes – černá skála z korálů, s fikovníkem držícím se na vršku, podivně pokojná věc přímo uprostřed víru. Všude kolem se voda stáčela do trychtýře jako světlo kolem temné díry. Pak jsem uviděl hroznou věc zakotvenou na útesu hned nad hladinou – obrovská tlama se slizovitými rty a zuby velikosti veslic obrostlými mechem. A nejhorší bylo, že ty zuby měly rovnátka, pásy rezavého kovu s povlakem, s kousky ryb a naplavenin a plovoucího smetí, které v nich uvízlo.

Charybda byla jako zubařova noční můra. Nic než velká černá tlama s krivými zuby a pořádným předkusem a po staletí nedělala nic, než se krmila a po jídle si nečistila zuby. Jak jsem se tak díval, celé moře kolem ní to vtáhlo do prázdnoty – žraloky, hejna ryb, obří oliheň. A uvědomil jsem si, že za několik vteřin se tam ocitne i konfедераční loď *Birmingham*.

„Lady Clarisse,“ houkl kapitán. „Kanony na přidi a na pravoboku jsou v dostřelu!“

„Palte!“ nařídila Clarisse.

Do tlamy nestvůry byly vypáleny tři salvy. Jedna vyrazila okraj řezáku. Další zmizela v jícnu. Třetí zasáhla jeden ze zachovalých pásů rovnátek, odrazila se zpátky na nás a sestřelila Arésovu vlajku ze stožáru.

„Znovu!“ zavelela Clarisse. Dělostřelci naládovali, ale já věděl, že je to k ničemu. Museli bychom na to monstrum vystřelit stokrát, abychom mu doopravdy ublížili, a tolik času jsme neměli. Nasávalo nás to moc rychle.

Najednou se vibrace paluby změnily. Motor hučel silněji a stabilněji. Loď se otrásla a my se začali odtahovat od tlamy.

„Tyson to zvládl!“ zvolala Annabeth.

„Počkat!“ namítla Clarisse. „Musíme se držet blízko!“

„Umřeme!“ vykřikl jsem. „Musíme se dostat dál.“

Chytil jsem se zábradlí, jak se loď bránila podtlaku. Prohnala se kolem nás zničená Arésova vlajka a uvízla v Charybdiných rovnátkách. Nepostupovali jsme nijak rychle, ale aspoň jsme se drželi. Tyson nám nějak zajistil dost síly na to, aby nás vír nenasál.

Tlama se najednou zavřela. Moře umlklo a nastal absolutní klidu. Přes Charybdu se přelila voda.

Pak se tlama otevřela, zrovna tak rychle, jako se zavřela, vychrlila stěnu vody a vyvrhla všechno nepoživatelné včetně našich dělových koulí. Jedna z nich práskla do boku *Birminghamu* se zvucným *cink* jako zvoneček na pouťové atrakci.

Odhodilo nás to dozadu na vlně, která musela být dvanáct metrů vysoká. Nasadil jsem veškerou sílu vůle a snažil jsem se loď udržet, aby se nepřevrhla, ale pořád jsme se neovladatelně točili a řítili se na útesy na druhé straně úžiny.

Z podpalubí vyrazil další doutnající námořník. Vrazil do Clarisse a málem je oba srazil přes palubu. „Motor každou chvíli vybuchne!“

„Kde je Tyson?“ zjišťoval jsem.

„Pořád tam dole,“ řekl námořník. „Nějak to drží dohromady, ale nevím, jak dlouho to ještě dokáže.“

Kapitán prohlásil: „Musíme opustit loď.“

„Ne!“ vykřikla Clarisse.

„Nemáme jinou možnost, má paní. Trup se už rozlamuje! Loď to nezvládne –“

Větu už nedokončil. Jako blesk se z nebe sneslo cosi hnědého a zeleného, chňaplo to kapitána a vytáhlo ho pryč. Zbyly po něm jenom kožené boty.

„Skylla!“ zaječel námořník a z útesu vyrazil další sloup hadího těla a popadl ho. Odehrálo se to tak rychle, že to bylo spíš jako pozorovat laserový paprsek než nestvůru. Nerozeznal jsem ani tvář té potvory, jen záblesk zubů a šupiny.

Otevřel jsem meč a pokoušel se nestvůru seknout, zatímco odnášela dalšího námořníka, ale byl jsem strašně pomalý.

„Všichni dolů!“ vykřikl jsem.

„Nemůžeme!“ I Clarisse vytasila meč. „Dolní paluba je v plamenech.“

„Záchranné čluny!“ napadlo Annabeth. „Rychle!“

„Nikdy se nevyhnou těm útesům,“ sýčkovala Clarisse. „Všechny nás to sežere.“

„Musíme to zkusit. Percy, termosku.“

„Nemůžu opustit Tysona!“

„Musíme připravit čluny!“

Clarisse poslechla Annabeth. Spolu s několika nemrtvými námořníky odkryla jednu ze dvou záchranných veslic, zatímco hlavy Skyilly přšely z nebe jako zubatý roj meteoritů a sbíraly jižanské námořníky jednoho po druhém.

„Připrav další loď.“ Hodil jsem Annabeth termosku. „Já jdu pro Tysona.“

„Nemůžeš!“ namítla. „To horko tě zabije!“

Neposlouchal jsem ji. Rozběhl jsem se k průlezu do kotelny, když tu najednou jsem se už nohama nedotýkal paluby. Letěl jsem přímo vzhůru, vítr mi hvízdal v uších, bok útesu jsem měl jenom pár centimetrů od tváře.

Skylla mě nějak popadla za batoh a zvedala mě nahoru do svého doupěte. Bez uvažování jsem máchl mečem za sebe a podařilo se mi tu věc bodnout do slídívého žlutého oka. Zachrochtala a pustila mě.

Už jenom ten pád by mi stačil, protože jsem byl tak třicet metrů ve vzduchu. Ale jak jsem padal, loď *Birmingham* pode mnou navíc explodovala.

PRRRÁÁÁSK!

Strojovna vybuchla a rozmetala kusy železných plátů do všech směrů jako ohnivá křídla.

„Tyson!“ zaječel jsem.

Záchranným člunům se podařilo dostat se z lodi, ale ne daleko. Hořící vrak přšel dolů z nebe. Clarisse a Annabeth to buď roztrhalo, nebo spálilo, nebo stáhlo na dno silou potápějícího se trupu, a to byl ještě optimistický dohad, že unikly Skyille.

Pak jsem uslyšel jinou explozi – zvuk Hermovy kouzelné termosky, která se otevírala trochu moc rychle. Bílé pásy větru

zaduly všemi směry, rozehnaly záchranné lodě, sebraly mě z mého volného pádu a postrčily mě přes oceán.

Nic jsem neviděl. Otáčel jsem se ve vzduchu, něco tvrdého mě praštilo do hlavy, narazil jsem na hladinu tak prudce, že by mi to polámalo všechny kosti, kdybych nebyl syn boha moře.

Poslední, co jsem si pamatoval, bylo to, že se potápím do hořícího moře, vím, že Tyson je navždycky pryč, a lituju, že se nemůžu utopit.

Dvanáctá kapitola

UBYTUJEME SE V LÁZEŇSKÉM STŘEDISKU U K. K.

Probudil jsem se na veslici s nouzovou plachtou, spíchnutou ze šedé látky uniformy. Vedle mě seděla Annabeth a obracela plachtu po větru.

Pokusil jsem se posadit a okamžitě jsem zmalátněl.

„Odpočívej,“ nařídila mi. „Budeš to potřebovat.“

„Co Tyson...?“

Zavrtěla hlavou. „Percy, je mi to vážně líto.“

Mlčeli jsme a vlny námi házely nahoru a dolů.

„Možná to přežil,“ zkusila to nepřesvědčivě. „Podle mě ho oheň zabít nemůže.“

Přikývl jsem, ale neměl jsem důvod cítit nějakou naději. Viděl jsem, jak ta exploze prorvala masivní železo. Pokud byl Tyson tam dole v kotelně, nemohl to v žádném případě přežít.

Obětoval pro nás život a já dokázal myslet jenom na ty doby, kdy jsem se za něj styděl a zapíral, že jsme příbuzní.

Vlny pleskaly o loď. Annabeth mi ukázala pár věcí, které zachránila z vraku – Hermovu termosku (teď už prázdnou), pytel plný ambrózie, pár námořnických košil a láhev limonády Dr. Pepper. Vylovila mě z vody a našla můj batoh, rozkousnutý napůl zuby Skyly. Většina mých věcí uplávala, ale zůstala mi Hermova lahvička vitaminů a samozřejmě jsem měl Anaklusmos. To pero se mi pokaždé znovu objevilo v kapse, ať jsem ho ztratil kdekoli.

Pluli jsme celé hodiny. Teď, když jsme byli v Moři nestvůr, se voda leskla jasnější zelení, podobala se kyselině hydry. Vítr voněl čerstvě a slane, ale nesl v sobě i kovový pach – jako by se blížila bouře. Nebo něco ještě nebezpečnějšího. Věděl jsem, kterým směrem máme plout. Věděl jsem, že jsme přesně sto třináct

námořních mil západně až severozápadně od našeho cíle. Ale ani tak jsem se necítil o nic méně ztracený.

Ať jsme se obrátili kamkoli, slunce jako by mi svítilo přímo do očí. Střídavě jsme upíjeli limonádu a stínili se plachtou, jak to šlo. A probrali jsme můj poslední sen o Groverovi.

Podle Annabethina odhadu jsme ho museli najít za necelých čtyřiaadvacet hodin, pokud byl můj sen přesný a pokud si to kyklop Polyfémus nerozmyslel a nezkusil se s Groverem oženit dřív.

„Jo,“ zabručel jsem hořce. „Kyklopovi nemůžeš nikdy věřit.“

Annabeth zírala přes vodu. „Je mi to líto, Percy. V Tysonovi jsem se spletla, rozumíš? Moc ráda bych mu to řekla.“

Snažil jsem se na ni pořád zlobit, ale nebylo to lehké. Prožili jsme toho spolu spoustu. Mnohokrát mi zachránila život. Bylo ode mě hloupé se na ni vztekat.

Zahleděl jsem se na náš ubohý majeteček – na prázdnou termosku na vítr, na lahvičku multivitaminů. Myslel jsem na to, jak Luke zuřil, když jsem s ním chtěl promluvit o jeho otci.

„Annabeth, jaká byla ta věštba, kterou zná Cheirón?“

Našpulila rty. „Percy, neměla bych –“

„Já vím, Cheirón slíbil bohům, že mi to neřekne. Ale tys nic neslíbila, je to tak?“

„Vědět není vždycky nejlepší.“

„Tvoje máma je bohyně moudrosti!“

„Já vím! Ale když se hrdinové dozvědí o svojí budoucnosti, vždycky se ji snaží změnit, a nikdy to nevyjde.“

„Bohové mají strach z něčeho, co udělám, až budu starší,“ hádal jsem. „Až mi bude šestnáct.“

Annabeth obracela svou čepici Yankeeů v rukách. „Percy, já neznám celé proroctví, ale varuje před nějakým polokrevným dítětem Velké trojky – před příštím, které se dožije šestnácti let. To je ten pravý důvod, proč Zeus, Poseidón a Hádés uzavřeli po druhé světové válce dohodu, že už nebudou mít děti. Další dítě Velké trojky, které se dožije šestnácti let, bude nebezpečná zbraň.“

„Proč?“

„Protože ten hrdina rozhodne o osudu Olympu. On nebo ona udělá rozhodnutí, které buď zachrání éru bohů, nebo ji zničí.“

Dal jsem si načas, aby mi to pořádně došlo. Mořskou nemocí netrpím, ale najednou se mi zhoupl žaludek. „To proto mě Kronos loni v létě nezabil.“

Přikývla. „Mohl by ses mu hodit. Kdyby tě přetáhl na svou stranu, měli by bohové vážný malér.“

„Ale pokud jde v tom proroctví o *mě* –“

„To poznáme, jedině když přežiješ ještě tři roky. To je pro polokrevného dost dlouhá doba. Když se Cheirón dozvěděl o Thalii, myslel si, že se ta věštba týká *jí*. Proto se tak zoufale snažil dostat ji bezpečně do tábora. Pak v boji padla a proměnila se v borovici a nikdo z nás nevěděl, co si má o tom všem myslet. Dokud ses neobjevil ty.“

Po levoboku se nám z vody vynořila skoro pět metrů dlouhá zelená ostnatá hřbetní ploutev a zase zmizela.

„To dítě v proroctví... nemůže to být třeba kyklop?“ zeptal jsem se. „Velká trojka má spoustu dětí mezi nestvůrami.“

Annabeth zavrtěla hlavou. „Orákulum řeklo ‚polokrevný‘. To vždycky znamená napůl člověk, napůl bůh. Vážně není naživu nikdo, kdo by to mohl být, kromě tebe.“

„Tak proč mě bohové vůbec nechávají žít? Bylo by bezpečnější mě zabít.“

„To máš pravdu.“

„Dík.“

„Percy, já nevím. Myslím, že někteří bohové by tě *rádi* zabili, ale nejspíš se bojí, že by urazili Poseidóna. A jiní... možná tě pořád pozorují a snaží se odhadnout, jaký hrdina z tebe bude. Koneckonců bys mohl být nástrojem pro přežití. Hlavní otázka je... co uděláš za tři roky? Jak se rozhodneš?“

„Naznačilo něco to proroctví?“

Annabeth zaváhala.

Možná by mi prozradila víc, ale právě tehdy se přímo odnikud snesl z nebe racek a přistál na našem provizorním stěžni. Annabeth se vylekala, když jí ten pták upustil do klína malý chumel listů.

„Země,“ řekla. „Země je blízko!“

Posadil jsem se zpříma. Jistě, v dálce se rýsovala modrá a hnědá linie. Za další minutu jsem rozeznal ostrov s malou horou

uprostřed, zářivě bílou skupinu budov, pláž posetou palmami, přístav plný nejrůznějších podivných plavidel.

Proud táhl naši loď k tomu, co vypadalo jako tropický ráj.

„Vítejte!“ zahlaholila žena s deskami.

Vypadala jako letuška – modrý kostýmek, dokonalý make-up, vlasy stažené do koňského ohonu. Vystoupili jsme na molo a ona nám potřásla rukama. Věnovala nám tak oslnivý úsměv, až bys řekl, že jsme zrovna vystoupili z *Princezny Andromedy*, ne z omláčené loďky.

Na druhé straně naše loď nebyla nejdivnější plavidlo v přístavu. Kromě skupiny zábavních jachet tu byla ponorka amerického námořnictva, několik kánoí z vydlabaného kmene a staromódní třístěžňová plachetnice. Měli tu přistávací plochu pro vrtulníky s helikoptérou s nápisem „Pátý kanál Fort Lauderdale“ a krátkou přistávací dráhou s malým osobním tryskáčem a vrtulovým letadlem, které vypadalo jako stíhačka z druhé světové války. Možná to byly jenom repliky vystavené pro turisty.

„Jste u nás poprvé?“ zjišťovala ta dáma s deskami.

Annabeth a já jsme si vyměnili pohledy. Annabeth ze sebe vydala jen: „Ehm...“

„Poprvé – v – lázních,“ řekla žena a zapisovala si to do papírů na desce. „Podívejme se...“

Kriticky nás přejela pohledem shora dolů. „Hmmm. Pro mladou dámu pro začátek bylinný zábal. A samozřejmě celková úprava zevnějšku pro mladého pána.“

„Cože?“ zeptal jsem se.

Měla moc práce se svými poznámkami, než aby odpověděla.

„Správně!“ prohlásila pak s bodrým úsměvem. „No, jsem přesvědčená, že K. K. si s vámi bude chtít promluvit osobně ještě před slavností luau. Pojd'te, prosím.“

A bylo to tady. Annabeth a já jsme byli na léčky zvyklí a ty léčky obyčejně vypadaly zpočátku dobře. Takže jsem čekal, že se ta dáma každou chvíli promění v hada nebo v nějakého démona nebo podobně. Ale na druhé straně jsme většinu dne strávili na loďce. Byl jsem přehřátý, unavený a hladový, a když se ta žena

zmínila o slavnosti, žaludek se mi postavil na zadní a žebрал jako pes.

„Myslím, že to neuškodí,“ zamumlala Annabeth.

Jistěže nám to mohlo uškodit, ale stejně jsme za tou ženskou šli. Ruce jsem držel v kapsách, kde jsem si schovával svou jedinou kouzelnou obranu – Hermovy vitaminy a Anaklusmos – ale čím dál jsme se blížili k lázním, tím víc jsem na ně zapomínal.

Bylo to tam úžasné. Bílý mramor a modrá voda, kam jsem se podíval. Po svahu hory se táhly terasy, na každé úrovni měly bazény, spojené vodními skluzavkami a vodopády a podvodními tunely, kterými mohl člověk proplavat. Fontány rozstříkovaly vodu do vzduchu a malovaly úžasné tvary jako třeba orly v letu a koně v trysku.

Tyson koně miloval a já věděl, že by se mu ty fontány líbily. Už jsem se chtěl obrátit, abych se podíval, jak se tváří, a teprve pak jsem si vzpomněl: Tyson je pryč.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se mě Annabeth. „Vypadáš bledý.“

„Nic mi není,“ zalhal jsem. „Jenom... pojd’me dál.“

Míjeli jsme všechna možná ochočená zvířata. V hromadě plážových osušek dřímala mořská želva. Leopard se ve spánku roztahoval na skokanském prkně. Lázeňští hosté – co jsem viděl, byly to samé mladé ženy – polehávali na skládacích lehátkách, popíjeli ovocné koktejly nebo si četli časopisy, na tvářích jim zasychal nějaký bylinkový sajrajt a manikérky v bílých uniformách jim ošetřovaly nehty.

Když jsme zamířili po schodech nahoru k čemusi, co vypadalo jako hlavní budova, uslyšel jsem zpívat nějakou ženu. Její hlas se nesl vzduchem jako ukolébavka. Slova byla v nějakém jiném jazyce než ve starořečtině, ale stejně starém – možná to byla mínojšťina nebo něco podobného. Rozuměl jsem, o čem zpívá – o měsíčním světle v olivových hájích, o barvách svítání. A o kouzlu. Něco o kouzlu. Ten hlas jako by mě zvedal ze schodů a nesl mě k ní.

Vešli jsme do velké místnosti, která měla přední stěnu celou z oken. Zadní stěnu pokrývala zrcadla, takže to vypadalo, jako by se pokoj táhl donekonečna. Stálo tam pár kousků od pohledu

drahého bílého nábytku a na stole v rohu velká drátěná klec. Jaksi tam nezapadala, ale zvlášť jsem o tom neuvažoval, protože zrovna v tu chvíli jsem uviděl tu ženu, která zpívala... no páni.

Seděla u tkalcovského stavu velikosti obří televize a úžasně šikovně proplétala barevná vlákna sem a tam. Gobelín se mihotal, jako by byl trojrozměrný – scéna s vodopádem působila tak skutečně, že jsem přímo viděl plynoucí vodu a mraky, táhnoucí se po obloze na tkanině.

Annabeth zalapala po dechu. „To je nádhera.“

Žena se obrátila. Byla ještě krásnější než tkanina. V dlouhých tmavých vlasech měla zapletená zlatá vlákna. Měla pronikavé zelené oči a na sobě hedvábné černé šaty se vzorem, který jako by se na látce pohyboval: stíny zvířat, černá v černé, jako jelen, který běží nočním lesem.

„Ty dokážeš ocenit tkaní, má drahá?“ zeptala se ta žena.

„To ano, paní!“ přikývla Annabeth. „Moje matka je –“

Zarazila se. Člověk nemůže jenom tak mezi řečí přiznat, že jeho matka je Athéna, bohyně, která vynalezla stav. Většina lidí by toho dotyčného pak rovnou zamkla do polstrovaného pokoje.

Naše hostitelka se jen usmála. „Máš dobrý vkus, má drahá. Jsem moc ráda, že jste přišli. Jmenuji se K. K.“

Zvířata v kleci v rohu se rozkvičela. Podle zvuku to musela být morčata.

Představili jsme se té ženě. Prohlédla si mě tak nějak odmítavě, jako bych neprošel nějakou zkouškou. Okamžitě jsem se cítil pod psa. Z nějakého důvodu jsem té paní chtěl vážně udělat radost.

„Ach, drahý,“ povzdechla si. „Ty *doopravdy* potřebuješ mou pomoc.“

„Co prosím, madam?“ zeptal jsem se.

K. K. zavolala na ženu v kostýmku: „Hyllo, vezmi Annabeth na prohlídku, ano? Ukaž jí, co tady všechno máme. Bude třeba ji převléknout. A ty vlasy, svatá dobroto. Až si promluví s tímto mladým džentlmenem, probereme její celkový vzhled.“

„Ale...“ Annabethin hlas zněl ublíženě. „Co je špatného na mých vlasech?“

K. K. se shovívavě usmála. „Má drahá, jsi rozkošná. Opravdu! Ale vůbec nepředvádíš všechno, co v tobě je. Tolik promarněného potenciálu!“

„Promarněného?“

„No, jistě nejsi spokojená s tím, jak vypadáš! Svatá dobroto, to není nikdo. Ale nedělej si starosti. Tady v lázních dokážeme zdokonalit každého. Hylla ti ukáže, co mám na mysli. Ty, má drahá, potřebuješ odemknout své pravé já!“

Annabeth toužebně zahořely oči. Nikdy jsem neviděl, že by jí tak dokonale došla řeč. „Ale... co Percy?“

„Á, jistě,“ pokývala K. K. a věnovala mi smutný pohled. „Percy vyžaduje mou osobní péči. Potřebuje *mnohem* víc práce než ty.“

Kdyby mi to řekl někdo jiný, jistě bych se naštvál, ale když to prohlásila K. K., zesmutněl jsem. Zklamal jsem ji. Musel jsem vymyslet, jak se polepšit.

Morčata kvičela, jako by měla hlad.

„No...“ začala Annabeth. „Asi by...“

„Pojď tudy, drahá,“ řekla Hylla. A Annabeth se nechala odvést do lázeňských zahrad lemovaných vodopády.

K. K. mě chytla za paži a zavedla mě ke stěně se zrcadly. „Vidíš, Percy... potřebuješ pořádnou pomoc, abys v sobě odemkl vlastní potenciál. První krok je přiznat si, že nejsi spokojený s tím, jak to je.“

Před tím zrcadlem jsem byl nervózní. Nesnášel jsem úvahy o tom, jak vypadám – třeba o tom prvním uhru, který mi vyrazil na nose na začátku školního roku, nebo o tom, že nemám přední zuby nejrovnější, nebo že mám na hlavě věčně vrabčí hnízdo.

Hlas K. K. mi tohle všechno připomněl, jako by mě strkala pod mikroskop. A moje oblečení stálo taky za houby. Věděl jsem to.

Co na tom? myslelo si něco ve mně. Ale když jsem stál před zrcadlem K. K., bylo těžké na sobě vidět něco dobrého.

„No tak, no tak,“ těšila mě K. K. „Co kdybychom zkusili... tohle.“

Luskla prsty a přes zrcadlo se přetáhla nebesky modrá záclona. Mihotala se jako látka na jejím stavu.

„Co vidíš?“ zeptala se K. K.

Podíval jsem se na tu modrou látku a netušil jsem, co myslí. „Já ne –“

Pak to změnilo barvy. Uviděl jsem sám sebe – odraz, ale zároveň to odraz nebyl. Tam na té látce se chvěla bezvadnější verze Percyho Jacksona – v padnoucím super oblečení, se sebejistým úsměvem. Zuby jsem měl rovné. Žádné uhry. Dokonale opálený. Atletičtější postava. Možná i o pár čísel vyšší. Byl jsem to já, ale bez chyb.

„Páni,“ vypravil jsem ze sebe.

„Chceš tohle?“ zeptala se K. K. „Nebo mám zkusili jiný –“

„Ne,“ zarazil jsem ji. „Tohle... tohle je bezva. Vážně dokážete –“

„Můžu ti poskytnout úplnou profesionální úpravu,“ slíbila K. K.

„A v čem je háček?“ zeptal jsem se. „Musím něco jako... držet nějakou zvláštní dietu?“

„Ale ne, je to úplně jednoduché,“ řekla K. K. „Spousta čerstvého ovoce, mírný cvičební program a samozřejmě... tohle.“

Přistoupila ke svému baru a naplnila sklenici vodou. Pak roztrhla pytlík nějakého rozpustného nápoje a nasypala ten červený prášek do vody. Směs začala zářit. Když to vyprchalo, vypadal nápoj jako normální jahodový mléčný koktejl.

„Jeden takový místo pravidelného jídla,“ prohlásila K. K. „Zaručuju ti, že výsledek uvidíš okamžitě.“

„Jak je to možné?“

Zasmála se. „Proč se na to ptát? Copak nechceš být dokonalý okamžitě?“

Kdesi vzadu v hlavě mě něco trápilo. „Proč tady v lázních nejsou žádní muži?“

„Ale jistěže tu jsou,“ ubezpečila mě K. K. „Už brzy se s nimi setkáš. Jenom zkus tu směs. Uvidíš.“

Podíval jsem se na modrou látku, na svůj odraz, a přitom ne svůj.

„No tak, Percy,“ napomínala mě K. K. „Nejtěžší část toho procesu úpravy je vzdát se kontroly. Musíš se rozhodnout: chceš věřit *svému* názoru na to, jak bys měl vypadat, nebo *mému*?“

Cítil jsem, jak mi v krku vyschlo. Slyšel jsem se říkat: „Vašemu.“

K. K. se usmála a podala mi sklenici. Zvedl jsem si ji k puse.

Chutnalo to tak, jak to vypadalo – jako jahodový mléčný koktejl. Skoro hned se ve mně rozlilo teplo. Nejprve příjemné, potom až bolavě horké, pronikavé, jako by ta směs ve mně vřela.

Zkroutil jsem se a pustil sklenku. „Co jste to... co se to děje?“

„Nedělej si starosti, Percy,“ řekla K. K. „Ta bolest pomine. Podívej se! Jak jsem slíbila. Okamžitý výsledek.“

Něco bylo špatně.

Záclona se rozplynula a já viděl v zrcadle, jak se mi zmenšují ruce, kroutí se, vyrůstají z nich dlouhé jemné drápky. Na tváři mi vyrazila srst, i pod trikem a všude, kde si to umíte představit. Zuby mi v puse nějak ztěžkly. Oblečení mi začínalo být velké, K. K. se zvětšovala – ne, to já jsem se scvrkával.

Pak jsem se najednou příšerně rychle ponořil do jeskyně tmavé látky. Byl jsem pohřben ve vlastním triku. Snažil jsem se utéct, ale popadly mě nějaké ruce – ruce velké jako já sám. Pokoušel jsem se křičet o pomoc, ale z pusy mi vycházelo jenom: „Kví, kví, kví!“

Ty obří ruce mě stiskly na břicho a zvedly mě do výšky. Bránil jsem se a kopal nohama a rukama, které mi připadaly hrozně krátké, a najednou jsem zděšeně zíral do obrovské tváře K. K. „Dokonalé!“ zaduněl její hlas. Poplašeně jsem se svíjel, ale ona mě jen chytila pevněji kolem srstnatého břicha. „Vidíš, Percy? Odemkni své pravé já!“

Přidržela mě u zrcadla a z toho, co jsem uviděl, jsem se v hrůze zas rozpištěl: „Kví, kví, kví!“ Stála tam K. K., krásná a usměvavá, a držela načepýřeného tvora s výraznými předními zuby, s drobnými drápky a bílo-oranžovou kožešinou. Když jsem se pohnul, udělal to i ten chundelatý tvor v zrcadle. Byl jsem... byl jsem...

„Morčátko,“ promluvila K. K. „Krásné, že? Říká se jim taky guinejská prasátka. Muži jsou prasata, Percy Jacksone. Dřív jsem je proměňovala v *opravdová* prasata, ale byli tak smradlaví a velicí a obtížně se chovali. Nijak zvlášť se nelišili od toho, co byli dřív,

vážně. Morčátka jsou mnohem praktičtější! A teď pojď a seznam se s ostatními muži.“

„Kvííí!“ protestoval jsem a snažil se ji poškrábat, ale K. K. mě stiskla tak pevně, že jsem málem ztratil vědomí.

„Nic takového, maličký,“ napomenula mě, „nebo tebou nakrmím sovy. Běž do klece jako hodný malý mazlíček. Když se budeš dobře chovat, zítra už můžeš být na cestě. Vždycky se najde nějaká školní třída, která potřebuje nové morčátko.“

Mozek mi pracoval stejně rychle jako droboučné srdíčko. Potřeboval jsem se dostat zpátky ke svému oblečení, které leželo na hromadě na zemi. Kdyby se mi to povedlo, mohl bych vytáhnout z kapsy Anaklusmos a... A co pak? Nedokázal bych pero otevřít. A i kdyby se mi to povedlo, stejně bych meč neudržel.

Bezmocně jsem se svíjel, když mě K. K. nesla ke kleci s morčaty a otvírala drátěné dveře.

„Seznam se s mými problémovými jedinci, Percy,“ vyzvala mě. „Nikdy z nich nebudou dobří mazlíčci do třídy, ale můžou tě leccos naučit. Většina z nich je v téhle kleci už tři sta let. Pokud s nimi nechceš zůstat napořád, navrhuju ti –“

Ozval se Annabethin hlas: „Slečno K. K.?“

K. K. starořecky zaklela. Zastrčila mě do klece a zavřela dveře. Kvičel jsem a škrábal o mříže, ale k ničemu to nebylo. Viděl jsem, jak K. K. rychle odkopla mé oblečení pod stav, zrovna když Annabeth vešla.

Málem jsem ji nepoznal. Měla na sobě hedvábné šaty bez rukávů jako K. K., jen byly bílé. Světlé vlasy měla čerstvě umyté a načesané a vyzdobené zlatými stužkami. A nejhorší ze všeho bylo to, že byla namalovaná. Nečekal jsem, že by se při něčem takovém nechala někdy přistihnout. Netvrdím, že nevypadala dobře. Vážně jí to slušelo. I kdybych dokázal něco říct kromě *kví, kví, kví*, nejspíš bych byl stejně celý zaražený. Ale zároveň na tom bylo něco úplně špatně. Prostě to nebyla Annabeth.

Rozhlédla se po pokoji a zamračila se. „Kde je Percy?“

Rozkvičel jsem se jako o život, ale zřejmě mě neslyšela.

K. K. se usmála. „Podstupuje právě jedno z mých ošetření, má drahá. Nemusíš se bát. Vypadáš báječně! Co říkáš na tu prohlídku?“

Annabeth se rozzářila. „Ta vaše knihovna je úžasná!“

„Ano, to je,“ souhlasila K. K. „Nejlepší znalosti uplynulých tří tisíciletí. Cokoli, co chceš studovat, cokoli, čím chceš *být*, má drahá.“

„Architektka?“

„Ale kde!“ ušklíbla se K. K. „Ty, má drahá, máš v sobě nadání pro kouzelnici. Stejně jako já.“

Annabeth o krok ustoupila. „Kouzelnici?“

„Ano, má drahá.“ K. K. zvedla ruku. V dlani se jí objevil plamen a tancoval jí na špičkách prstů. „Moje matka je bohyně kouzel. Poznám dceru Athény, jakmile ji uvidím. My dvě se od sebe tak moc nelišíme. Obě vyhledáváme vědomosti. Obě oceňujeme velikost. Ani jedna z nás nepotřebuje stát ve stínu jin mužů.“

„Já – já tomu nerozumím.“

Zase jsem zakvičel z plných plic, snažil jsem se přilákat Annabethinu pozornost, ale buď mě neslyšela, nebo si myslela, že ty zvuky nejsou důležité. Mezitím se z kotce trousila další morčata, aby si mě prohlédla. Nečekal bych, že morčata můžou vypadat výhruzně, ale tahle ano. Bylo jich půl tuctu, měla špinavé kožichy a polámané zuby a slídivé červené oči. Byla ulepená od pilin a páchla, jako by tam opravdu trčela tři sta let a celou tu dobu jim nikdo nevyčistil klec.

„Zůstaň se mnou,“ přemlouvala právě K. K. Annabeth. „Studuj se mnou. Můžeš se přidat k našim lidem, stát se kouzelnicí, naučit se, jak podržovat druhé vlastní vůli. Staneš se nesmrtelnou!“

„Ale –“

„Jsi příliš inteligentní, moje drahá,“ naléhala K. K. „Víš dobře, že se tomu hloupému táboru pro hrdiny nedá věřit. Kolik velkých ženských hrdinek mezi polokrevnými mi můžeš jmenovat?“

„Hm, Atalantu, Amélii Earhartovou –“

„Pfff! Všechnu slávu shrábnou vždycky muži.“ K. K. sevřela pěst a uhasila kouzelný plamen. „Pro ženy je jedinou cestou k moci

kouzelnictví. Médea, Kalypsó, tohle byly silné ženy! A samozřejmě já. Největší ze všech.“

„Vy... K. K... Kirké!“

„Ano, má drahá.“

Annabeth couvla a Kirké se rozesmála. „Nemusíš se bát. Nechci ti ublížit.“

„Co jste provedla Percymu?“

„Jen jsem mu pomohla proměnit se do jeho pravé podoby.“

Annabeth se rozhlížela po pokoji. Konečně si všimla klece, mě, jak škrábu do mříží, a všech ostatních morčat namačkaných kolem. Vykulila oči.

„Zapomeň na něj,“ řekla Kirké. „Přidej se ke mně a uč se kouzlení.“

„Ale –“

„O tvého kamaráda bude dobře postaráno. Dopravíme ho do skvělého nového domova na pevnině. Děti v nějaké školce ho budou zbožňovat. A ty se zatím staneš moudrou a mocnou. Budeš mít všechno, po čem jsi kdy toužila.“

Annabeth na mě pořád hleděla, ale tvářila se zasněně. Civěla stejně jako já, když mě Kirké obloudila, abych vypil ten morčecí mléčný koktejl. Pištěl jsem a škrábal, snažil se ji varovat, aby se vzpamatovala, ale byl jsem úplně bezmocný.

„Nechte mě si to rozmyslet,“ zamumlala Annabeth. „Jenom... dejte mi minutku o samotě. Abych se mohla rozloučit.“

„Jistě, moje drahá,“ zavrkala Kirké. „Minutku! Ach... a abys měla absolutní soukromí...“ Máchla rukou a na okna se snesly železné mříže. Vyplula z pokoje a já slyšel, jak za ní zaklaply zámky ve dveřích.

Zasněný výraz se z Annabethiny tváře vytratil.

Pospíchala k mé kleci. „Fajn, který jsi ty?“

Kvičel jsem, ale to dělala i ostatní morčata. Annabeth se tvářila zoufale. Prohlížela pokoj a zahlédla, jak zpod stavu vykukuje okraj mých džínů.

Ano!

Vrhla se k nim a prohrabala mi kapsy.

Ale místo aby vytáhla pero, našla lahvičku Hermových multivitaminů a začala bojovat s uzávěrem.

Chtěl jsem na ni zaječet, že teď není čas brát doplněk ke stravě! Musí vytáhnout meč!

Vhodila si do pusy citrónovou žvýkačku, zrovna když se dveře rozletěly a vrátila se Kirké v doprovodu dvou pomocnic v kostýmcích.

„No,“ vzdychla Kirké, „taková minutka uběhne hrozně rychle. Jak mi odpovíš, má drahá?“

„Takhle,“ odsekla Annabeth a vytasila svůj bronzový nůž.

Kouzelnice ustoupila, ale její překvapení hned pominulo. Ušklíbla se. „Myslíš to vážně, holčičko, nůž proti *mé* magii? Je to moudré?“

Kirké se ohlédla na své pomocnice, které se usmívaly. Zvedly ruce, jako by se chystaly provést nějaké kouzlo.

Utíkej! chtěl jsem zakřičet na Annabeth, ale nedokázal jsem ze sebe vypravit nic víc než hlodavčí zvuky. Ostatní morčata kvičela hrůzou a cupitala po kleci. Taky jsem měl nutkání zpanikařit a schovat se, ale musel jsem něco vymyslet! Nepřežil bych, kdybych přišel o Annabeth stejně jako o Tysona.

„Jakpak upravíme Annabeth?“ zamyslela se Kirké. „Něco malého a nevrlého... rejsek!“

Z prstů jí vyrazil modrý oheň a jako hadi se obtočit kolem Annabeth.

V hrůze jsem scéně přihlížel, ale nestalo se nic. Annabeth byla pořád Annabeth, jen ještě vzteklejší. Skočila ke Kirké a vrazila jí hrot svého nože pod krk. „Co kdybyste mě místo toho proměnila na pantera? Abych vám mohla zatnout drápy do krku!“

„Jak to?“ kňučela Kirké.

Annabeth zvedla mou lahvičku s vitaminy, aby ji čarodějnice viděly.

Kirké vztekle zavyla. „Proklínám Herma a ty jeho multivitaminy! To je mi ale móda! *Nijak* ti neprospějí.“

„Proměňte Percyho zpátky na člověka, nebo bude zle!“ nakázala Annabeth.

„Nemůžu!“

„Takže jste si o to řekla.“

Pomocnice Kirké popošly kupředu, ale jejich paní jim nařídila: „Zpátky! Je imunní vůči kouzlům, dokud ten zatracený vitamin nepřestane účinkovat.“

Annabeth přivlekla Kirké ke kleci, odkopla vršek a nasypala zbytek vitaminů dovnitř.

„Ne!“ zaječela Kirké.

Hnal jsem se po vitamínech jako první, ale všechna ostatní morčata vycupitala z úkrytu a zkoumala tu novou potravu.

Kousl jsem si poprvé a cítil jsem, jak uvnitř celý hořím. Hryzal jsem vitamin, až přestal vypadat tak veliký, pak se klec zmenšila a pak najednou *prásk!* Klec explodovala. Seděl jsem na podlaze, znovu jako člověk – nějakým zázrakem zpátky ve svém oblečení, díky bohům – společně se šesti dalšími chlápky. Všichni vypadali popletení, mrkali a vytrásali si dřevěné piliny z vlasů.

„Ne!“ zlobila se Kirké. „Ty tomu nerozumíš! Tihle jsou nejhorší!“

Jeden z mužů se postavil – byl to veliký chlap s dlouhou zacuchanou bradkou, černou jako uhl, a se zuby stejné barvy. Měl na sobě divné šaty z vlny a kůže, boty až po kolena a dost schlíplý klobouk. Ostatní muži byli oblečení jednodušeji – v krátkých kalhotách a flekatých bílých košilích. Všichni byli bosí.

„Argggh!“ zařval ten kolos. „Co mi to ta čarodějnice provedla!“

„Ne!“ protestovala Kirké.

Annabeth zalapala po dechu. „Já vás poznávám! Jste Edward Teach, syn Arése?“

„No jasně, děvenko,“ zavrčel ten mohutný chlap. „Ale většinou mě nazývají Černovous! A tady je ta čarodějnice, která nás polapila, mládenci. Proženeme ji a pak si dopřeju pořádnou mísu celeru! Argggh!“

Kirké se dala do křiku. Spolu se svými pomocnicemi vyběhla z pokoje, pronásledována piráty.

Annabeth schovala nůž a upřela na mě svůj pohled.

„Díky...“ odmlčel jsem se. „Vážně je mi líto –“

Než jsem stačil vymyslet, jak se omluvit za to, že jsem byl takový idiot, objala mě a stejně rychle se zase odtáhla. „Jsem ráda, že z tebe není morče.“

„To já taky.“ Doufal jsem, že nejsem tak rudý, jak jsem si připadal.

Vypletla si zlaté stužky z vlasů.

„Pojď, chaluho, můžeš,“ řekla. „Musíme zmizet, dokud na nás Kirké nemá čas.“

Seběhli jsme dolů po svahu po terasách, kolem ječících lázeňských pracovníků a pirátů, plenících letovisko. Černovousovi muži připravovali bambusové louče na slavnost, házeli svazky bylin do bazénu a sráželi stoly se saunovými osuškami.

Připadal jsem si skoro provinile, že jsme ty divoké piráty osvobodili, ale říkal jsem si, že si zaslouží trochu zábavy, když tři sta let dřepěli v kleci.

„Kterou loď?“ zeptala se Annabeth, když jsme se dostali k molu.

Zoufale jsem se rozhlédl kolem. Nemohli jsme si zas vzít svou záchrannou veslici. Museli jsme se z ostrova dostat rychle, ale co jiného jsme mohli použít? Ponorku? Proudové letadlo? Nic z toho jsem řídit neuměl. A pak jsem to uviděl.

„Tamhle,“ řekl jsem.

Annabeth zamrkala. „Ale –“

„Dokážu to řídit.“

„Jak?“

Neuměl jsem to vysvětlit. Prostě jsem nějak věděl, že ta stará plachetnice je pro mě přesně to pravé. Popadl jsem Annabeth za ruku a táhl ji k třístěžňové lodi. Na přídi měla namalované jméno, které jsem měl rozluštit až později: *Pomsta královny Anny*.

„Arggggh!“ zařval Černovous kdesi za námi. „Ti spratci se nalodí ují na mou loď. Chyťte je, mládenci!“

„Nestačíme odrazit včas!“ křičela Annabeth, když jsme lezli na palubu.

Rozhlédl jsem se kolem po beznadějně spleti plachtoví a lan. Na tři sta let staré plavidlo byla ta loď ve výborném stavu, ale stejně by padesátičlenné posádce trvalo několik hodin, než by ji

vypravila na cestu. Několik hodin jsme neměli. Viděl jsem, jak piráti sbíhají po schodech, máchají loučemi a výhonky celeru.

Zavřel jsem oči a soustředil se na vlny olizující trup lodi, na oceánské proudy, na vítr všude kolem. Najednou se mi v hlavě vynořilo to správné slovo.

„Zád'ový stěžeň!“ vyjekl jsem.

Annabeth se na mě podívala, jako bych se zbláznil, ale v příští vteřině se vzduch naplnil hvízdáním napínaných provazů, roztahujících se plachet a skřípotem dřevěných kladek.

Annabeth se příkrčila, jak jí nad hlavou prosvištělo jakési lano, a pevně objala stěžeň. „Percy, jak...“

Odpověď jsem neměl, ale cítil jsem, jak na mě loď reaguje, jako by to byl kus mého těla. Přinutil jsem plachty vytáhnout se tak snadno, jako bych natáhl ruku. Přiměl jsem kormidlo, aby se otáčelo.

Pomsta královny Anny se odrazila od mola, a když piráti dorazili k vodě, byli jsme už na cestě a pluli jsme do Moře nestvůr.

Třináctá kapitola

ANNABETH SE SNAŽÍ DOPLAVAT DOMŮ

Konečně jsem objevil něco, v čem jsem byl vážně dobrý.

Pomsta královny Anny reagovala na každý můj povel. Věděl jsem, která lana napnout, které plachty vytáhnout, kterým směrem kormidlovat. Brázdili jsme vlny rychlostí, kterou jsem odhadoval na deset uzlů. Dokonce jsem chápal, jak je to rychle. Na plachetní loď to bylo sakra rychle.

Všechno to působilo dokonale – vítr ve tváři, vlny lámající se o příď.

Ale když jsme teď byli mimo nebezpečí, dokázal jsem myslet jenom na to, jak mi chybí Tyson a jak velkou starost mám o Grovera.

Nedokázal jsem se přenést přes to, jak strašně jsem to zpackal na ostrově kouzelnice Kirké. Kdyby nebylo Annabeth, byl bych ještě hlodavec a schovával se v kotci s bandou roztomilých huňatých pirátů. Myslel jsem na to, co řekla Kirké: *Vidíš, Percy? Odemkl jsi své pravé já!*

Pořád jsem si připadal proměněný. Nejen proto, že jsem měl najednou strašnou chuť na hlávkový salát.

Připadal jsem si nesvůj, jako by do mě přešel ten instinkt vyděšeného malého zvířátka. Nebo tam možná byl odjakživa. To mě fakt trápilo.

Pluli jsme celou noc.

Annabeth se snažila a pomáhala mi držet hlídky, ale plachtění jí nesesedlo. Po několika hodinách kolébání sem a tam měla tvář zelenou jako barva pomazánky z avokáda a šla si dolů lehnout na visuté lůžko.

Pozoroval jsem obzor. Několikrát jsem zahlédl nestvůry. Do měsíčního světla vyrazil sloupec vody vysoký jako mrakodrap. Po vlnách klouzala řada zelených ostnů – ten tvor byl možná třicet metrů dlouhý, nějaký plaz. Vlastně jsem to ani nechtěl vědět.

Jednou jsem uviděl nereidky, zářící ženské duchy moře. Zkoušel jsem na ně mávat, ale zmizely do hlubin a já ani netušil, jestli mě viděly, nebo ne.

Někdy po půlnoci vyšla Annabeth na palubu. Zrovna jsme míjeli jakýsi ostrov s kouřící sopkou. Moře kolem pobřeží bublalo a vypařovalo se.

„Jedna z Héfaistových dílen,“ řekla Annabeth. „Tam vyrábí ty svoje kovové nestvůry.“

„Jako třeba bronzové býky?“

Přikývla. „Obepluj to. Velkým obloukem.“

Nemusela mi to říkat dvakrát. Vyhnuli jsme se ostrovu a brzy z něj zůstala jen rudá skvrna kouře za námi.

Podíval jsem se na Annabeth. „Ten důvod, proč tak nesnášíš kyklopy... ta historka o tom, proč doopravdy umřela Thalia. Co se stalo?“

Bylo těžké v té tmě rozeznat, jak se tváří.

„No, asi si to zasloužíš vědět,“ ozvala se konečně. „Tu noc, kdy nás Grover doprovázel do tábora, se spletl a párkrát špatně zabočil. Vzpomínáš si, jak ti to jednou říkal?“

Přikývl jsem.

„No, tak ta nejhorší odbočka vedla do doupěte jednoho kyklopa v Brooklynu.“

„V Brooklynu jsou kyklopové?“ zeptal jsem se.

„Nevěřil bys, kolik jich tam je, ale o to nejde. Tenhle kyklop nás napálil. Povedlo se mu nás rozdělit v chodbách jednoho starého domu ve Flatbushu. A kyklop dokáže napodobit každý hlas, Percy. Přesně jako Tyson na palubě *Princezny Andromedy*. Přilákal nás jednoho po druhém. Thalia si myslela, že jde zachránit Luka. Luke měl pocit, že mě slyší křičet o pomoc. A já... já byla sama potmě. Bylo mi sedm. Nedokázala jsem ani trefit k východu.“

Odhrnula si vlasy z tváře. „Vzpomínám si, jak jsem našla hlavní pokoj. Všude po zemi se tam válely kosti. A Thalia, Luke i Grover

byli svázaní, v pusách měli roubíky a viseli ze stropu jako uzené šunky. Kyklop zrovna rozdělával uprostřed pokoje oheň. Vytáhla jsem nůž, ale uslyšel mě. Obrátil se a usmál se. Nějak znal hlas mého otce. Myslím, že mi to prostě vysál z hlavy. Řekl: „No tak, Annabeth, neboj se. Mám tě rád. Můžeš tady zůstat se mnou. Můžeš tu zůstat navždycky.“

Otřásl jsem se. Vyprávěla to tak, že i teď – po šesti letech – mě to děsilo víc než všechny duchařské historky, jaké jsem kdy slyšel. „Cos udělala?“

„Bodla jsem ho do nohy.“

Zíral jsem na ni. „Děláš si legraci? Bylo ti sedm a bodla jsi dospělého kyklopa do nohy?“

„No, vždyť by mě jinak zabil. Ale překvapila jsem ho. Měla jsem zrovna čas doběhnout k Thalii a rozříznout jí provazy na rukách. A pak už se o všechno ostatní postarala ona.“

„Jasně, ale stejně... bylas fakt statečná, Annabeth.“

Zavrtěla hlavou. „Málem jsme to nepřežili. Pořád ještě mám noční můry, Percy. O tom, jak ten kyklop mluvil tátovým hlasem. Kvůli němu nám trvalo tak dlouho dostat se do tábora. Všechny nestvůry, které nás pronásledovaly, nás mezitím stačily dohnat. To kvůli tomu Thalia umřela. Kdyby nebylo toho kyklopa, ještě by dnes žila.“

Seděli jsme na palubě a pozorovali, jak na noční obloze vychází Héraklovo souhvězdí.

„Běž dolů,“ řekla mi Annabeth. „Potřebuješ si taky odpočinout.“

Přikývl jsem. Víčka mi padala únavou. Ale když jsem se dostal dolů a našel si postel, trvalo mi dlouho, než jsem usnul. Pořád jsem myslel na tu Annabethinu historku. Uvažoval jsem o tom, jestli bych měl na jejím místě dost odvahy vydat se na tuhle výpravu, plout přímo k doupěti dalšího kyklopa.

O Groverovi se mi nezdálo.

Místo toho jsem zjistil, že jsem zase v Lukově salonu na palubě *Princezny Andromedy*. Závěsy měl roztažené. Venku byla noc. Ve vzduchu vířily stíny. Všude kolem šeptaly hlasy – duše mrtvých.

Dej si pozor, šeptaly. Léčky. Podvody.

Kronův zlatý sarkofág lehce zářil – jediný zdroj světla v pokoji.

Vyděsil mě chladný smích. Připadalo mi, že přichází z hloubky několika mil pod lodí. *Ty nemáš odvahu, mladíčku. Nemůžeš mě zastavit.*

Věděl jsem, co musím udělat. Musel jsem otevřít tu rakev.

Vytasil jsem Anaklusmos. Duchové kolem mě zavířili jako tornádo. *Dej si pozor!*

Srdce mi bušilo. Nedokázal jsem přimět nohy k pohybu, ale musel jsem Krona zastavit. Musel jsem zničit to v té rakvi, ať to bylo cokoliv.

Pak vedle mě promluvila nějaká dívka: „No, chaluhoový mozečku?“

Ohlédl jsem se, myslel jsem, že uvidím Annabeth, ale ta dívka nebyla Annabeth. Měla pankáčské oblečení a stříbrné řetězy na zápěstích, černé vlasy jako dráty, tmavě podmalované pronikavé modré oči a spoustu pih na nose. Vypadala povědomě, ale netušil jsem, proč.

„No?“ zeptala se. „Chceme ho zastavit, nebo ne?“

Nemohl jsem odpovědět. Nedokázal jsem se pohnout.

Ta holka obrátila oči ke stropu. „Fajn. Nech to na mně.“

Poplácala se po zápěstí a stříbrné řetězy se proměnily – vyrovnaly se a roztáhly do mohutného štítu. Byl stříbrný a bronzový a uprostřed vystupovala obrovská tvář Medúzy. Vypadala jako posmrtná maska, jako by se do kovu obtiskla pravá hlava Gorgony. Nevěděl jsem, jestli je to tak, nebo jestli by mě ten štít mohl vážně proměnit na kámen, ale radši jsem se díval jinam. Už jen z toho, že jsem byl blízko něj, mě mrazilo strachem. Připadalo mi, že v opravdovém boji by byl nositel toho štítu skoro neporazitelný. Každý nepřítel s kouskem rozumu by se obrátil a utekl.

Ta dívka vytasila meč a postoupila k sarkofágu. Stínoví duchové se před ní rozestupovali, rozlétli se před děsivou aurou jejího štítu.

„Ne,“ zkusil jsem ji varovat.

Ale neposlechla mě. Kráčela si to přímo k sarkofágu a odsunula zlaté víko.

Chvíli jen tak stála a shlížela na to, co bylo v bedně. Rakev začínala zářit.

„Ne.“ Dívce se chvěl hlas. „To není možné.“

Z hloubek oceánu se Kronos zasmál tak hlasitě, že se celá loď otřásla.

„Ne!“ vyjekla dívka, ze sarkofágu vyrazilo zlaté světlo a spolklo ji.

„Ach!“ Prudce jsem se posadil ve visutém lůžku.

Annabeth se mnou třásla. „Percy, měl jsi zlý sen. Musíš vstát.“

„Co-co je?“ Protíral jsem si oči. „Co se děje?“

„Země,“ oznámila mi zachmuřeně. „Blížíme se k ostrovu Sirén.“

Stěží jsem ten ostrov před námi rozeznal – byla to jenom tmavá skvrna v mlze.

„Chci, abys pro mě něco udělal,“ řekla Annabeth. „Ty Sirény... brzo se octneme v dosahu jejich zpěvu.“

Vzpomínal jsem si na historky o Sirénách. Zpívaly tak sladce, že svými hlasy námořníky okouzly a vlákaly je do smrtelné pasti.

„Jasně,“ ujistil jsem ji. „Můžeme si prostě ucpat uši. V podpalubí je velký soudek vosku –“

„Já je chci slyšet.“

Zamrkal jsem. „Proč?“

„Říká se, že Sirény zpívají pravdu o tom, po čem člověk touží. Vyprávějí ti věci, které si o sobě ani neuvědomuješ. To proto je to tak kouzelné. Pokud přežiješ... zmoudříš. Chci je slyšet. Jak často dostanu takovou příležitost?“

Od většiny jiných lidí by mi to nedávalo smysl. Ale Annabeth byla prostě Annabeth – no, když se někdo prokousává knížkami o starořecké architektuře a hltá dokumenty na historickém kanálu v televizi, soudil jsem, že ho můžou lákat i Sirény.

Svěřila se mi se svým plánem. Neochotně jsem jí pomohl se připravit.

Jakmile jsme měli na dohled skalnaté pobřeží ostrova, nařídil jsem jednomu provazu, aby se ovinul Annabeth kolem pasu a připoutal ji k přednímu stěžni.

„Nerozvazuj mě,“ řekla, „ať se stane, co chce, i kdybych nevímkak žeberala. Budu chtít skočit přímo přes palubu a utopit se.“

„Chceš mě navnadit?“

„Haha.“

Slíbil jsem, že ji pohlídám. Pak jsem vzal dva velké kusy vosku, uhnětl z nich ucpávky a nacpal si je do uší.

Annabeth se snažila potlačit úsměv, když mě spatřila s ucpávkami v uších. Zašklebil jsem se na ni a obrátil se ke kormidlu.

To ticho bylo příšerné. Neslyšel jsem nic, jen hučení krve v hlavě. Jak jsme se blížili k ostrovu, zvedaly se z mlhy zubaté skály. Nutil jsem *Pomstu královny Anny*, aby se jim vyhýbala. Kdybychom připluli blíž, rozřezaly by nám trup lodi na kousky.

Ohlédl jsem se. Zpočátku vypadala Annabeth úplně normálně. Pak se začala tvářit popleteně. Vyvalila oči.

Napínala se v provazech. Volala mě jménem – to jsem jí dokázal odečíst ze rtů. Její výraz byl jasný: chtěla pryč. Tohle je otázka života a smrti. Musím ji pustit z těch provazů *hned teď*.

Vypadala tak utrápeně, že bylo těžké ji neosvobodit.

Přinutil jsem se dívat jinam. Popohnal jsem *Pomstu královny Anny*, aby plula rychleji.

Pořád jsem z toho ostrova moc neviděl – jenom mlhu a skály – ale po vodě plavaly kusy dřeva a laminátů, trosky starých lodí, dokonce i pár nafukovacích polštářků z letadel.

Jak může hudba přimět tolik živých, aby změnili kurz? Teda, jasně, znal jsem pár hitovek, při kterých se mi chtělo vyskočit z okna, ale stejně... O čem tak mohly ty Sirény zpívat?

Na jednu nebezpečnou chvíli jsem rozuměl Annabethině zvědavosti. Svádělo mě to vytáhnout si ucpávky z uší, jen abych poznal tu píseň. Cítil jsem hlasy Sirén, vibrovaly v trámech lodi, pulzovaly mi v hlavě spolu s hukotem krve.

Annabeth mě úpěnlivě prosila, abych ji vysvobodil. Po tvářích se jí koulely slzy. Napínala se v provazech, jako by jí bránily ve všem, o co stála.

Jak můžeš být tak surový? jako by mi říkala. *Myslela jsem, že jsi můj kamarád.*

Nasupeně jsem hleděl na mlžný ostrov. Chtělo se mi otevřít meč, ale nebylo s kým bojovat. Copak se dá bojovat s písni?

Ze všech sil jsem se snažil nepodívat se na Annabeth. Dařilo se mi to asi tak pět minut.

To byla má největší chyba.

Když už jsem to nemohl dál vydržet, ohlédl jsem se a našel... hromádku odříznutých provazů. Prázdný stožár. Na palubě ležel Annabethin bronzový nůž. Nějak se jí povedlo se zkroutit a chytit ho do ruky. Úplně jsem zapomněl ji odzbrojit.

Pospíchal jsem na bok lodi a uviděl ji. Jako šílená se plácala k ostrovu, vlny ji nesly přímo k rozeklaným skalám.

Křičel jsem na ni, ale pokud mě slyšela, nebylo to k ničemu. Byla jako v transu, plavala vstříc smrti.

Ohlédl jsem se na kormidlo a křikl: „Zůstaň!“

Pak jsem skočil přes palubu.

Zajel jsem do vody a přiměl proudy, aby se kolem mě stočily a vytvořily prudký příval, který mě vrhl kupředu.

Vynořil jsem se na hladinu a zahlédl Annabeth, ale chytila ji vlna a hodila ji mezi dva skalní zuby, ostré jako břitvy.

Neměl jsem jinou možnost. Vrhla jsem se za ní.

Ponořil jsem se pod ztroskotaný trup nějaké jachty, prokličkoval sbírkou plovoucích kovových koulí na řetězech, až pak mi došlo, že jsou to miny. Musel jsem vynaložit veškerou vládu nad vodou, aby mě nerozmačkala o skály a abych se nezamotal do sítí ostnatého drátu napnutého hned pod hladinou.

Proletěl jsem mezi dvěma skalními zuby a ocitl se v zálivu tvaru půlměsíce. Voda byla přecpaná ještě větší spoustou skalisek a vraků lodí a plovoucích min. Pláž pokrýval černý sopečný písek.

Zoufale jsem se rozhlédl kolem po Annabeth.

Byla tam.

Naštěstí nebo naneštěstí uměla dobře plavat. Podařilo se jí dostat se přes miny a skály. Byla už málem na té černé pláži.

Pak se mlha rozjasnila a já je uviděl – Sirény.

Představ si hejno supů velikosti člověka – se špinavými černými pery, šedými drápy a vrásčitými růžovými krky. A teď si na těch krcích představ lidské hlavy, ale takové, které se neustále proměňují.

Neslyšel jsem je, ale viděl jsem, že zpívají. Jak se jim pusy hýbaly, tváře se jim měnily na lidi, které jsem znal – na mámu, Poseidóna, Grovera, Tysona, Cheiróna. Na všechny lidi, které jsem chtěl vidět ze všeho nejvíc. Konejšivě se usmívali a zvali mě dál. Ale v každé podobě, kterou Sirény nabraly, měly mastné huby, špinavé od zbytků starých jídel. Jako supi se krmily přímo tlamami a nevypadalo to, že by chodily do podniku Obří koblihy.

Annabeth plavala k nim.

Věděl jsem, že jí nesmím dovolit vyjít z vody. Moře byla má jediná výhoda. Vždycky mě nějak ochránilo. Vyrazil jsem kupředu a popadl jsem ji za kotník.

Jakmile jsem se jí dotkl, projel mi celým tělem otřes, uviděl jsem Sirény tak, jak je musela vidět Annabeth.

Na piknikové dece v Central Parku seděli tři lidé. Před sebou měli rozloženou hostinu. Poznal jsem Annabethina otce podle fotek, které mi ukázala – světlavlasý sportovní chlapík po čtyřicítce. Držel se za ruce s krásnou ženou, která se hodně podobala Annabeth. Byla pohodlně oblečená – v džínách a džínové košili a sportovních botách – ale nějak z ní vyzařovala síla. Věděl jsem, že se dívám na bohyni Athénu. Vedle nich seděl nějaký mladík... Luke.

Celá ta scéna zářila teplým nažloutlým světlem. Všichni tři si povídali a smáli se, a když uviděli Annabeth, rozzářily se jim nadšeně tváře. Annabethina máma a táta k ní natáhli ruce. Luke se usmál a naznačil Annabeth, aby si sedla vedle něj – jako by ji nikdy nezradil, jako by byl pořád jejím kamarádem.

Za stromy Central Parku se tyčilo panoráma města.

Zadržel jsem dech, protože to byl Manhattan, ale zároveň to *nebyl* Manhattan. Byl úplně přestavěný z oslnivého bílého

mramoru, větší a velkolepější než dřív – se zlatými okny a zahradami na střechách. Bylo to lepší než New York. Lepší než hora Olymp.

Okamžitě jsem věděl, že to všechno navrhla Annabeth. Byla architektkou celého nového světa. Dala zas dohromady své rodiče. Zachránila Luka. Dokázala všechno, co kdy chtěla.

Pořádně jsem zamrkal. Když jsem otevřel oči, viděl jsem jenom Sirény – rozčepýřené supy s lidskými obličejí připravené nakrmit se další obětí.

Stáhl jsem Annabeth zpátky do příboje. Neslyšel jsem ji, ale odhadoval jsem, že ječí. Kopala mě do obličeje, ale držel jsem ji dál.

Priměl jsem proudy, aby nás odnesly do zálivu. Annabeth do mě tloukla pěstmi a kopala mě, takže se mi dost těžko soustředilo. Mlátila sebou tak, že jsme málem narazili do plovoucí miny. Nevěděl jsem, co mám dělat. Pokud se mnou bude dál bojovat, nikdy se nedostanu zpátky na loď živý.

Ponořili jsme se pod hladinu a Annabeth se přestala prát. Zatvářila se popleteně. Pak se nám hlavy vynořily na povrch a ona se zase začala bránit.

Ta voda! Zvuk se pod hladinou moc dobře nešíří. Kdybych ji dokázal udržet dost dlouho dole, mohl bych kouzlo té hudby prolomit. Jistě, Annabeth by nemohla dýchat, ale to mi v tu chvíli připadalo jako menší problém.

Popadl jsem ji kolem pasu a nařídil vlnám, aby nás stáhly dolů.

Vyrazili jsme do hlubin – tři metry, šest metrů. Věděl jsem, že musím dát pozor, protože vydržím mnohem větší tlak než Annabeth. Bojovala a lapala po dechu a kolem nás stoupaly bubliny.

Bubliny.

Byl jsem zoufalý. Musel jsem udržet Annabeth při životě. Představil jsem si všechny bubliny v moři – neustále se pěnícím, vlnícím se. Představoval jsem si, jak se ty kousky vzduchu spojí a stáhnou se ke mně.

Moře mě poslechlo. Následoval bílý příval, po celém těle mě zalechtalo, a když jsem zase něco uviděl, ocitli jsme se s Annabeth ve velké bublině vzduchu. Do vody nám trčely jenom nohy.

Lapala po dechu a kašlala. Celé tělo se jí otrásalo, ale když se na mě podívala, věděl jsem, že kouzlo bylo prolomeno.

Začala brečet – myslím příšerně brečet, až usedalo srdce. Položila si mi hlavu na rameno a já ji držel.

Kolem se shromažďovaly ryby a civěly na nás – hejno barakud, pár zvědavých marlinů.

Zmizte! nařídil jsem jim.

Odplavaly, ale řekl bych, že dost neochotně. Přísahal bych, že vím, co mají za lubem. Chystaly se vypustit do moře drby o synovi Poseidóna a nějaké holce na dně zálivu Sirén.

„Dostanu nás zpátky na loď,“ řekl jsem Annabeth. „V pohodě. Jenom se drž.“

Annabeth přikývla, aby mi dala najevo, že už je na tom líp, pak něco zamumlala, ale kvůli tomu vosku v uších jsem ji neslyšel.

Přiměl jsem proud, aby naváděl naši divnou malou vzduchovou ponorku mezi útesy a ostnatým drátem zpátky k trupu *Pomsty královny Anny*, která udržovala pomalý a stabilní kurz směrem od ostrova.

Drželi jsme se pod vodou a sledovali jsme loď, dokud jsem neusoudil, že jsme se dostali mimo doslech Sirén. Pak jsem se vynořil a vzduchová bublina praskla.

Nařídil jsem provazovému žebříku, aby se spustil z boku lodi, a vyšplhali jsme na palubu.

Nechal jsem si špunty v uších, jenom tak pro jistotu. Pluli jsme, dokud nebyl ostrov úplně z dohledu. Annabeth seděla zachumlaná v dece na přední palubě. Konečně zvedla hlavu, omámená a smutná a jen pusou naznačila: *Už můžeš.*

Vytáhl jsem si ucpávky. Žádný zpěv nebyl slyšet. Odpoledne bylo tiché až na zvuk vln narážejících na trup lodi. Mlha se proměnila na modré nebe, jako by ostrov Sirén nikdy neexistoval.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se. Sotva jsem to řekl, došlo mi, jak to zní pitomě. Jistěže nebyla v pořádku.

„Neuvědomila jsem si to,“ zamumlala.

„Co?“

Její oči měly stejnou barvu jako mlha nad ostrovem Sirén. „Jak silné může být to vábení.“

Nechtěl jsem přiznat, že jsem viděl, co jí Sirény slibovaly. Připadal jsem si jako nějaký šmírák. Ale připadalo mi, že to Annabeth musím říct.

„Viděl jsem, jak jsi přestavěla Manhattan,“ pověděl jsem jí. „A Luka a tvoje rodiče.“

Začervenala se. „Tys to viděl?“

„Jak ti Luke řekl tam na *Princezně Andromedě*, že bys mohla začít budovat svět od začátku... to tě vážně dostalo, co?“

Přitáhla si deku k sobě. „Moje osudová chyba. To mi ukázaly Sirény. Moje osudová chyba je hubris.“

Zamrkal jsem. „Ta hnědá věc, co se maže na vegetariánské sendviče?“

Obrátila oči k nebi. „Ne, chaluhový mozečku. To je *hummus*. Hubris je horší.“

„Co může být horší než hummus?“

„Hubris znamená vražednou pýchu, Percy. Když si myslíš, že zvládneš věci líp než kdokoli jiný... dokonce než bohové.“

„A ty si tak připadáš?“

Sklopila oči. „Neříkáš si někdy, že je svět *vážně* podělaný? Co kdybychom ho *mohli* postavit znova úplně od začátku? Žádné další války. Žádní bezdomovci. Žádná povinná četba přes prázdniny.“

„To zní dobře.“

„Já vím, že Západ představuje spoustu nejlepšího, co kdy lidé udělali – to proto ten oheň pořád hoří. To proto je tu pořád Olymp. Ale někdy člověk prostě vidí to špatné, víš? A začne uvažovat stejně jako Luke: ‚Kdybych dokázal tohle všechno zničit, mohl bych to pak udělat líp.‘ Necítil jsi někdy něco takového? Jako že ty bys řídil svět líp?“

„Ehm... ne. Kdybych já řídil svět, tak by to byl horor.“

„Tak to máš štěstí. Hubris není tvoje osudová chyba.“

„A co je?“

„Já nevím, Percy, ale každý hrdina nějakou má. Pokud ji nenajdeš a nenaučíš se ji ovládat... no, neříká se jí ‚osudová‘ pronic zanic.“

Uvažoval jsem o tom. Nijak zvlášť mě to nenadchlo.

Taky jsem si všiml, že Annabeth moc nemluvila o těch *osobních* věcech, které by mohla změnit – jako dát rodiče zase dohromady, nebo zachránit Luka. Chápal jsem to. Nechtěl jsem přiznat, kolikrát jsem sám snil o tom, že bych zařídil, aby rodiče zase žili spolu.

Představil jsem si mámu, samotnou v našem bytečku v Upper East Side. Snažil jsem se vzpomenout si na vůni jejích modrých vaflí v kuchyni. Připadalo mi to hrozně daleko.

„Takže to stálo za to?“ zeptal jsem se Annabeth. „Cítíš se teď... moudřejší?“

Zahleděla se někam do dálky. „Nevím jistě. Ale my *musíme* zachránit tábor. Pokud nezastavíme Luka...“

Nemusela ani mluvit dál. Pokud Lukův způsob myšlení lákal i Annabeth, těžko říct, kolik dalších polokrevných by se k němu mohlo připojit.

Myslel jsem na sen o dívce a o tom zlatém sarkofágu. Netušil jsem, co to znamená, ale měl jsem pocit, že něco nechápu. Něco hrozného, co Kronos plánuje. Co ta holka viděla, když otevřela víko rakve?

Annabeth najednou vyvalila oči. „Percy.“

Obrátil jsem se.

Před námi byla další skvrna země – ostrov tvaru sedla se zalesněnými kopci a bílými plážemi a zelenými loukami – přesně takový jsem viděl ve snech.

Můj námořní smysl mi to potvrdil. Třicet stupňů jednatřicet minut severní šířky, sedmdesát pět stupňů dvanáct minut západní délky.

Dorazili jsme do kyklopova domova.

Čtrnáctá kapitola

POTKÁME OVCE ZÁHUBY

Když se řekne „ostrov nestvůr“, vybavíš si drsné skály a kosti rozházené po pobřeží jako na ostrově Sirén.

Kyklopův ostrov nebyl nic takového. Chci říct, jasně, byl tam provazový žebřík přes propast, což nevěstilo nic dobrého. Klidně bys tam mohl vyvěsit billboard s nápisem TADY ŽIJE NĚCO STRAŠLIVÉHO. Ale jinak to místo vypadalo jako na pohlednici z Karibiku: zelená pole, tropické ovocné stromy a bílé pláže. Jak jsme pluli k pobřeží, nadechla se Annabeth sladkého vzduchu. „Rouno,“ řekla.

Přikývl jsem. Ještě jsem rouno neviděl, ale už jsem cítil jeho sílu. Uvěřil jsem, že uzdraví všechno, dokonce i otrávený Thaliin strom. „Neumře ostrov, když ho odneseme?“

Annabeth zavrtěla hlavou. „Vybledne. Bude zas vypadat tak, jak by vypadal normálně.“

Připadal jsem si trochu provinile, že se chystáme zničit takový ráj, ale připomínal jsem si, že nemáme na vybranou. Tábor polokrevných je v maléru. A Tyson... Tyson by byl ještě s námi, kdyby nebylo té výpravy.

Na louce na dně strže se popásalo několik tuctů ovcí. Vypadaly dost mírumilovně, ale byly veliké – asi jako hroši. Hned za nimi se táhla stezka, která vedla nahoru do kopců. Na jejím vršku, u okraje kaňonu, stál mohutný dub, který jsem viděl ve snech. Ve větvích se mu lesklo něco zlatého.

„Je to hrozně lehké,“ zamyslel jsem se. „To tam jenom tak vylezeme a sebereme si to?“

Annabeth přimhouřila oči. „Měl by tu být nějaký hlídač. Někaký drak nebo...“

V tu chvíli se z křoví vynořil jelen. Vyklusal na louku, nejspíš hledal trávu k jídlu, když tu najednou všechny ovce zabečely a vrhly se na něj. Seběhlo se to tak rychle, že jelen zavrával a ztratil se v moři vlny a dusajících kopyt.

Vzduchem létala tráva a chumáče srsti.

O vteřinku později se všechny ovce rozešly, vrátily se k mírumilovnému popásání jako předtím. Tam, kde byl jelen, teď ležela hromádka jasně bílých kostí.

Vyměnili jsme si s Annabeth pohledy.

„Jsou jako pirani,“ poznamenala.

„Pirani v kožiše. Jak se tam –“

„Percy!“ zalapala po dechu Annabeth a popadla mě za ruku. „Podívej.“

Ukázala dolů na pláž, hned pod louku s ovce. Na mělčině tam ležela vytažená loďka... další záchranný člun z konfедераční lodi *Birmingham*.

Usoudili jsme, že se přes ty masožravé ovce v žádném případě nedostaneme. Annabeth se chtěla proplížit po stezce s nasazenou čepicí neviditelnosti a popadnout rouno, ale nakonec jsem ji přesvědčil, že by se něco mohlo pokazit. Ovce by ji mohly vycítit. Mohl by se objevit další hlídač. Prostě něco. A kdyby se to stalo, byl bych daleko a nemohl jí pomoci.

Kromě toho, náš první úkol bylo najít Grovera a toho, kdo připlul na té lodi – pokud ovšem prošel přes ovce. Byl jsem moc nervózní na to, abych řekl, že jsem tajně doufal... že by Tyson mohl být naživu.

Přivázali jsme *Pomstu královny Anny* na zadní straně ostrova, kde se útesy zdvihaly dobrých šedesát metrů vysoko. Počítal jsem, že tam loď nebude tolik vidět.

Vypadalo to, že by se ty skály daly zlézt, ale jen těžko – asi tak jako lávová stěna u nás v táboře. Aspoň tam ale nebyly ovce. Doufal jsem, že Polyfém os nechová i masožravé horské kozy.

Přiveslovali jsme v záchranném člunu k okraji skali a vydali se nahoru, hodně pomalu. Annabeth šla první, protože byla lepší lezkyně.

Měli jsme namále jenom tak šestkrát nebo sedmkrát, což mi připadalo jako docela slušný výkon. Jednou jsem se špatně chytil a zjistil jsem, že visím za jednu ruku z převisu asi tak pět metrů nad skalnatým příbojem. Ale objevil jsem další záchyt a lezl dál. Za minutu Annabeth došlápla na kluzký mech a ujela jí noha. Naštěstí našla jinou oporu a stoupla si na ni. Naneštěstí ta opora byl zrovna můj obličej.

„Pardon,“ zamumlala.

„To nic,“ zavrčel jsem, i když jsem nikdy netoužil poznat, jak chutná Annabethina teniska.

Nakonec, když už mi připadalo, že mám v prstech roztavené olovo a svaly na pažích se mi vyčerpáním třásly, vyvlekli jsme se přes vršek útesu a zhroutili se tam.

„Uf,“ ulevil jsem si.

„Jau,“ zasténala Annabeth.

„Grrr!“ zařval nějaký další hlas.

Kdybych nebyl tak unavený, vyskočil bych dalších šedesát metrů vysoko. Bleskurychle jsem se obrátil, ale neviděl jsem, kdo to řval.

Annabeth mi připlácla ruku na pusu a ukázala dopředu.

Skalní převis, na kterém jsme seděli, byl užší, než jsem si uvědomil. Na protější straně klesal a právě odtamtud přicházel ten hlas – ozýval se přímo pod námi.

„Ty jsi ale divoká!“ zahulákal hluboký hlas.

„Tak se pojď bít!“ Byl to hlas Clarisse, to bylo jasné. „Vrat’ mi můj meč a já s tebou budu bojovat!“

Nestvůra zaburácela smíchem.

Annabeth a já jsme se připlížili k okraji. Ocitli jsme se přímo nad vchodem do kykloповy jeskyně. Pod námi stáli Polyfémos a Grover, pořád ve svatebních šatech. Clarisse byla svázaná, visela hlavou dolů nad kotlem vařící vody. Napůl jsem doufal, že tam pod námi uvidím i Tysona. Sice by mu hrozilo nebezpečí, ale aspoň bych věděl, že žije. Ale nebylo po něm ani stopy.

„Hmmm,“ uvažoval Polyfémos. „Sežrat tu chvástavou holku hned, nebo počkat na svatební hostinu? Co myslí moje nevěsta?“

Obrátil se na Grovera, který couvl a skoro zakopl o hotovou svatební vlečku. „Ach, ehm, já zrovna teď nemám hlad, drahý. Možná –“

„Řekls *nevěsta?*“ zajímala se Clarisse. „Kdo – Grover?“

Annabeth vedle mě zamumlala: „Drž klapačku. Prosím, ať je zticha.“

Polyfémos se zamračil. „Jaký ,Grover‘?“

„Satyr!“ vykřikla Clarisse.

„Ach!“ vyjekl Grover. „Chuděrce se vaří mozeček z té horké vody. Sundej ji, drahý!“

Polyfémos přivřel víčko přes zlověstné mléčné oko, jako by se pokoušel změřit si Clarisse jasněji.

Kyklop byl napohled ještě horší, než vypadal ve snech. Trochu proto, že jeho zatuchlý puch byl teď blíž a útočil na nás přímo. A trochu proto, že byl oblečený ve svatebních šatech – hrubé skotské sukni a plédu přes rameno, spíchnutého z pastelově modrých smokingů. Jako kdyby svlékl celou svatební společnost.

„Jaký satyr?“ zeptal se Polyfémos. „Satyrové jsou dobré jídlo. Tys mi přivedla satyra?“

„Ne, ty obří idiote!“ vykřikla Clarisse. „*Tenhle* satyr! Ten v těch svatebních šatech!“

Nejradši bych zakroutil Clarisse krkem, ale bylo pozdě. Dokázal jsem se jenom dívat, jak se Polyfémos otočil a strhl Groverovi svatební závoj – odhalil jeho kudrnatou srst, ježaté vousy dospívajícího kluka a drobné růžky.

Polyfémos těžce dýchal a snažil se ovládnout vztek. „Moc dobře nevidím,“ zavrčel. „Od té doby, kdy mě před lety jeden odvážlivec píchl do oka. Ale TY – NEJSI – KYKLOPKA!“

Kyklop popadl Grovera za šaty a serval mu je. Pod nimi se objevil Grover v džínách a tričku. Kňučel a krčil se, jak se mu netvor ohnal nad hlavou.

„Přestaň!“ prosil Grover. „Nežer mě syrového! Já – já mám dobrý recept!“

Natáhl jsem se po meči, ale Annabeth zasyčela: „Počkej!“

Polyfémos zaváhal s balvanem v ruce, jak se chystal praštit svou nastávající.

„Recept?“ zeptal se Grovera.

„No a-ano! Přece bys mě nejedl syrového. Dostaneš nějakou bakterii a botulismus a všechny možné hrůzy. Mnohem líp ti budu chutnat pomalu ugrilovaný na ohni. S mangovým čatní! Mohl by sis hned teď pro to mango zajít, tamhle do lesa. Já tu na tebe počkám.“

Netvor si to rozvažoval. Srdce mi bušilo do žeber. Počítal jsem, že pokud zaútočím, zemřu. Ale nemohl jsem dopustit, aby ta nestvůra Grovera zabila.

„Grilovaný satyr s mangovým čatní,“ přemýšlel Polyfémos. Podíval se zas na Clarisse, která pořád visela nad kotlem s vroucí vodou. „Ty jsi taky satyr?“

„Ne, ty přerostlá hromado hnoje!“ vyjekla. „Já jsem holka! Dcera Arése! Okamžitě mě odvaž, abych ti mohla urvat ruce!“

„Urvat ruce,“ opakoval Polyfémos.

„A nacpat ti je do krku!“

„Máš kuráž.“

„Sundej mě!“

Polyfémos chňapl Grovera, jako by to bylo zlobivé štěně. „Ted' musím pást ovce. Svatba se odkládá na večer. Pak sežeru satyra jako hlavní chod!“

„Ale... ty se budeš přece jenom ženit?“ Groverův hlas zněl nějak uraženě. „Kdo bude nevěsta?“

Polyfémos se podíval k vařicímu kotli.

Clarisse vydala jakýsi tlumený zvuk. „To ne! To nemyslíš vážně. Já nejsem –“

Než jsme s Annabeth stačili něco udělat, Polyfémos ji utrlh z provazu, jako by byla zralé jablko, a hodil ji i s Groverem hluboko do jeskyně. „Udělejte si tam pohodlí! Přijdu za soumraku na tu velkou událost!“

Pak kyklop zahvízdal, z jeskyně se vyhnulo smíšené stádo koz a ovcí – menší než byly ty lidožravé – a vydalo se za svým pánem. Jak zvířata mířila na pastvinu, poplácal Polyfémos některé z nich po zádech a oslovil je jmény – Skopovina, Bambule, Kudrnka a tak dál.

Když se vykolébala poslední ovce, Polyfémos přivalil před vchod jeskyně balvan tak snadno, jako by zavíral dveře ledničky, a křik Clarisse a Grovera zevnitř utichl.

„Mango,“ zabručel Polyfémos pro sebe. „Co je to mango?“

Vykročil ve svém něžně modrém úboru ženicha z kopce dolů a nechal nás u jeskyně samotné, s kotlem vařící vody a šestitunovým balvanem.

Snažili jsme se tak dlouho, že nám to připadalo jako celé hodiny, ale zbytečně. Balvan se ani nehnul. Křičeli jsme do puklin, klepali na kámen, dělali všechno, co nás napadlo, abychom dali Groverovi znamení, ale jestli nás slyšel, to jsme netušili.

I kdyby se nám nějakým zázrakem podařilo Polyféma zabít, nijak by nám to nepomohlo. Grover a Clarisse by v té uzavřené jeskyni umřeli. Jediná cesta, jak pohnout balvanem, byla nechat to na kyklopovi.

Úplně zoufalý jsem bodl mečem do balvanu. Vylétly z něj jiskry, ale jinak se nestalo nic. Veliký kus kamene není zrovna nepřítel, se kterým se dá bojovat kouzelným mečem.

Annabeth a já jsme se v naprosté beznaději posadili na hřeben a pozorovali vzdálený bleděmodrý obrys kyklopa, jak se pohybuje uprostřed stáda. Moudře udržoval normální zvířata dál od těch masožravých ovcí, každou skupinu na jedné straně velké strže, která rozdělovala ostrov. Jediná cesta přes ni byl most z provazů a prken a ta byla na ovčí kopýtka moc daleko od sebe.

Dívali jsme se, jak Polyfémos navštívil své masožravé stádo na vzdálené straně ostrova. Ovce ho bohužel nesežraly. Vlastně to vypadalo, že jim je úplně ukradený. Krmil je kusy záhadného masa z velkého proutěného koše. To ve mně jen posílilo pocit, který jsem měl od té doby, kdy mě Kirké proměnila v morče – že je možná načase, abych se přidal ke Groverovi a stal se vegetariánem.

„Chce to nějakou lest,“ rozhodla se Annabeth. „Silou ho porazit nemůžeme, takže ho musíme nějak přelstít.“

„Fajn,“ souhlasil jsem. „Ale jak?“

„To jsem ještě nevymyslela.“

„No, výborně.“

„Polyfémos bude muset odsunout ten kámen, aby, pustil ovce dovnitř.“

„Při západu slunce,“ řekl jsem. „A přitom se ožení s Clarisse a dá si Grovera k večeři. Ani nevím, co je nechutnější.“

„Můžu proklouznout dovnitř,“ navrhla. „Neviditelná.“

„A co já?“

„Ty ovce,“ dumala Annabeth. Věnovala mi jeden ze svých potutelných pohledů, při kterých jsem byl vždycky ve střehu. „Nevadí ti ovce?“

„Prostě se nepouštěj!“ poradila mi Annabeth, která stála neviditelná kdesi po mé pravé ruce. Jí se to lehko řeklo. Ona nevisela hlavou dolů z ovčího břicha.

No, musím přiznat, že to nebylo tak těžké, jak jsem si myslel. Kolikrát jsem vlezl pod auto, abych vyměnil mámě olej, a tohle se od toho zas tak moc nelišilo. Ovcím to bylo úplně fuk. Dokonce i ty nejmenší kusy z kyklopova stáda byly dost velké na to, aby mě unesly, a vlnu měly hustou. Prostě jsem ji zakroutil a udělal si z ní držadla, zahákl nohy za stehenní kosti ovce a šup – připadal jsem si jako malý klokan, který se veze na ovčí hrudi a snaží se, aby mu vlna nelezla do pusy a do nosu.

Pokud tě to zajímá, tak spodek ovce nijak zvlášť nevoní. Představ si zimní svetr, protažený bahnem a asi tak týden pohozený v prádelním koši. Nějak tak to smrdělo.

Slunce zapadalo.

Sotva jsem zaujal svou neobvyklou pozici, kyklop zaduněl: „Uááá! Kozičky! Ovečky!“

Stádo se začalo svědomitě vléct zpátky po svazích do jeskyně.

„To je ono!“ zašeptala Annabeth. „Budu blízko. Neboj se.“

V duchu jsem slíbil bohům, že pokud tohle přežiju, přiznám Annabeth, že je génius. Jen mě trochu lekalo, že mě bohové přimějí ten slib splnit.

Mé ovčí taxi se začalo škrábat do kopce. Neurazili jsme ani sto metrů a ruce a nohy mě začaly z toho držení bolet. Popadl jsem ovčí srst pevněji a zvíře nespokojeně zabečelo. Nevycítal jsem mu to. Ani mně by se nelíbilo, kdyby mi někdo šplhal po vlasech. Ale

kdybych se nedržel, určitě bych spadl přímo tam před tou nestvůrou.

„Pepřenka!“ zavolal kyklop a poplácal jednu ovci přede mnou. „Ajnštajn! Lapálie – ech, tady jsi, Lapálie!“

Polyfémos popleskal mou ovci a málem mě přitom srazil na zem. „Nabrali jsme masíčko?“

A jéje, pomyslel jsem si. A je to tady.

Ale Polyfémos se jenom zasmál, plácl ovci po zadku a popohnal nás kupředu. „Běž, tlust’oško! Polyfémos si tě dá brzo k snídani!“

A tak jsem se ocitl v jeskyni.

Viděl jsem, jak dovnitř vcházejí poslední ovce. Jestli ho Annabeth brzo nevyruší...

Kyklop se už chystal přivalit balvan zpátky na místo, když odněkud zvenku houkla Annabeth: „Ahoj, hnusáku!“

Polyfémos ztuhl. „Kdo to řekl?“

„Nikdo!“ vykřikla Annabeth.

Vyvolala přesně tu reakci, ve kterou doufala. Obličej netvora zrudl vztekem.

„Nikdo!“ houkl Polyfémos. „Já si tě pamatuju!“

„Jsi moc hloupý, aby sis někoho pamatoval,“ posmívala se mu Annabeth. „Natož Nikoho.“

Modlil jsem se k bohům, aby už byla v pohybu, když to řekla, protože Polyfémos divoce zařval, popadl nejbližší balvan (což byly náhodou přední dveře jeskyně) a hodil ho za zvukem Annabethina hlasu. Slyšel jsem, jak se kámen rozbil na tisíc kousíčků.

Hroznou chvílí bylo ticho. Pak Annabeth zařvala: „Ani házet ses od té doby nenaučil!“

Polyfémos zavyl: „Pojď sem! Nech mě, ať tě zabiju, Nikdo!“

„Nemůžeš zabít Nikoho, ty tupý křupane,“ popíchla ho. „Pojď si mě najít!“

Polyfémos se řítíl z kopce za jejím hlasem.

Teda, ta věc s Nikým možná vypadala jako nesmysl, ale Annabeth mi vysvětlila, že tohle jméno použil před stovkami let Odysseus, aby Polyféma ošidil. Hned potom mu vydloubl oko velkým horkým klackem. Annabeth počítala s tím, že Polyfémos

bude na to jméno ještě pořád háklivý, a měla pravdu. Tak zuřivě chtěl najít starého nepřítele, až zapomněl na to, že by měl zase zavřít vchod do jeskyně. Zřejmě ho ani nenapadlo, že Annabeth má ženský hlas, kdežto ten první Nikdo byl muž. Na druhé straně, chtěl se oženit s Groverem, takže to měl možná s muži a ženami celé trochu popletené.

Jen jsem doufal, že se Annabeth udrží naživu a dokáže ho rozptylovat dost dlouho na to, abych našel Grovera a Clarisse.

Pustil jsem se svého dopravního prostředku, poplácal Lapálii po hlavě a omluvil se jí. Pátral jsem v hlavní jeskyni, ale po Groverovi ani po Clarisse tu nebyla ani stopa. Tlačil jsem se stádem ovcí a koz dozadu.

I když se mi o tomhle místě zdálo, najít cestu bludištěm nebylo jen tak. Hnal jsem se po chodbách posetých kostmi, prostory plnými koberečků z ovčí kůže a betonových soch ovcí v životní velikosti, ve kterých jsem poznal práci Medúzy. Byly tu sbírky ovčích triček, velké tuby lanolinového krému, vlněné kabáty, ponožky a klobouky s beraními rohy. Konečně jsem našel prádelnu. Grover se tam krčil v koutě a pokoušel se nůžkami přestříhnout pouta Clarisse.

„To je nanic,“ stěžovala si Clarisse. „Ten provaz je jak ze železa!“

„Ještě pár minut!“

„Grovere,“ vykřikla rozčileně. „Už na tom děláš věčnost!“

A pak mě uviděli.

„Percy?“ vyjekla Clarisse. „Tys měl přece vylétnout do vzduchu!“

„Taky tě rád vidím. A teď se nehýbej, dokud –“

„Perrrcy!“ zamečel Grover a sevřel mě ve své kozlí náruči. „Tys mě slyšel! Přišelš!“

„Jasně, kámo,“ řekl jsem. „Jistěže jsem přišel.“

„Kde je Annabeth?“

„Venku,“ odpověděl jsem. „Ale není čas na řeči. Clarisse, drž.“

Otevřel jsem Anaklusmos a rozsekl jí provazy. Stála ztuhle a masírovala si zápěstí. Chvilí na mě zírala, pak se podívala na zem a zamumlala: „Díky.“

„Rádo se stalo,“ přikývl jsem. „A teď mi řekni, byl na palubě té tvé záchranné lodi ještě někdo?“

Clarisse se zatvářila překvapeně. „Ne. Jenom já. Všichni ostatní z *Birminghamu*... no, ani jsem nevěděla, že jste to zvládli vy dva.“

Sklopil jsem oči a snažil se na to nemyslet. Moje poslední naděje, že uvidím Tysona živého, právě vyletěla komínem. „Dobře. Tak pojďme. Musíme pomoci –“

Jeskyní se rozlehl výbuch a hned po něm výkřik, který mi prozradil, že už je možná pozdě. Byla to Annabeth a ječela strachem.

Patnáctá kapitola

NIKDO O ROUNO NEPŘIJDE

„Lapil jsem Nikoho!“ radoval se Polyfémos.

Připlížili jsme se ke vchodu do jeskyně a uviděli kyklopa, jak se škodolibě šklebí a zvedá prázdnou ruku. Nestvůra zatřásla pěstí a na zem se snesla baseballová čepice. Objevila se Annabeth, visela za nohy dolů.

„Ha!“ houkl kyklop. „Protivná neviditelná holka! Takovou podobnou budu mít za ženu. To znamená, že tebe si ugriluju s mangovým čatní!“

Annabeth se bránila, ale vypadala jako omráčená. Na čele měla ošklivou ránu a pohled jejích očí byl skelný.

„Já na něj zaútočím,“ pošeptal jsem Clarisse. „Naše loď je vzadu u ostrova. Ty a Grover –“

„To ani náhodou,“ prohlásili současně. Clarisse se vyzbrojila kopím s beraním rohem, cennou součástí sbírky z kyklopovy jeskyně. Grover našel ovčí stehenní kost, z čehož nebyl dvakrát odvázaný, ale svíral ji jako palici, připravený k útoku.

„Vyrazíme na něj společně,“ zavrčela Clarisse.

„Jasně,“ potvrdil Grover. Pak zamrkal, jako by se mu nechtělo věřit, že se právě s Clarisse na něčem shodl.

„Dobře,“ připustil jsem. „Útočný plán Makedonie.“

Přikývli. Všichni jsme měli za sebou stejné tréninkové kurzy v Táboře polokrevných. Věděli, o čem mluvím. Měli se proplížit ven po obou stranách a napadnout kyklopa po křídlech, zatímco já ho rozptýlím vpředu. Nejspíš to znamenalo, že zemřeme *všichni* místo toho, abych tu zůstal jen já, ale byl jsem za tu pomoc vděčný.

Zvedl jsem meč a houkl: „Hej, hnusáku!“

Obr se ke mně otočil. „*Další?* Kdo jsi?“

„Pust' mou kamarádku. *To já* jsem ten, kdo tě urazil.“

„Ty jsi Nikdo?“

„Přesně tak, ty smradlavý kýble soplů!“ Neznělo to tak dobře jako urážky od Annabeth, ale nic lepšího mě nenapadlo. „Já jsem Nikdo a jsem na to hrdý! Dělej, pust' ji a pojď sem. Chci ti zas vyšťouchnout oko.“

„GRRR!“ zařval.

Dobrá zpráva: pustil Annabeth. Špatná zpráva: pustil ji po hlavě na skály. Zůstala dole ležet bez hnutí jako hadrová panenka.

Další špatná zpráva: Polyfém os se řítíl přímo na mě, tisíc páchnoucích liber kyklopa, se kterými jsem musel bojovat pomocí maličkého meče.

„Za Pana!“ vrhl se do boje Grover zprava. Hodil svou ovčí kost a ta se netvorovi neškodně odrazila od čela. Clarisse přiběhla zleva a opřela kopí o zem právě včas, aby na něj kyklop stoupl. Zakvílel bolestí a Clarisse se vrhla z cesty, aby ji neušlapal. Ale kyklop si jen vytrhl násadu jako velkou třísku a blížil se ke mně.

Připravil jsem se s Anaklusem k boji.

Netvor po mně chňapl. Překulil jsem se na bok a bodl ho do stehna.

Doufal jsem, že uvidím, jak se rozplyne, ale tahle nestvůra byla velká a silná.

„Vezmi Annabeth!“ zaječel jsem na Grovera.

Přihnal se k ní, popadl její čepici neviditelnosti a zvedl ji, zatímco jsem se s Clarisse snažil zaměstnat Polyféma.

Musím uznat, že Clarisse byla statečná. Znovu a znovu na kyklopa dorážela. Bil do země, dupal po ní, chňapal po ní, ale ona byla rychlá. A jakmile zaútočila, napodobil jsem ji a bodl netvora do špičky nohy nebo do kotníku nebo do ruky.

Ale tohle jsme nemohli dělat věčně. Nakonec se unavíme, nebo bude mít obr šťastnou ruku. Stačilo by mu zasáhnout nás jenom jednou, aby nás zabil.

Koutkem oka jsem viděl Grovera, jak nese Annabeth po provazovém mostě. Já bych si tu cestu nevybral, vzhledem k masožravým ovcím na druhé straně, ale v tu chvíli to tam vypadalo líp než na *téhle* straně propasti. Vnuklo mi to nápad.

„Stáhni se!“ rozkázal jsem Clarisse.

Odkulila se a kyklopova pěst rozdrtila olivovník vedle ní.

Utíkali jsme k mostu, Polyfémos hned za námi. Po té spoustě ran byl posekaný a belhal se, ale dokázali jsme ho jenom zpomalit a rozzuřit.

„Rozemelu vás do ovčího žrádla!“ sliboval nám. „Tisíc kleteb na Nikoho!“

„Rychleji!“ nařídil jsem Clarisse.

Hnali jsme se z kopce. Most byl naše jediná možnost. Grover se zrovna dostal na druhou stranu a skládal Annabeth na zem. Museli jsme taky přeběhnout na druhou stranu, než nás ten obr chytí.

„Grovere!“ zaječel jsem. „Vezmi si od Annabeth nůž!“

Vyvalil oči, když uviděl kyklopa za námi, ale přikývl na znamení, že můj rozkaz pochopil. Zatímco jsme se s Clarisse hnali po mostě, začal Grover odřezávat provazy.

První lano udělalo *lup!*

Polyfémos se řítíl za námi, až se most divoce kymácel.

Provazy byly teď napůl odřezané. Clarisse a já jsme, skočili na pevnou zem a přistáli vedle Grovera. Divoce jsem máchl mečem a odsekl zbývající provazy.

Most se zhroutil do propasti a kyklop zakvílel... radostí, protože už stál vedle nás.

„Nedokázal to!“ vykřikl škodolibě. „Nikdo to nedokázal!“

Clarisse a Grover se na něj pokusili zaútočit, ale nestvůra je odrazila jako mouchy.

Rozzuřil jsem se. Nechtělo se mi věřit, že jsem se dostal takhle daleko, ztratil Tysona, tolik toho protřpěl, jen abych neuspěl – zastavený velkým hloupým netvorem ve světle modrém smokingovém kiltu. Nikdo nebude takhle mlátit mé přátele! Chci říct... *nikdo*, ne Nikdo. No, víš, jak to myslím.

Projela mnou síla. Zvedl jsem meč a zaútočil jsem, zapomněl jsem, že jsem beznadějně slabší. Zarazil jsem meč kyklopovi do břicha. Když se zkroutil, práskl jsem ho jílcem do nosu. Sekal jsem a kopal a mlátil. Vzpamatoval jsem se, teprve když Polyfémos ležel roztažený na zádech a celý omráčený sténal a já stál nad ním a špičkou meče mu mířil do oka.

„Uhhh,“ kvílel Polyfémos.

„Percy!“ lapal po dechu Grover. „Jaks to –“

„Prosím, neee!“ sténal kyklop a žalostně ke mně vzhlížel. Z nosu mu tekla krev. V koutku napůl slepého oka se mu třpytily slzy. „Mo-mo-moje ovečky mě potřebují. Jen chci chránit své ovečky!“

Rozbrečel se.

Vyhrál jsem. Stačilo mi už jen bodnout – jeden rychlý výpad.

„Zabij ho!“ zařvala Clarisse. „Na co čekáš?“

Kyklopův hlas zněl tak zničeně, zrovna jako... jako Tysonův.

„Je to kyklop!“ varoval mě Grover. „Nevěř mu!“

Věděl jsem, že má pravdu. Věděl jsem, že Annabeth by řekla totéž.

Ale Polyfémos vzlykal... a mně poprvé došlo, že i *on* je syn Poseidóna. Stejně jako Tyson. Jako já. Jak bych ho mohl jen tak chladnokrevně zabít?

„Chceme jenom rouno,“ řekl jsem netvorovi. „Souhlasíš s tím, že si ho můžeme vzít?“

„Ne!“ křičela Clarisse. „Zabij ho!“

Nestvůra popotáhla. „Mé krásné rouno. Skvost mé sbírky. Vezmi si ho, krutý člověče. Vezmi si ho a odejdi.“

„Pomalů ustoupím,“ pověděl jsem netvorovi. „Jediný falešný pohyb...“

Polyfémos přikývl na znamení, že mi rozumí.

Ustoupil jsem... a Polyfémos vyrazil bleskurychle jako kobra a přimáčkl mě ke kraji útesu.

„Hloupý smrtelníku,“ zařval a zvedl se na nohy. „Vzít si mé rouno? Haha! Nejdřív tě sním.“

Otevřel obrovskou hubu a já věděl, že ty zkažené stoličky budou poslední věc, kterou v životě uvidím.

Pak mi něco zasvištělo nad hlavou a *zuch!*

Polyfémovi vletěl do hrdla kámen velikosti basketbalového míče – krásná střela za tři body přímo do koše. Kyklop se začal dusit, pokoušel se tu nečekanou pilulku spolknout. Zapotácel se dozadu, ale neměl už kam se potácet. Pata mu sklouzla, okraj útesu

se rozdrobil a obrovský Polyfémos zamáchal rukama jako kuře, ovšem vzlétnout se mu nepodařilo a skácel se do propasti.

Obrátil jsem se.

Na stezce v půlce cesty na pobřeží stál uprostřed stáda zabijáckých ovcí můj starý přítel, naprosto nezraněný.

„Zlý Polyfémos,“ prohlásil Tyson. „Všichni kykloповé nejsou tak milí, jak vypadají.“

Tyson nám podal krátkou verzi svého příběhu: hipokampus Duhák – který nás zřejmě doprovázel už od průlivu Long Islandu a čekal, že si s ním bude Tyson hrát – ho našel, jak klesá ke dnu pod vrakem lodi *Birmingham*, a vytáhl ho do bezpečí. Spolu s Tysonem od té doby prohledávali Moře nestvůr a snažili se nás najít, až Tyson zachytil pach ovcí a objevil tento ostrov.

Chtělo se mi toho velkého křupana obejmout, jenže stál uprostřed stáda zabijáckých ovcí. „Tysone, díky bohům. Annabeth je zraněná!“

„Díky bohům, že je zraněná?“ zeptal se popleteně.

„Ne!“ Klekl jsem si vedle Annabeth a z toho, co jsem viděl, se mi udělalo zle. Rána na jejím čele byla horší, než jsem si předtím všiml. Tam, kde jí začínaly vlasy, byla ulepená od krve. Kůži měla bledou a vlhkou.

Vyměnili jsme si s Groverem nervózní pohledy. Pak mě něco napadlo. „Tysone, to rouno. Můžeš mi ho donést?“

„Které?“ zeptal se Tyson a rozhlížel se po stovkách ovcí.

„Na stromě!“ vykřikl jsem. „To zlaté!“

„Jo. To hezké. Jasně.“

Tyson se sunul kupředu a dával pozor, aby nepošlapal ovce. Kdyby se někdo z nás pokusil k rounu přiblížit, sežraly by ho zaživa, ale Tyson zřejmě páchl podobně jako Polyfémos, protože stádu vůbec nevadil. Jen se k němu tlačilo a láskyplně bečelo, jako by čekalo, že dostane nějaký ovčí pamlsek z toho velkého proutěného koše. Tyson se natáhl a zvedl rouno z větve. Listy na stromě okamžitě zežloutly. Tyson se začal brodit mezi ovci zpátky ke mně, ale já na něj jen houkl: „Není čas! Hod' mi ho!“

Zlatá beraní kůže plachtila vzduchem jako lesklý házecí talíř. S heknutím jsem ji chytil. Byla těžší, než jsem čekal – tak třicet, pětatřicet kilo vzácné zlaté vlny.

Rozprostřel jsem rouno na Annabeth, přikryl jsem jí všechno až na obličej a tiše se modlil ke všem bohům, kteří mě napadli, dokonce i k těm, které jsem neměl rád.

Prosím. Prosím.

Do tváře se jí vrátila barva. Víčka se jí zachvěla a zvedla se. Rána na čele se začala zacelovat. Uviděla Grovera a slabě ze sebe vypravila: „Ty nejsi... vdaný?“

Grover se zašklebil. „Ne. Kámoši mi to rozmluvili.“

„Annabeth,“ řekl jsem, „jenom klidně lež.“

Přes naše protesty se ale posadila a já si všiml, že rána na tváři se už skoro úplně zahojila. Annabeth vypadala o moc líp. Vlastně přímo zářila zdravím, jako by jí někdo píchl v injekci pozlátka.

Mezitím se to Tysonovi zkomplikovalo s ovce. „Dolů!“ říkal jim, jak se na něj pokoušely vyšplhat, hledaly jídlo. Několik jich čenichalo naším směrem. „Ne, ovečky. Tudy! Pojd'te tudy!“

Daly si říct, ale bylo jasné, že jsou hladové, a začínalo jim docházet, že pro ně Tyson nemá žádné dobroty. Neudrží se donekonečna, když je kolem tolik čerstvého masa.

„Musíme jít,“ řekl jsem. „Naše loď je...“ *Pomsta královny Anny* byla daleko odtud. Nejkratší cesta vedla přes rokli a my právě zničili jediný most. Jediná další možnost byla skrz ovce.

„Tysone,“ zavolal jsem, „mohl bys to stádo odvést co nejdál?“

„Ovce chtějí jídlo.“

„Já vím! Chtějí jíst lidi! Jen je odveď pryč ze stezky. Dej nám čas, ať se dostaneme na pobřeží. Pak tam za námi přijď.“

Tyson se zatvářil pochybovačně, ale hvízdal. „Pojd'te, ovečky! Ehm, lidé k jídlu jsou tamhle!“

Odběhl na louku a ovce se hnaly za ním.

„Drž si na sobě to rouno,“ řekl jsem Annabeth. „Jenom pro případ, že bys ještě nebyla úplně uzdravená. Můžeš vstát?“

Zkusila to, ale tvář jí zase zbledla. „Au. *Nejsem* úplně zahojená.“

Clarisse si k ní dřepala a osahala jí hrudník, až Annabeth těžce vzdychla.

„Zlomená žebra,“ oznámila Clarisse. „Uzdravuje se to, ale rozhodně to jsou zlomeniny.“

„Jak to poznáš?“ zeptal jsem se.

Clarisse se do mě zabodla pohledem. „Protože už jsem v životě pár žeber zlomila, ty skrčku! Budu ji muset nést.“

Než jsem stačil něco namítnout, zvedla Clarisse Annabeth jako pytel mouky a vlekla ji na pobřeží. Grover a já jsme šli za nimi.

Jakmile jsme se dostali k vodě, soustředil jsem se na *Pomstu královny Anny*. Přiměl jsem ji, aby zvedla kotvu a připlula ke mně. Po několika nervózních minutách jsem konečně zahlédl loď, jak zahýbá kolem výběžku ostrova.

„Jsem tu!“ zakřičel Tyson. Hnal se po stezce k nám, ovce pár desítek metrů za ním, zoufale bečely, protože jim kamarád kyklop utíkal a nenakrmil je.

„Do vody za námi asi nepůjdou,“ řekl jsem ostatním. „Stačí nám doplavat k lodi.“

„S Annabeth v tomhle stavu?“ namítla Clarisse.

„Zvládneme to,“ stál jsem na svém. Začínal jsem se cítit zase jistý. Byl jsem zpátky na domovské půdě – v moři. „Jakmile se dostaneme k lodi, jsme za vodou.“

A málem jsme to zvládli.

Zrovna jsme se brodili vodou v ústí rokle, když jsme uslyšeli příšerný řev a uviděli Polyféma, poškrábaného a pohmožděného, s rozervaným bleděmodrým svatebním úborem, ale pořád ještě hodně živého, jak se k nám plácá vodou s balvany v obou rukách.

Šestnáctá kapitola

JDU S LODÍ KE DNU

„Člověk by řekl, že vyběhl přímo ze skal,“ zamumlal jsem.

„Plavte k lodi!“ zavelel Grover.

On a Clarisse se ponořili do příboje. Annabeth visela Clarisse na krku a pokoušela se jednou rukou odrážet, vlhké rouno ji ale táhlo dolů.

Netvor si rouna nevšímal.

„Ty, mladý kyklope!“ zaduněl Polyfémos. „Zrádce svého druhu!“

Tyson ztuhl.

„Neposlouchej ho!“ prosil jsem ho. „Pojď.“

Táhl jsem Tysona za ruku, ale jako bych se pokoušel odvléct horu. Obrátil se ke staršímu kyklopovi. „Já nejsem zrádce.“

„Sloužíš smrtelníkům!“ křikl Polyfémos. „Zlodějským lidem!“

Hodil první balvan. Tyson ho odrazil pěstí.

„Nejsem zrádce,“ prohlásil Tyson. „A ty *nejsi* můj druh.“

„Smrt nebo vítězství!“ Polyfémos vyrazil do příboje, ale nohu měl pořád zraněnou. Okamžitě zakopl a padl na tvář. Byla by to legrace, až na to, že se začal zase zvedat, plival slanou vodu a vrčel.

„Percy!“ křičela Clarisse. „Pojď!“

Byli už s rounem skoro u lodi. Kdybych tak dokázal toho netvora ještě chvíli zabavit...

„Běž,“ řekl mi Tyson. „Já velkého hnusáka zadržím.“

„Ne! Zabije tě!“ Už jsem o Tysona jednou přišel. Nehodlal jsem ho ztratit znovu. „Budeme s ním bojovat společně.“

„Společně,“ souhlasil Tyson.

Tasil jsem meč.

Polyfémos opatrně postupoval dopředu, kulhal hůř než předtím. Ale s rukou, kterou házel, nic neměl. Mrštíł po nás druhým balvanem. Uhnul jsem stranou, ale stejně by mě to rozmačkalo, kdyby nebylo Tysonovy pěsti. Rozdrtila kámen na šterk.

Přiměl jsem moře, aby se zvedlo. Vyrostla z něj šestimetrová vlna a posadila si mě na hřeben. Jel jsem na ní ke kyklopovi, nakopl ho do oka a přeskočil mu přes hlavu, jak ho voda hodila na pláž.

„Zničím tě!“ prskal Polyfémos. „Zloději roun!“

„To tys ukradl rouno!“ vykřikl jsem. „Zneužívals ho, abys nalákal na ostrov satyry a zabil je!“

„Tak? Satyrové dobré jídlo!“

„Rouno by se mělo užívat k léčení! Patří dětem bohů!“

„Já jsem dítě bohů!“ Polyfémos se po mně ohnal, ale já se jeho ráně vyhnul. „Otče Poseidóne, proklej tohohle lidského zloděje!“ Divoce mrkal, jako by skoro nic neviděl, a já si uvědomil, že se na mě zaměřuje podle zvuku mého hlasu.

„Poseidón mě neprokleje,“ ujistil jsem ho a couvl dozadu, zatímco Polyfémos hrábl do vzduchu. „Já jsem taky jeho syn. A on si na oblíbence nepotrpí.“

Polyfémos zařval. Vyrval z boku útesu olivovník a mrštíł jím tam, kde jsem před chvílí stál. „Lidé nejsou jako my! Jsou zlí a prolhaní a podvádějí!“

Grover pomáhal Annabeth na palubu lodi. Clarisse na mě divoce mávala, abych šel taky.

Tyson se pracoval kolem Polyféma, pokoušel se dostat za něj.

„Hej, mladý!“ zvolal kyklop. „Kde jsi? Pomoz mi!“

Tyson se zastavil.

„Špatně tě vychovali!“ kvílel Polyfémos a třásl svou palicí z olivovníku. „Ubohý bratře sirotku! Pomoz mi!“

Nikdo se ani nehnuł. Neslyšel jsem nic, jen oceán a bušení vlastního srdce. Pak Tyson popošel dopředu a jako na obranu vztáhl ruce nahoru před sebe.

„Nebojuj, bratře kyklope. Odlož ten –“

Polyfémos se bleskurychle otočil za hlasem.

„Tyson!“ houkl jsem.

Strom do něj udeřil takovou silou, že kdybych to byl já, udělal by ze mě pizzu s extra dávkou oliv. Tyson odlétl dozadu a svým tělem vyryl rýhu do písku. Polyfémos vyrazil za ním, ale já vykřikl: „Ne!“ a udělal výpad s Anaklusmem, jak daleko jsem dokázal. Doufal jsem, že bodnu Polyféma zezadu do stehna, ale podařilo se mi vyskočit trochu výš. „Bééé!“ zabečel Polyfémos úplně stejně jako jeho ovce a ohnal se po mně stromem.

Přikrčil jsem se, ale stejně jsem dostal po zádech desítkami hrubých větviček. Krvácel jsem a byl poškrábaný a vyčerpaný. Morče ve mně by nejradši vzalo nohy na ramena. Ale ten strach jsem spolkl.

Polyfémos znovu máchl stromem, ale tentokrát jsem byl připravený. Popadl jsem větev, když mě mījela, nevšimal si bolesti v rukách, jak to se mnou trhlo nahoru, a nechal jsem kyklopa, aby mě zvedl do vzduchu. Nahoře jsem se pustil a snesl se mu přímo do obličeje – dopadl jsem mu oběma nohama na už tak dost poničené oko.

Polyfémos vyjekl bolestí. Tyson na něj skočil a stáhl ho dolů. Přistál jsem vedle nich – s mečem v ruce a v dosahu obrova srdce. Ale podívali jsme se s Tysonem na sebe a já věděl, že to nemůžu udělat. Nebylo to prostě správné.

„Pustíme ho,“ nařídil jsem Tysonovi. „A zdrhneme.“

Tyson z posledních sil odstrčil klejícího kyklopa a oba jsme se rozběhli do příboje.

„Já tě rozmáznu!“ ječel Polyfémos a prohýbal se bolestí. Obrovskýma rukama si zakrýval oko.

Ponořili jsme se s Tysonem do vln.

„Kde jsi?“ ječel Polyfémos. Sebral svou stromovou palici a hodil ji do moře. Rozstříkla vodu napravo od nás.

Povolal jsem proud, aby nás nesl, a zvolna jsme nabírali rychlost. Začínal jsem věřit, že se k lodi dostaneme, když najednou Clarisse zavolala z paluby: „Bezva, Jacksone! Přímó do ksichtu, kyklope!“

Drž klapačku, chtělo se mi zařvat.

„Grrr!“ Polyfémos sebral balvan. Hodil ho po zvuku hlasu Clarisse, ale na loď nedoletěl a taktak nás s Tysonem minul.

„Jo, jo!“ popichovala ho Clarisse. „Házíš jak chcípáček! Já tě naučím se se mnou ženit, ty idiote!“

„Clarisse!“ zařval jsem, protože už jsem to nemohl vydržet. „Drž hubu!“

Pozdě. Polyfémos hodil další balvan a tentokrát jsem bezmocně hleděl na to, jak mi přeletěl přes hlavu a prorazil trup *Pomsty královny Anny*.

Nevěřil bys, jak rychle se taková loď dokáže potopit. *Pomsta královny Anny* zaskřípala a zasténala a naklonila se dopředu, jako by jela po skluzavce na dětském hřišti.

Zaklel jsem, nutil jsem moře, aby nás postrkovalo rychleji, ale s těžně lodi už šly pod hladinu.

„Potop se!“ nařídil jsem Tysonovi. A zatímco nám nad hlavami letěl další balvan, ponořili jsme se pod vodu.

Mí kamarádi rychle klesali ke dnu, marně se pokoušeli plavat v bublající stopě vraku lodi.

Spousta lidí si neuvědomuje, že když se potápí loď, chová se jako výlevka, stahuje s sebou všechno kolem sebe. Clarisse byla zdatná plavkyně, ale ani jí se nedařilo z víru vymanit. Grover divoce hrabal kopyty. Annabeth visela na rounu, které se ve vodě lesklo jako plovoucí skvrna nově vyražených mincí.

Plaval jsem k nim, ale věděl jsem, že možná nebudu mít sílu vytáhnout kamarády ven. Ještě horší bylo, že kolem nich vířily kusy trámů. Ani má vláda nad vodou by mi nepomohla, kdybych některým dostal do hlavy.

Potřebujeme pomoc, pomyslel jsem si.

Ano. Byl to Tysonův hlas, zazněl mi v hlavě hlasitě a jasně.

Podíval jsem se na něj trochu poplašeně. Už jsem slyšel, jak ke mně pod vodou promlouvají mořské víly a další vodní duchové, ale nikdy se mi nestalo... Tyson byl Poseidónův syn. Mohli jsme se spolu domlouvat.

Duhák, napadlo Tysona.

Přikývl jsem, zavřel oči, soustředil se a připojil jsem svůj hlas k Tysonovu: *DUHÁKU! Potřebujeme tě!*

V temnotě pod námi se okamžitě zaleskly temné obrysy – tři koně s rybími ocasy se rychle hnali nahoru, rychleji než delfíni. Duhák a jeho druhové se dívali naším směrem a vypadalo to, že nám čtou myšlenky. Mrskli sebou do vraku a za chvíličku už v oblaku bublin vyrazili nahoru – nesli Grovera, Annabeth a Clarisse, každý visel na krku jednoho hipokampa.

Duhák, ten největší, vezl Clarisse. Přihnal se k nám a nechal Tysona, aby se ho chytil za hřívu. Jeho kamarád, který nesl Annabeth, udělal totéž pro mě.

Vyrazili jsme nad hladinu a uháněli pryč od Polyfémova ostrova. Za námi jsem slyšel kyklopa, jak triumfálně řve: „Dokázal jsem to! Konečně jsem utopil Nikoho!“

Doufal jsem, že nikdy nepřijde na to, jak se spletl.

Klouzali jsme mořem, ostrov se zmenšoval na skvrnku a pak zmizel úplně.

„Zvládli jsme to,“ zamumlala Annabeth vyčerpaně. „My...“

Svezla se na krk hipokampa a okamžitě usnula.

Nevěděl jsem, jak daleko nás můžou hipokampové odnést. Nevěděl jsem, kam to plujeme. Jenom jsem podpíral Annabeth, aby nespadla, zakrýval ji zlatým rounem, kvůli kterému jsme tolik vytrpěli, a v duchu jsem vzdával bohům díky.

Což mi připomnělo... ještě jsem bohům něco dlužil.

„Jsi génius,“ přiznal jsem Annabeth tiše.

Pak jsem si položil hlavu na rouno, a než jsem si to uvědomil, taky jsem usnul.

Sedmnáctá kapitola

PŘEKVAPENÍ NA PLÁŽI V MIAMI

„Percy, vzbud' se.“

Do tváře mi stříkla slaná voda. Annabeth mi třásla ramenem.

V dálce se slunce sklánělo za horizont města. Viděl jsem pobřežní silnici lemovanou palmami, výklady obchodů zářící červenými a modrými neony, přístav plný plachetnic a výletních lodí.

„Myslím, že to je Miami,“ prohlásila Annabeth. „Ale hipokampové se chovají nějak divně.“

A taky že ano, naši rybí přátelé zpomalili a řehtali a plavali v kruzích, čenichali ve vodě. Nevypadali zvlášť nadšeně. Jeden z nich kýchl. Tušil jsem, co si asi myslí.

„Dál nás nedovezou,“ oznámil jsem ostatním. „Je tu moc lidí. Moc špíny. Musíme doplavat na břeh sami.“

Nikdo z nás z toho nebyl nadšený, ale poděkovali jsme Duhákovi a jeho přátelům za svezení. Tyson rozloučení trochu oplakal. Odvázal svou nouzovou sedlovou brašnu, kterou si vyrobil a ve které měl soupravu náradí a pár dalších věcí zachráněných z vraku *Birminghamu*. Objal Duháka kolem krku, věnoval mu promáčené mango, které sebral na ostrově, a rozloučil se.

Jakmile bílé hřívy hipokampů zmizely v moři, vydali jsme se ke břehu. Vlny nás hnaly dopředu a za chvíli jsme se ocitli zase zpátky ve světě smrtelníků. Bloudili jsme kolem přístavišť výletních lodí, tlačili se mezi davy lidí, kteří sem dorazili na prázdniny. Nosiči pospíchali sem a tam s vozíky naloženými zavazadly. Taxikáři na sebe španělsky pokřikovali a zkoušeli se navzájem předbíhat ve frontě na zákazníky. Pokud si nás někdo

všiml – pěti dětí, ze kterých kapala voda a které vypadaly jako po bitvě s nějakou nestvůrou – nedal to najevo.

Ted', když jsme byli zpátky mezi smrtelníky, zahalila Tysonovo jediné oko zase mlha. Grover si nasadil čepici a tenisky. Dokonce i rouno se proměnilo z ovčí kůže na středoškolskou červeno-zlatou bundu s velikým třpytivým písmenem omega na kapse.

Annabeth se rozběhla k nejbližší schránce s novinami a zkontrolovala datum na *Miami Herald*u. Zaklela. „Osmnáctého června! Jsme z tábora pryč deset dní!“

„To není možné!“ divila se Clarisse.

Ale já věděl, že ano. Na místech, kde žijí nestvůry, ubíhá čas jinak.

„Thaliin strom už musí být skoro mrtvý,“ zakvílel Grover. „Musíme to rouno dostat zpátky *dnes večer*.“

Clarisse sebou žuchla na chodník. „Jak to asi tak máme provést?“ Hlas se jí třásl. „Jsme stovky mil daleko. Nemáme prachy. Nemáme odvoz. Tohle je přesně, jak řeklo Orákulum. Je to *tvaje* vina, Jacksone! Kdyby ses do toho nezamíchal –“

„Percyho vina?“ vybuchla Annabeth. „Clarisse, jak můžeš něco takového říct? Ty jsi ta největší –“

„Nechte toho!“ zasáhl jsem.

Clarisse si složila hlavu do dlaní. Annabeth zoufale dupla nohou.

Problém byl tenhle: já málem zapomněl, že výprava má být záležitostí Clarisse. Na chvílku jsem se nad tím zamyslel z jejího pohledu a byla to hrůza. Jak bych se asi cítil já, kdyby se mi do toho připletla banda dalších hrdinů a udělala ze mě pitomce?

Myslel jsem na to, co jsem vyslechl v kotelně na lodi *Birmingham* – jak Arés křičel na Clarisse, jak ji varoval, aby si nedovolila selhat. Arésovi byl tábor úplně ukradený, ale jestli mu Clarisse udělá ostudu...

„Clarisse,“ zkusil jsem to, „co ti přesně řeklo Orákulum?“

Zvedla oči. Myslel jsem, že mě pošle do háje, ale místo toho se zhluboka nadechla a zarecitovala své proroctví:

*„Železným korábem s posádkou kostlivců vydáš se do noci,
najdeš, cos hledala, nezdar však čeká tě bez přátel pomoci,
zoufalství, beznaděj do konce života,
domů tě ponese na křídlech samota.“*

„Ufff,“ zamumlal Grover.

„Ne,“ řekl jsem. „Ne... počkej chvíli. Mám to.“

Prohledal jsem si kapsy, jestli nenajdu nějaké peníze, a neobjevil jsem nic, jen jednu zlatou drachmu. „Má tu někdo prachy?“

Annabeth a Grover zasmušile zavrtěli hlavami. Clarisse vytáhla z kapsy vlhký konfederační dolar a vzdychla.

„Prachy?“ zeptal se Tyson váhavě. „Jako... zelené papírky?“

Podíval jsem se na něj. „Jasně.“

„Jako ty, co byly v pytli?“

„Jo, ale ty pytle už jsme dávno ztra –“

Zadrhl jsem se, když se Tyson začal prohrabovat sedlovou brašnou a vytáhl igelitový sáček plný peněz, které nám dal Hermés s dalšími zásobami.

„Tyson!“ vykřikl jsem. „Jak jsi –“

„Já myslel, že je to krmení pro Duháka,“ pokrčil rameny.

„Našel jsem to plavat v moři, ale byly tam jen ty papírky. Škoda.“

Podal mi peníze. Pětidolarovky a desetidolarovky, nejmíň tři sta dolarů.

Rozběhl jsem se k obrubníku a chytil taxi, ze kterého zrovna vystupovala rodina výletníků. „Clarisse,“ houkl jsem na ni. „Dělej. Jedeš na letiště. Annabeth, dej jí rouno.“

Nevím, kdo se tvářil vyjeveněji, když jsem bral Annabeth bundu, cpal peníze do kapsy a strkal ji Clarisse do náruče.

Clarisse řekla: „Ty bys mě fakt nechal –“

„Je to tvoje výprava,“ přerušil jsem ji. „Máme peníze jenom na jednu letenku. Kromě toho, já cestovat vzduchem nemůžu, Zeus by mě rozmetl na milion kousků. Tohle znamená to proroctví: nezdar však čeká tě bez přátel pomoci – bez nás bys tu výpravu nezvládla, ale s námi ano. A domů tě ponese na křídlech samota – musíš odletět sama. Musíš dostat rouno bezpečně zpátky do tábora.“

Přímo jsem viděl, jak jí to v hlavě pracuje – nejdřív podezíravě. Uvažovala, jaký trik to na ni hraju, pak konečně usoudila, že to myslím vážně.

Skočila do taxíku. „Můžeš si na mě vsadit. Já nezklamu.“

„To by bylo fajn.“

Auto odjelo a zůstal po něm jenom kouř z výfuku. Rouno bylo na cestě.

„Percy,“ prohlásila Annabeth, „to bylo tak –“

„Velkorysé?“ napověděl jí Grover.

„Šílené,“ opravila ho Annabeth. „Sázíš životy celého tábora na to, že Clarisse dopraví rouno bezpečně zpátky do večera?“

„Je to její výprava,“ pokrčil jsem rameny. „Zaslouží si šanci.“

„Percy je hodný,“ oznámil Tyson.

„Percy je až *moc* hodný,“ zabručela Annabeth. Nemohl jsem si pomoci, připadalo mi, že možná, fakt jen možná, to na ni udělalo trochu dojem. Každopádně jsem ji překvapil. A to se nepodařilo každý den.

„Pojďte,“ řekl jsem kamarádům. „Najdeme si nějakou jinou cestu domů.“

Otočil jsem se a zjistil jsem, že mám na krku hrot meče.

„Čau, bratránku,“ zašklebil se Luke. „Vítej zpátky ve Státech.“

Zleva i zprava se kolem nás objevili jeho medvědí zabijáci. Jeden popadl Annabeth a Grovera za límce triček. Druhý se pokusil chytit Tysona, ale ten ho odrazil do hromady zavazadel a zařval na Luka.

„Percy,“ pronesl Luke klidně, „řekni tomu svému obrovi, aby dal pokoj, jinak nařídím Oreiovi, aby tvým kámošům praštil hlavami o sebe.“

Oreios se zašklebil a zvedl Annabeth a Grovera nad zem. Kopali a ječeli.

„Co po nás chceš, Luku?“ zavrčel jsem.

Usmál se a na tváři se mu zavlhla jizva.

Ukázal na konec mola a já si všiml toho, co jsem měl vidět už dávno. Největší loď v přístavu byla *Princezna Andromeda*.

„Co bych tak mohl chtít, Percy,“ odpověděl Luke, „samozřejmě nabídnout vám svou pohostinnost.“

Ta medvědí dvojčata nás nahnala na palubu *Princezny Andromedy*. Hodila nás na palubu na zádi před bazén se šumícími fontánami, které stříkaly vodu do vzduchu. Shromáždil se tam tucet Lukových vybraných zabijáků – hadí lidé, Laistrygonové, polobozi v bojové zbroji – aby se podívali, jak se nám dostane té „pohostinnosti“.

„Takže to rouno,“ uvažoval Luke. „Kde asi je?“

Prohlédl si nás, píchl mi špičkou meče do trika, šťouchl Groverovi do džínů.

„Hej!“ vykřikl Grover. „To pod tím je pravá kozlí srst!“

„Pardon, starý kamaráde,“ usmál se Luke. „Zkrátka mi vydej rouno a já tě nechám být, aby ses mohl vrátit na tu svou, hm, malou přírodní výpravu.“

„Bla-ha-ha!“ protestoval Grover. „Jaký starý kamarád!“

„Možná jsi mě pořádně neslyšel.“ Lukův hlas byl nebezpečně klidný. „Kde – je – to – rouno?“

„Tady není,“ odpověděl jsem. Nejspíš jsem měl držet pusku, ale dělalo mi dobře na něj tu pravdu vychrlit. „Poslali jsme ho napřed. Zpackal jsi to.“

Luke přivřel oči. „Lžeš. Nemůžete mít...“ Obličej mu zrudl, jak mu ta hrozná možnost došla. „Clarisse?“

Přikývl jsem.

„Vy jste uvěřili... vy jste dali...“

„Jo.“

„Agrie!“

Medvědí obr sebou trhl. „A-ano?“

„Běž dolů a připrav mého koně. Přiveď ho na palubu. Potřebuju si zaletět na miamské letiště, a to rychle!“

„Ale, šéfe –“

„Udělej to!“ zařval Luke. „Nebo tě dám sežrat drakonovi!“

Medvědí muž polkl a vlekl se dolů ze schodů. Luke přecházel před bazénem, nadával ve starořečtině a tiskl meč tak pevně, až mu zbělely klouby.

Zbytek Lukovy posádky se tvářil rozpačitě. Možná ještě nikdy svého šéfa neviděli tak vyšinutého.

Začal jsem uvažovat... Kdybych tak dokázal Lukův vztek využít, přiměl ho mluvit, aby si všichni vyslechli ty jeho bláznivé plány...

Podíval jsem se na bazén, na fontány, které stříkaly vodu do vzduchu a tvořily v západu slunce duhu. A najednou jsem dostal nápad.

„Celou dobu sis s námi jenom tak hrál,“ obvinil jsem ho. „Chtěl jsi, abychom ti přinesli rouno a ušetřili ti trable.“

Luke se zamračil. „Jistě, ty idiote! A tys to všechno podělal!“

„Jsi zrádce!“ Vylovil jsem z kapsy svou poslední zlatou drachmu a hodil ji po Lukovi. Jak jsem čekal, lehce se jí vyhnul. Mince letěla do tříště duhově zbarvené vody.

Doufal jsem, že má prosba bude vyslyšena i beze slov. Celým srdcem jsem si přál: *O bohyně, přijmi mou nabídku.*

„Ošidil jsi nás, všichni jsme na to doplatili!“ zaječel jsem na Luka. „Dokonce i DIONÝSOS z TÁBORA POLOKREVNÝCH!“

Fontána za Lukem se začala třpytit, ale já potřeboval, aby si všichni všímali jenom mě, takže jsem otevřel Anaklusmos.

Luke se jenom ušklíbl. „Teď není doba na hrdinství, Percy. Zahod' ten svůj zakrslý meč, nebo tě zabiju dřív, než jsem chtěl.“

„Kdo otrávil Thaliin strom, Luku?“

„Já, samozřejmě,“ zavrčel. „Už jsem ti to řekl. Použil jsem jed prastaré krajty, přímo z hlubin Tartaru.“

„Cheirón s tím neměl nic společného?“

„No tak! Ty víš, že by to nikdy neudělal. Ten starý blázen by na to neměl žaludek.“

„Ty jsi na to měl žaludek? Zradit své přátele? Ohrozit celý tábor?“

Luke zvedl meč. „Nerozumíš z toho ani polovině. Chtěl jsem ti to rouno nechat... jakmile s ním budu hotov.“

Nad tím jsem zaváhal. Proč by mi nechával rouno? Jistě lhal. Ale nemohl jsem si dovolit ztratit jeho pozornost.

„Tys chtěl uzdravit Krona,“ obvinil jsem ho.

„Ano! Kouzlo rouna by hojení desetkrát urychlilo. Ale tys nás nezastavil, Percy. Jenom jsi nás trochu zpomalil.“

„Takže jsi otrávil ten strom, zradil Thalii, ošidil nás – a to všechno proto, abys pomohl Kronovi zničit bohy.“

Luke zatnul zuby. „Když to víš, proč se mě na to pořád ptáš?“

„Protože chci, aby to slyšelo celé publikum.“

„Jaké publikum?“

Pak podezíravě přimhouřil oči. Podíval se za sebe a jeho zabijáci udělali totéž. Zalapali po dechu a škobrtli dozadu.

Nad bazénem se v duhové mlze mihotal obraz vysílání Iris. Byl tam Dionýsos, Tantalos a celý tábor v jídelním pavilonu. Ohromeně seděli a mlčky nás pozorovali.

„No,“ prohlásil Dionýsos suše, „dost neplánované povyražení při večeři.“

„Pane D., slyšel jste ho,“ řekl jsem. „Vy všichni jste slyšeli Luka. Otrávení toho stromu nebyla Cheirónova vina.“

Pan D. si povzdechl. „Asi ne.“

„To vysílání Iris by mohl být jenom nějaký trik,“ navrhl Tantalos, ale spíš se zabýval svým cheeseburgerem, který se snažil oběma rukama chňapnout.

„Obávám se, že ne,“ zabručel pan D. a znechuceně hleděl na Tantara. „Vypadá to, že budu muset Cheiróna znovu dosadit do funkce ředitele aktivit. Vlastně mi vážně chybí partie pinochle s tím starým koňákem.“

Tantalos chňapl cheeseburger. Neutekl mu. Zvedl ho z talíře a udiveně na něj zíral, jako by to byl největší diamant na světě. „Mám ho!“ zakdálal.

„Už tvé služby nepotřebujeme, Tantale,“ oznámil mu pan D.

Tantalos se zatvářil zaraženě. „Cože? Ale –“

„Můžeš se vrátit do podsvětí. Máš padáka.“

„Ne! Ale – Neee!“

Jak se rozplýval do mlhy, svíral prsty cheeseburger a pokoušel se ho přitáhnout k puse. Ale bylo pozdě. Zmizel a cheeseburger spadl zpátky na talíř. Táborníci se rozjásali.

Luke řval vztekem. Máchl mečem skrz fontánu a vysílání Iris se rozplynulo, ovšem už bylo pozdě.

Měl jsem ze sebe dost dobrý pocit, dokud se Luke neobrátil a nezměřil si mě vražedným pohledem.

„Kronos měl pravdu, Percy. Ty jsi nespolehlivá zbraň. Potřebuješ vyměnit.“

Netušil jsem, co tím myslí, ale neměl jsem čas nad tím uvažovat. Jeden z jeho mužů zafoukal na mosaznou píšťalku a dveře na palubě se rozletěly. Vyvalily se z nich desítky dalších bojovníků, udělaly kolem nás kruh a mosazné hroty zbraní se jim ježily.

Luke se na mě usmál. „Z téhle lodi se živý nedostaneš.“

Osmnáctá kapitola

ZÁBAVNÍ KONÍCI ZASAHUJÍ

„Jeden proti jednomu,“ vyzval jsem Luka. „Čeho se bojíš?“

Luke se ušklíbl. Ti vojáci, kteří se nás už chystali zabít, zaváhali, čekali na jeho rozkaz.

Než stačil něco říct, vrazil na palubu medvědí muž Agrios a vedl létajícího koně. Byl to první čistě černý pegas, jakého jsem kdy viděl, s křídly jako obří krkavec. Ta pegasovská kobyla vyhazovala kopyty a řehtala. Rozuměl jsem jejím myšlenkám. Nadávala Agriovi a Lukovi tak sprostě, že by jí za to Cheirón vymáchal tlamu v mýdle na sedla.

„Pane!“ vykřikl Agrios a vyhnul se kopytu pegase. „Váš kůň je připraven!“

Luke na mě dál upíral pohled.

„Řekl jsem ti to už loni v létě, Percy,“ prohlásil. „Mě k boji nepřemluvíš.“

„A ty se mu pořád vyhýbáš,“ odsekl jsem. „Máš strach, že tví bojovníci uvidí, jak prohraješ?“

Luke se podíval na své muže a bylo mu jasné, že jsem ho dostal. Pokud teď couvne, bude vypadat jako slaboch. A pokud se mnou bude bojovat, ztratí cenný čas na stíhání Clarisse. Co se mě týkalo, mohl jsem přinejlepším doufat, že ho rozptýlím a dám kamarádům šanci utéct. Jestli někdo dokáže vymyslet plán, jak je odsud dostat, je to Annabeth. Nevýhoda byla, že jsem věděl, jak dobrý je Luke v boji s mečem.

„Zabiju tě rychle,“ rozhodl se a zvedl zbraň. Ostouzeč byl o celou stopu delší než můj meč. Ostří d'ábelsky zářilo šedým a zlatým světlem, v němž se lidská ocel pojila s božským bronzem. Málem jsem cítil, jako by ta čepel bojovala sama se sebou, byla

jako dva opačné magnety spojené dohromady. Nevěděl jsem, jak byla vyrobena, ale cítil jsem z ní tragédii. Někdo při její výrobě zemřel.

Luke hvízdal na jednoho svého muže a ten mu hodil kožený a bronzový štít.

Škodolibě se na mě zašklebil.

„Luku,“ ozvala se Annabeth, „aspoň mu taky dej štít.“

„Promiň, Annabeth,“ odsekl. „Ale na tenhle večírek se nosí vlastní zbraně.“

S tím štítem byl problém. Při boji oběma rukama jenom s mečem má sice člověk víc síly, ale boj jednou rukou se štítem mu zase dává lepší obranu a všestrannost. Můžeš použít víc pohybů, víc možností, víc způsobů, jak zabít. Vzpomněl jsem si na Cheiróna, který mi kladl na srdce, ať za všech okolností zůstanu v táboře a učím se bojovat. Teď zaplatím za to, že jsem ho neposlechl.

Luke udělal výpad a málem mě zabil na první pokus. Jeho meč mi zajel pod paží, prosekl tričko a poškrábal žebra.

Odskočil jsem a přešel s Anaklusem do protiútoky, ale Luke odrazil mou čepel štítem.

„Ale, ale, Percy,“ napomenul mě Luke. „Vyšel jsi ze cviku.“

Znovu se po mně vrhl a ohnal se mi po hlavě. Odklonil jsem tu ránu a vrátil mu ji. Lehce uskočil na bok.

Rána na žebrech bolela. Srdce mi bušilo. Když Luke znovu zaútočil, odskočil jsem dozadu do bazénu a pocítil nával síly. Zatočil jsem se pod hladinou, vytvořil sloup vody jako při bouřkové smršti a nasměroval ho z hlubší strany bazénu Lukovi přímo do obličeje.

Síla vody ho srazila, prskal a nic neviděl. Ale než jsem stačil udeřit, převálil se na bok a byl zase na nohách.

Zaútočil jsem a odsekl mu okraj štítu, ale jeho to ani nevyvedlo z míry. Přikrčil se a sekl mi po nohách. Najednou jsem měl stehno v jednom ohni. Byla to tak intenzivní bolest, až jsem se zhroutil. Džíny jsem měl nad kolenem rozřiznuté. Byl jsem raněný. Nevěděl jsem, jak vážně. Luke sekl dolů a já se převálil za plážové lehátko. Pokoušel jsem se vstát, ale noha mou váhu neunesla.

„Peeerrrcy!“ zamečel Grover.

Znovu jsem se převálil a Lukův meč rozetnul lehátko napůl, i s kovovými trubkami a se vším.

Dral jsem se k bazénu a ze všech sil se snažil neztratit vědomí. Nikdy se mi to nepovede. Luke to taky věděl. Postupoval pomalu, usmíval se. Ostří meče měl rudě zbarvené.

„Chci, abys viděl ještě jednu věc, než zemřeš, Percy.“ Podíval se na medvědího muže Oreia, který pořád držel Annabeth a Grovera za krky. „Teď si můžeš dát obídek, Oreie. Dobrou chuť.“

„Hehe! Hehe!“ Medvědí muž zvedl mé přátele a obnažil zuby.

V tu chvíli se rozpoutalo veškeré Hádovo zlo.

Švih!

Oreiovi vyrašil z tlamy šíp s červenými pírkami. S překvapeným výrazem na chlupaté tváři se svezl na palubu.

„Bratře!“ zakvílel Agrios. Na chvilku uvolnil pegasovy otěže, ale černý kůň ho stačil nakopnout do hlavy a volně se vznést nad záliv u Miami.

Lukovy strážce to na zlomek vteřiny tak omráčilo, že neudělali nic, jen civěli, jak se těla těch medvědích dvojčat rozplývají v dým.

Pak následoval divoký sborový bojový pokřik a do kovu zabušila kopyta. Z hlavního schodiště vyrazil tucet kentaurů.

„Koníci!“ vyjekl Tyson nadšeně.

Pro můj mozek to byla fuška, zpracovat všechno, co jsem viděl. V tom davu byl i Cheirón, ale jeho příbuzní se mu skoro vůbec nepodobali. Byli tam kentauri s černými těly arabských hřebců, jiní se zlatou srstí, další s oranžovými a bílými skvrnami jako strakaté americké plemeno. Někteří na sobě měli pestrá barevná trička se světélkujícími písmeny, která dávala dohromady nápis: ZÁBAVNÍ KONÍCI: POBOČKA JIŽNÍ FLORIDA. Někteří byli vyzbrojení luky, jiní baseballovými pálkami, někteří paintballovými pistolemi. Jeden měl tvář maskovanou jako válečník Komančů a máchal velikou oranžovou polystyrénovou rukou se vztyčeným palcem. Další byl do půlky těla nahý a celý pomalovaný zeleně. Třetí měl žertovné brýle s vykulenýma očima na pružinách a příšernou baseballovou čepici s plechovkami coly připevněnými na obou stranách.

Vtrhli na palubu tak zuřivě a temperamentně, že to na chvíli ohromilo i Luka. Nedokázal jsem odhadnout, jestli přijeli slavit nebo útočit.

Vypadalo to, že obojí. Když Luke zvedl meč, aby shromáždil své jednotky, jeden kentaur vystřelil speciálně upravený šíp s koženou boxerskou rukavicí na konci. Praštila Luka do obličeje a srazila ho do bazénu.

Jeho bojovníci se rozprchli. Nemohl jsem jim to vyčítat. Čelit kopytům vyhazujícího hřebce je dost děsivé, ale když je to kentaur vyzbrojený lukem, který navíc povykuje v čepici s plechovkami coly, vzdal by se i ten nejodvážnější bojovník.

„No tak pojd'te!“ vykřikl jeden z té čtyř koníků.

Začali pálit z paintballových zbraní. O Lukovy bojovníky se rozpleskla vlna modré a zelené barvy, oslepila je a pocákala je od hlavy až po paty. Pokoušeli se utéct, jenže jim to klouzalo a padali na zem.

Cheirón se přihnul k Annabeth a ke Groverovi, lehce je zvedl z paluby a uložil si je na hřbet.

Pokoušel jsem se vstát, ale připadalo mi, jako bych měl zraněnou nohu pořád v ohni.

Luke se škrábal ven z bazénu.

„Zaútočte, vy pitomci!“ nařídil svým jednotkám. Někde dole v podpalubí se rozezňel velký poplašný zvon.

Věděl jsem, že nás můžou každou chvíli smést Lukovy posily. Jeho bojovníci se už probírali z překvapení a vrhali se na kentaury s tasenými meči a kopími.

Tyson jich půl tuctu odrazil stranou, skopával je přes zábradlí do zálivu. Ale po schodech nahoru proudili pořád noví a noví.

„Ústup, bratři moji!“ nařídil Cheirón.

„Nám neutečete, ty koňáku!“ houkl Luke. Zvedl meč, ale dostal do obličeje dalším šípem s boxerskou rukavicí a tvrdě přistál v plážovém lehátku.

Zlatý kentaur si mě zvedl na hřbet. „Hochu, sežeň toho svého velkého kamaráda!“

„Tyson!“ zakřičel jsem. „Pojď sem!“

Tyson pustil dva bojovníky, které se chystal svázat na uzel, a doběhl k nám. Skočil kentaurovi na záda.

„Hochu!“ zasténal kentaur a pod Tysonovou vahou se mu málem podlomila kolena. „Co takhle nízkouhlovodanová dieta?“

Lukovi bojovníci se řadili do válečného šiku. Než byli připraveni vyrazit, kentauroi tryskem doběhli k okraji paluby a nebojácně skočili přes zábradlí, jako by to byla překážková dráha, a ne deset pater nad zemí. Byl jsem přesvědčený, že zemřeme. Řítili jsme se směrem k molu, ale kentauroi skoro úplně hladce přistáli na asfaltu a vyrazili dál, výskali a křičeli posměšky na adresu *Princezny Andromedy*, zatímco jsme se hnali do centra Miami.

Netuším, co si asi tak místní obyvatelé mohli myslet, když jsme se tryskem řítili kolem.

Ulice a budovy se začínaly rozmazávat, jak kentauroi nabírali rychlost. Zdálo se, jako by se zhušťoval celý vesmír, jako by nás každý kentaurův krok odnesl míle a míle daleko. Za chvíli jsme nechali město za sebou. Běželi jsme bažinatými poli s vysokou trávou a jezírky a zakrsnými stromy.

Konečně jsme se ocitli v kempu pro přívěsy na kraji jezera. Všechny ty přívěsy byly vozy pro koně vybavené televizory a miniledničkami a moskytiéry. Ocitli jsme se v táboře kentaurů.

„Kamaráde,“ řekl jeden z nich, když odkládal výzbroj. „Viděls toho medvědího chlápka? Jak se tvářil: Proboha, já mám v tlamě šíp!“

Kentaur s žertovnými brýlemi se rozesmál. „To byla paráda! Na to si ťukneme!“

Oba kentauroi se proti sobě rozběhli plnou silou a narazili do sebe hlavami, pak odvrátili opačnými směry a bláznivě se přitom šklebili.

Cheirón si povzddechl. Složil Annabeth a Grovera na piknikovou deku vedle mě. „Vážně bych uvítal, kdyby se bratřenci věčně nesráželi hlavami. Nemají mozkové buňky na rozdávání.“

„Cheiróne,“ vypravil jsem ze sebe, pořád ještě celý vedle z toho, že je tady „Vy jste nás zachránil.“

Věnoval mi ironický úsměv. „No, nemohl jsem tě přece nechat zemřít, zvlášť když jsi očistil mé jméno.“

„Ale jak jste věděl, kde jsme?“ zeptala se Annabeth.

„Pokročilé plánování, má drahá. Počítal jsem, že se vynoříte někde poblíž Miami, pokud se dostanete z Moře nestvůr živí. Skoro všechno divné se vyplaví poblíž Miami.“

„Tak to díky,“ zamumlal Grover.

„Ne, ne,“ řekl Cheirón. „Nemyslel jsem... no, nechme to. Jsem rád, že tě zase vidím, můj mladý satyre. Hlavní je, že se mi povedlo vyslechnout Percyho vysílání Iris a vystopovat signál. S Iris jsme přátelé už celá staletí. Požádal jsem ji, aby mě upozornila na každou významnou komunikaci v této oblasti. A přesvědčit bratrance, aby vám přijeli na pomoc, mi žádnou práci nedalo. Jak vidíte, kentauři se dokážou přemísťovat dost rychle, když chtějí. Vzdálenost pro nás není totéž jako pro lidi.“

Podíval jsem se k táborovému ohni, kde tři koníci učili Tysona ovládat paintballovou pistoli. Doufal jsem, že vědí, co si na sebe šijí.

„Takže, co teď?“ zeptal jsem se Cheiróna. „Necháme Luka jenom tak odplout? Má na palubě své lodi Krona. Nebo aspoň jeho části.“

Cheirón si klekl a pečlivě složil přední nohy pod sebe. Otevřel zdravotní váček na opasku a začal mi ošetřovat rány. „Obávám se, Percy, že dnes to bylo něco jako remíza. Neměli jsme početní sílu na to, abychom loď obsadili. A Luke nebyl připravený na to, aby nás mohl stíhat. Nikdo nevyhrál.“

„Ale my máme rouno!“ upozornila ho Annabeth. „Clarisse je s ním právě teď na cestě zpátky do tábora.“

Cheirón přikývl, i když se pořád tvářil rozpačitě. „Všichni jste praví hrdinové. A jakmile Percyho uzdravíme, musíte se vrátit na Vrch polokrevných. Kentauři vás tam odnesou.“

„Vy pojedete taky, ne?“ zeptal jsem se.

„No jistě, Percy. Uleví se mi, až budu zase doma. Mí druhové prostě nedokážou ocenit hudbu Deana Martina. Kromě toho si musím promluvit s panem D. Je třeba naplánovat zbytek léta. Čeká nás spousta trénování. A chci vidět... Jsem zvědavý na to rouno.“

Nevěděl jsem přesně, co tím myslí, ale dělalo mi starosti, co řekl Luke: *Chtěl jsem ti to rouno nechat... jakmile s ním budu hotov.*

Že by jenom lhal? U Krona jsem se poučil, že za jedním plánem bývá schovaný ještě jiný plán. Vládci Titánů se neříkalo Pokřivený jen pronic zanic. Vždycky dokázal přimět lidi, aby dělali, co chtěl, aniž by si uvědomili jeho pravé záměry.

Tyson začal u táboráku pálit ze své paintballové zbraně. Modrý projektil se rozpleskl o jednoho kentaura a odhodil ho pozadu do jezera. Kentaur se vynořil a vesele se šklebil, celý od bláta z bažiny a modré barvy, a ukazoval Tysonovi dva vztyčené palce.

„Annabeth,“ povzdechl si Cheirón, „možná bys mohla s Groverem trochu dohlédnout na Tysona a na mé bratrance, než se, ehm, navzájem naučí všechny možné nepravosti?“

Annabeth se mu podívala do očí. Projelo mezi nimi jakési porozumění.

„Jistě, Cheiróne,“ odpověděla. „Pojď, kozlíku.“

„Ale já nemám rád paintball.“

„Ale ano, máš.“ Zvedla Grovera na kopyta a odvedla ho k táborovému ohni.

Cheirón skončil s obvazováním mé nohy. „Percy, po cestě jsem si promluvil s Annabeth. O tom proroctví.“

Ufff, pomyslel jsem si.

„Ona za to nemohla,“ pověděl jsem. „Přinutil jsem ji, aby mi to řekla.“

V očích mu podrážděně blýsklo. Byl jsem přesvědčený, že mi vynadá, ale pak se zatvářil prostě jen unaveně. „Zřejmě jsem nemohl čekat, že to udržím v tajnosti navěky.“

„Takže v tom proroctví jde o mě?“

Cheirón si nacpal obvazy zpátky do vaku. „Kéž bych to věděl, Percy. Ještě ti není šestnáct. Prozatím tě musíme prostě cvičit nejlíp, jak můžeme, a nechat budoucnost na sudičkách.“

Na sudičkách. Nepomyslel jsem na ty staré dámy už dlouho, ale jakmile se o nich Cheirón zmínil, něco mi došlo.

„Tak tohle to znamenalo,“ pokýval jsem hlavou.

Cheirón se zamračil. „Co co znamenalo?“

„Loni v létě. To znamení od sudiček, když jsem je viděl, jak přestřihují něčí vlákno života. Myslel jsem, že to znamená, že zemřu hned tam, ale je to horší. Má to něco společného s tím vaším proroctvím. Ta smrt, kterou předpověděly – to se stane, až mi bude šestnáct.“

Cheirónův ocas nervózně šlehal v trávě. „Chlapče můj, to nemůžeš vědět jistě. Ani nevíme, jestli se to proroctví týká tebe.“

„Ale žádné jiné polokrevné dítě Velké trojky přece není!“

„Žádné, o kterém víme.“

„A Kronos povstává. Chce zničit horu Olymp!“

„Zkusí to,“ souhlasil Cheirón. „A západní civilizaci s ní, pokud ho nezastavíme. Ale my ho *zastavíme*. Nebudeš v tom boji sám.“

Věděl jsem, že se mi snaží zvednout náladu, ale pamatoval jsem si, co řekla Annabeth. Padne to na jednoho hrdinu. Jediné rozhodnutí, které zachrání nebo zničí Západ. A byl jsem si jistý, že sudičky mi k tomu dávaly nějaké varování. Stane se něco hrozného, buď mně, nebo někomu, kdo mi je blízký.

„Já jsem jenom *kluk*, Cheiróne,“ vydechl jsem nešťastně. „Co je jeden ubohý hrdina proti něčemu jako Kronos?“

Cheirónovi se povedl úsměv. „Co je jeden ubohý hrdina? Joshua Lawrence Chamberlain mi jednou řekl cosi podobného, a hned potom sám změnil průběh vaší občanské války.“

Vytáhl z toulce šíp a obrátil hrot, ostrý jako břitva, až se zaleskl v záři ohně. „Božský bronz, Percy. Nesmrtelná zbraň. Co by se stalo, kdybys to vystřelil na člověka?“

„Nic,“ řekl jsem. „Jenom by jím projel.“

„Přesně tak,“ souhlasil. „Lidé nežijí na stejné úrovni jako nesmrtelní. Naše zbraně je ani nemohou zranit. Ale ty, Percy – ty jsi dílem bůh, dílem člověk. Žiješ v obou světech. Mohou ti ublížit oba a můžeš taky oba ovlivnit. To *proto* jsou hrdinové tak zvláštní. Vnášíš naději lidstva do říše věčnosti. Nestvůry nikdy nezemřou. Rodí se znovu z chaosu a barbarství, které neustále vře pod povrchem civilizace, a právě to posiluje i Krona. Je třeba je znovu a znovu porážet, držet v šachu. Ten boj ztělesňují hrdinové. Bojuješ v bitvách, které musí lidstvo vyhrát, musí zvítězit v každé generaci, aby zůstalo lidstvem. Rozumíš tomu?“

„Já... já nevím.“

„Musíš to zkusit, Percy. Protože ať už jsi nebo nejsi to dítě z proroctví, Kronos si myslí, že bys jím mohl být. A po dnešku definitivně ztratil naději, že tě obrátí na svou stranu. To je jediný důvod, proč tě zatím nezabil, víš. Jakmile si bude jistý, že tě nedokáže využít, zničí tě.“

„Mluvíte, jako byste ho znal.“

Cheirón našpulil rty. „Já ho *vážně* znám.“

Zíral jsem na něj. Někdy prostě zapomenu, jak je Cheirón starý. „To proto vás pan D. obvinil, když byl strom otrávený? Proto jste říkal, že vám někteří lidé nevěří?“

„Jistě.“

„Ale, Cheiróne... Tohle neříkejte! Proč by si mysleli, že byste mohl zradit tábor kvůli Kronovi?“

Cheirónovy oči nabraly temně hnědý odstín, byly plné tisíců let smutku. „Percy, vzpomeň si na svůj výcvik. Vzpomeň si na své studium mytologie. Jakým způsobem jsem spojen s vládcem Titánů?“

Lámal jsem si hlavu, ale veškerá mytologie se mi vždycky v hlavě pomíchala. Dokonce i teď, když to bylo tak skutečné, tak důležité pro můj vlastní život, jsem si neuměl jasně vybavit všechna jména a fakta. Zavrtěl jsem hlavou. „No, ehm, dlužíte Kronovi nějakou laskavost, nebo co? Zachránil vám život?“

„Percy,“ hlesl Cheirón neuvěřitelně slabým hlasem. „Titán Kronos je můj otec.“

Devatenáctá kapitola

ZÁVOD VOZŮ KONČÍ S PLNOU PARÁDOU

Díky dopravním schopnostem kentaurů jsme dorazili na Long Island hned po Clarisse. Jel jsem na hřbetě Cheirónovi, ale moc jsme toho nenamluvili, zvlášť ne o Kronovi. Věděl jsem, že pro Cheiróna bylo těžké mi to říct. Nechtěl jsem na něj tlačit dalšími otázkami. Jasně, potkal jsem už spoustu trapných rodičů, ale Kronos, d'ábelský vládce Titánů, který chce zničit západní civilizaci? To není zrovna táta, jakého bys pozval do školy, aby dětem vyprávěl o své práci.

Když jsme se dostali do tábora, kentauři se nemohli dočkat setkání s Dionýsem. Slyšeli, že pořádá zvlášť divoké večírky, ale zklamali se. Bůh vína neměl náladu na oslavování, když se celý tábor shromáždil na Vrchu polokrevných.

Tábor měl za sebou dva týdny těžkých časů. Srub umění a řemesel vyhořel až do základů, protože na něj zaútočil *draco Aionius* (což bylo, pokud vím, řecké označení pro „pořádně velikou ještěrku, která vydechuje zkázu“). Pokoje v hlavní budově přetékały raněnými. Kluci a holky z Apollónova srubu, kteří byli nejlepší léčitelé, pracovali v jednom kuse, poskytovali první pomoc. Všichni vypadali unaveně a zničeně, jak jsme se tak společně tlačili kolem Thaliina stromu.

V okamžiku, kdy Clarisse přehodila zlaté rouno přes nejnížší větev, jako by měsíční světlo zjasnělo, proměnilo se z šedi na tekuté stříbro. Ve větvích zašustil chladivý vánek a vlnil se travou až dolů do údolí. Všechno jako by se zvýraznilo – jas světlušek v lesích, vůně jahodových polí, zvuk vln na pobřeží.

Jehličky na borovici začaly pomalu měnit barvu z hnědé na zelenou.

Všichni se rozjásali. Dělo se to pomalu, ale jistě – kouzlo rouna pronikalo do stromu, naplňovalo ho novou silou a vyhánělo z něj jed.

Cheirón nařídil nepřetržité hlídky na vrcholu kopce, aspoň do té doby, než objevíme vhodnou nestvůru, která rouno ochrání. Řekl, že hned napíše inzerát do *Olympského týdne*.

Mezitím se Clarisse přesunula na ramenou svých druhů ze srubu dolů do amfiteátru, kde byla uctěna vavřínovým věncem a velikými oslavami u táborového ohně.

Mě ani Annabeth si nikdo pořádně nevšímal. Jako bychom ani neodešli z tábora. Myslím, že to bylo to nejlepší poděkování, jaké nám mohli dát, protože kdyby připustili, že jsme utekli z tábora na výpravu, museli by nás vyloučit. A já vážně nestál o další pozornost. Pro změnu mi bylo fajn jako řadovému táborníkovi.

Později toho večera, když jsme si opékali sušenkové sendviče a poslouchali bratry Stollový, kteří vyprávěli jakousi duchařskou historku o zlém králi zaživa sežraném ďábelským pečivem od snídaně, šťouchla do mě zezadu Clarisse a zašeptala mi do ucha: „Nemysli si, Jacksone, že to máš u Arése vyžehlené jenom proto, žeš to jednou zvládl. Počkám si na správnou chvíli, jak tě zničit.“

Proti své vůli jsem se na ni musel usmát.

„Co je?“ chtěla vědět.

„Nic,“ zavrtěl jsem hlavou. „Jenom je bezva být zas doma.“

Druhý den ráno, když zábavní koníci zamířili zpátky na Floridu, oznámil Cheirón překvapivou věc. Závody vozů budou pokračovat podle plánu. Všichni jsme čekali, že teď, když Tantalos zmizel, je s nimi konec, ale připadalo nám správné je uspořádat, zvlášť když se Cheirón vrátil a tábor byl v bezpečí.

Tyson nebyl kvůli naší první zkušenosti nadšen pomyslením na návrat do vozíku, zato mě rád nechal jít do týmu s Annabeth. Já budu řídit, Annabeth bránit a Tyson poslouží jako četa z depa. Zatímco jsem pracoval s koňmi, Tyson opravil Athénin vůz a vylepšil ho hromadou speciálních změn.

Další dva dny jsme trénovali jako šílení. S Annabeth jsme se dohodli, že pokud vyhraje, rozdělí se odměna – žádné

povinnosti po celý měsíc – mezi naše dva sruby. Protože Athéna měla víc táborníků, získali by většinu toho volného času, ale to mi nevadilo. O cenu jsem nestál. Chtěl jsem jenom vyhrát.

Večer před závody jsem se zdržel ve stájích. Povídal jsem si se svými koňmi a naposled je hřebelcoval, když tu najednou někdo za mnou poznamenal: „Prima zvířata, tihle koně. Škoda, že jsem je nevymyslel sám.“

O dveře stáje se opíral chlápek středního věku v poštácké uniformě. Byl štíhlý, pod cestovatelskou přilbou měl kudrnaté černé vlasy a přes rameno mu visel poštovní vak.

„Vy jste Hermés?“ vykoktal jsem.

„Ahoj, Percy. Nepoznáváš mě, když nemám běžecký úbor?“

„Ehm...“ Nevěděl jsem jistě, jestli bych měl pokleknout, nebo si od něj koupit známky nebo co. Pak mi došlo, proč tu asi je. „Hm, poslyšte, vládce Herme, ohledně Luka...“

Bůh povytáhl obočí.

„Hm, setkali jsme se s ním, to ano,“ přiznal jsem, „ale –“

„Nedokázali jste mu to rozmluvit?“

„No, jaksi jsme se pokusili se navzájem zabít v souboji.“

„Aha. Zkusil jsi diplomatický přístup.“

„Je mi to vážně líto. Dal jste nám přece ty prima dary a všechno. A já vím, že jste chtěl, aby se Luke vrátil. Jenomže... on se zkazil. *Doopravdy* zkazil. Tvrdil, že mu připadá, že jste ho opustil.“

Čekal jsem, že se Hermés naštve. Počítal jsem, že mě promění v křečka nebo něco podobného, a *vážně* se mi už nechtělo žít jako hlodavec.

Místo toho si jenom povzdechl: „Měl jsi někdy *sám* pocit, že tě otec opustil, Percy?“

Ach, bože.

Chtělo se mi říct: „Jenom asi tak stokrát denně.“ Od loňského léta jsem s Poseidónem nemluvil. Nikdy jsem nebyl v jeho podmořském paláci. A pak tu byla celá ta záležitost s Tysonem – žádné varování, žádné vysvětlení. Jenom *prásk*, a máš bráchu. Člověk by čekal, že si zaslouží aspoň telefonát na povzbuzení nebo tak.

Čím víc jsem o tom uvažoval, tím jsem měl větší vztek. Uvědomil jsem si, že bych *vážně* stál o uznání za tu výpravu, ale ne od ostatních táborníků. Chtěl jsem, aby něco řekl otec. Aby si mě všiml.

Hermés si na rameni upravil poštovní pytel. „Percy, když je člověk bůh, je pro něj nejtěžší, že musí často jednat nepřímo, zvláště když jde o vlastní děti. Kdybychom měli zasahovat pokaždé, když mají potomci nějaký problém... no, to by jen vyvolalo další problémy a další zášť. Ale věřím, že pokud o tom budeš trochu přemýšlet, pochopíš, že Poseidón si tě *opravdu* všimá. Vyslyšel tvé prosby. Můžu jen doufat, že jednoho dne si Luke totéž uvědomí o mně. Ať máš pocit, žeš uspěl, nebo ne, připomněl jsi mu aspoň, kdo je. Promluvil jsi s ním.“

„Snažil jsem se ho zabít.“

Hermés pokrčil rameny. „Rodina je složitá věc. A nesmrtelná rodina je nesmrtelně složitá věc. Někdy nemůžeme udělat nic lepšího než si navzájem připomínat, že jsme příbuzní v dobrém i ve zlém... a snažit se co nejmíň zabíjet a zmrzačovat.“

Neznělo to jako recept na dokonalou rodinku. Na druhé straně, když jsem tak uvažoval o své výpravě, uvědomil jsem si, že Hermés má možná pravdu. Poseidón poslal hipokampy, aby nám pomohli. Dal mi moc nad mořem, o které jsem dřív nevěděl. A pak tu byl Tyson. Svedl nás Poseidón dohromady schválně? Kolikrát mi tohle léto Tyson zachránil život?

V dálce zazněl roh z lastury, oznámil zákaz vycházení.

„Měl bys jít do postele,“ pobídl mě Hermés. „Tohle léto jsem tě už dostal do dost velkých malérů. Vlastně jsem dorazil jenom proto, abych ti předal zásilku.“

„Zásilku?“

„Jsem přece posel bohů, Percy.“ Vytáhl z pytle elektronický podpisový blok a podal mi ho. „Tady se mi prosím podepiš.“

Vzal jsem elektronické pero a teprve v tu chvíli si uvědomil, že je spletené ze dvou drobných zelených hádků. „Jejda!“ upustil jsem podložku.

Jauvajs, postěžoval si George.

No teda, Percy, vynadala mi Martha. Jak by se tobě líbilo válet se po zemi v koňské stáji?

„Jé, ehm, pardon.“ Ne že by mě zvlášť bavilo sahat na hady, ale sebral jsem zase podložku a pero. Martha a George se mi propletli v prstech a udělali ze sebe držadlo tužky, jakou mě nutila používat učitelka speciální výchovy ve druhé třídě.

Donesls mi krysu? zajímal se George.

„Ne...“ řekl jsem. „Hm, žádnou jsme nenašli.“

A co takhle morčátko?

Georgi! okřikla ho Martha. *Neutahuj si z toho chlapce.*

Podepsal jsem se a podal blok zpátky Hermovi. Dal mi za něj obálku, modrou jako moře.

Prsty se mi roztřáslly. Ještě jsem ji ani neotevřel a už jsem tušil, že je od otce. V tom chladném modrém papíru jsem cítil jeho sílu, jako by sama obálka byla poskládaná z mořských vln.

„Přeju ti zítra štěstí,“ podotkl Hermés. „Máš dobré koně, ale jistě mi odpustíš, když budu fandit Hermově srubu.“

A nenech se otrávit, až si to přečteš, drahoušku, poradila mi Martha. *Jemu vážně leží tvé blaho na srdci.*

„Co tím chceš říct?“ zeptal jsem se.

Kašli na ni, odbyl mě George. *A příště si pamatuj, že hadi pracují za dýško.*

„Dost, vy dva,“ zarazil je Hermés. „Sbohem, Percy. Prozatím.“

Z cestovatelské helmy mu vyrašila bílá křídélka. Začal zářit a já toho věděl o bozích dost, abych odvrátil oči dříve, než se odhalil ve své pravé božské podobě. Když ten jasný bílý záblesk pominul, osaměl jsem s koňmi.

Zíral jsem na modrou obálku v rukách. Byla nadepsána pevným, ale elegantním písmem, které jsem už jednou viděl. Stálo na balíčku, který mi Poseidón poslal loni v létě.

Percy Jackson

Tábor polokrevných

Farmářská cesta 3141

Long Island, New York 11954

Opravdový dopis od otce. Možná mi píše, že jsem odvedl dobrou práci, když jsem získal rouno. Vysvětlí mi tu věc s Tysonem, nebo se omluví, že si se mnou nepromluvil dřív. Rád bych se v tom psaní dočetl o celé spoustě věcí.

Otevřel jsem obálku a rozložil papír.

Uprostřed stránky stála dvě jednoduchá slova:

Obrň se.

Druhý den ráno se všichni nadšeně chystali na závody vozů, i když pořád nervózně pokukovali po obloze, jako by čekali, že se tam houfují stymfalští ptáci. Nic se ale nedělo. Byl krásný letní den s modrou oblohou a spoustou slunečního světla. Tábor začínal vypadat tak, jak by měl: louky byly zelené a svěží, bílé sloupky řeckých budov zářily, stromové víly si spokojeně hrály v lesích.

A mně bylo mizerně. Celou noc jsem proležel vzhůru a myslel jsem na to Poseidónovo varování.

Obrň se.

Páni, dá si takovou práci s psaním dopisu, a pak napíše jenom dvě slova?

Had Martha mi řekla, abych se nenechal otrávit. Možná, že Poseidón měl k té stručnosti nějaký důvod. Možná nevěděl přesně, před čím mě varuje, ale vycítil, že se stane něco velkého – něco, co by mě mohlo úplně zničit, kdybych nebyl připravený. Bylo to těžké, ale snažil jsem se nasměrovat myšlenky na závod.

Když jsme s Annabeth vyjeli na dráhu, musel jsem obdivovat práci, kterou Tyson udělal na Athénině vozíku. Leskl se bronzovými výztuhami. Kola měl upevněná na kouzelných závěsech, takže jsme klouzali dopředu bez jediného otřesu. Postroje pro koně byly tak dokonale vyvážené, že se vůz stácel při nejslabším zatáhnutí za otěže.

Tyson nám vyrobil i dva oštěpy, každý se třemi tlačítky na držadle. První ho nastavovalo, aby při dopadu uvolnil ostatný drát, který se měl zamotat do kol protivníka. Druhé tlačítko ovládalo tupý (ale stejně dost bolestivý) bronzový hrot, který měl srazit vozataje z vozíku. Třetí knoflík uvolňoval hákovací kotvici, která

se dala využít na spojení s protivníkovým vozem, nebo k jeho odtlacení.

Odhadoval jsem, že jsme ve slušné závodní kondici, ale Tyson mě přesto varoval, abych si dal pozor. Další týmy měly v záloze spoustu triků.

„Tu máš,“ řekl mi těsně předtím, než začal závod.

Podal mi náramkové hodinky. Nebylo na nich nic zvláštního – jen bílý a stříbrný ciferník, černý kožený pásek – ale jakmile jsem je uviděl, došlo mi, že to je ta věc, ve které se vrtal celé léto.

Obyčejně si na hodinky nijak nepotrpím. Co je mi po tom, kolik je hodin? Ale Tysonovi jsem to nemohl odmítnout.

„Díky, člověče.“ Nasadil jsem si je a překvapilo mě, jak jsou lehké a pohodlné. Málem jsem nevěděl, že je mám na ruce.

„Nedodělal jsem je včas před tou výpravou,“ zamumlal Tyson. „To je mi líto.“

„Když budeš v závodě potřebovat ochranu,“ poradil mi, „stiskni to tlačítko.“

„Jo, dobře.“ Netušil jsem, jak může hlídání času v závodě prospět, ale dojalo mě, že se o to Tyson stará. Slíbil jsem mu, že budu na hodinky pamatovat. „A, hm, Tysone...“

Podíval se na mě.

„Chtěl jsem říct, no...“ Snažil jsem se vymyslet, jak se mu omluvit za to, že jsem se za něj před tou výpravou styděl, že jsem všem říkal, že vlastně není můj bratr. Slova se mi hledala těžko.

„Já vím, co mi řekneš,“ řekl Tyson a zatvářil se tak nějak stydlivě. „Poseidón o mě nakonec přece jenom stojí.“

„No, ano –“

„Poslal mi na pomoc tebe. Přesně jak jsem prosil.“

Zamrkal jsem. „Tys prosil Poseidóna o... mě?“

„O kamaráda,“ řekl Tyson a kroutil si rukama triko. „Mladí kykloповé rostou sami na ulici, učí se vyžívat ze zbytků. Učí se přežít.“

„Ale to je hrozné!“

Vážně zavrtěl hlavou. „Učí nás to vážit si požehnání. Nebýt chtiví a lakomí a tlustí jako Polyfémós. Ale já měl strach. Nestvůry mě pořád pronásledovaly, občas mě chňaply –“

„To jsou ty jizvy, co máš na zádech?“

Do oka mu vstoupila slza. „Sfinga na Dvaasedmdesáté ulici. Pořádne surová. Modlil jsem se k tátovi o pomoc. Brzo potom mě našli lidé z Meriwetheru.

Potkal jsem tebe. Největší požehnání vůbec. Lituju, že jsem říkal, že je Poseidón lakomý. Poslal mi bratra.“

Zíral jsem na hodinky, které mi Tyson vyrobil.

„Percy!“ zavolala Annabeth. „Pojď!“

Cheirón už byl na startovní čáře a chystal se zatroubit na lasturu.

„Tysone...“ řekl jsem.

„Běž...“ ponoukl mě Tyson. „Vyhraješ!“

„Já – jo, dobře, chlape. Vyhrájeme to pro tebe.“ Vylezl jsem na vůz a připravil se, zrovna když Cheirón zadul startovní signál.

Koně věděli, co mají dělat. Hnali jsme se po dráze tak rychle, že bych vypadl, kdybych neměl ruce zamotané do kožených otěží. Annabeth se pevně držela okraje. Kola nádherně klouzala po povrchu. První zatáčku jsme vybrali o celou délku vozu před Clarisse, která se ze všech sil snažila odrazit útok oštěpem od bratrů Stollových v Hermově voze.

„Máme je!“ vykřikl jsem, ale bylo to trochu brzo.

„Pozor!“ zaječela Annabeth. Mrštila dopředu první oštěp, nastavený do režimu hákovací kotvice, a odrazila olovem zatíženou sít, do které jsme se měli oba zamotat. Na boku se vedle nás objevil Apollónův vůz. Než se Annabeth stačila znovu ozbrojit, hodil nám Apollónův bojovník oštěp do pravého kola. Roztříštil se, ale ještě předtím nám rozlámал několik paprsků kola. Vozík se zhoupl a rozkymácel se. Čekal jsem, že se celé kolo rozpadne, ale kupodivu jsme jeli dál.

Pobídl jsem koně, aby zrychlili. Byli jsme teď na stejné úrovni s Apollónem. Zezadu nás doháněl Héfaistos. Arés a Hermés se propadli, jeli bok po boku a Clarisse bojovala mečem proti oštěpu Connora Stolla.

Kdybychom dostali jediný další zásah do kola, převrhli bychom se.

„Mám vás!“ zařval vozataj od Apollóna, táborník, který tu byl první rok. Nepamatoval jsem si jeho jméno, ale rozhodně byl dost sebevědomý.

„Jo, jasně!“ zakřičela na něj Annabeth.

Sebrala druhý oštěp – dost riskovala, protože nám zbýval ještě celý jeden okruh – a hodila ho na Apollónova vozataje.

Zamířila dokonale. Na oštěpu narostl těžký hrot, zasáhl vozataje do prsou, srazil ho na jeho druha a oba je vyhodil z vozu saltem dozadu. Koně ucítili, jak otěže povolily, a začali jančit, zamířili přímo do davu. Táborníci na tribuně se drápali do bezpečí, zatímco koně přeskochili roh bariéry a zlatý vůz se převrátil. Koně pádili zpátky do stájí a převrácený vůz táhli za sebou.

Udržel jsem náš vůz pohromadě i ve druhé zatáčce, přestože pravé kolo příšerně skřípalo. Přejeli jsme startovní čáru a hnali se do posledního kola.

Náprava vrzala a sténala. Kymácející se kolo nám ubíralo rychlost, i když koně reagovali na každý můj povel, běželi jako dobře promazaný stroj.

Héfaistův tým nás pořád doháněl.

Beckendorf se zašklebil a stiskl tlačítko na řídicím panelu. Z předku jeho mechanických koní vyrazila ocelová lana a omotala se nám kolem zadního hrazení. Náš vůz se otrásl, když se spustil Beckendorfovův navíjecí systém – táhl nás dozadu a Beckendorf se současně přitahoval dopředu.

Annabeth zaklela a vytáhla nůž. Sekala do lan, ale ta byla silná.

„Nemůžu je odříznout!“ křičela.

Héfaistův vůz byl teď nebezpečně blízko, jeho koně se už chystali zadupat nás pod kopyty.

„Vyměň si to se mnou!“ nařídil jsem Annabeth. „Vezmi otěže!“

„Ale –“

„Věř mi!“

Přitáhla se dopředu a popadla otěže. Obrátil jsem se a ze všech sil se snažil udržet na nohou. Vytáhl jsem meč.

Sekl jsem a lana praskla jako provázky papírového draka. Zhoupili jsme se dopředu, ale Beckendorfovův vozataj jen stočil vůz

doleva a přitáhl se na naši úroveň. Beckendorf vytasil meč. Sekl po Annabeth a já jeho čepel odvrátil.

Blížili jsme se k poslední zatáčce. Nikdy to nedokážeme. Potřeboval jsem zneškodnit Héfaistův vůz a dostat ho z cesty, ale musel jsem taky chránit Annabeth. Beckendorf byl sice fajn kluk, ale to ještě neznamenal, že nás oba nepošle do nemocnice, pokud si nedáme pozor.

Byli jsme teď na jedné úrovni, zezadu se blížila Clarisse, doháněla ztracený čas.

„Tak zatím, Percy!“ vykřikl Beckendorf. „Tady máš dáreček na rozloučenou!“

Hodil nám do vozu jakýsi kožený váček. Okamžitě se zaklesl na podlaze a začal chrlit zelený kouř.

„Řecký oheň!“ vyjekla Annabeth.

Zaklel jsem. Slyšel jsem historky o tom, co řecký oheň dokáže. Počítal jsem, že máme asi tak deset vteřin, než vybuchne.

„Zbav se toho!“ zakřičela Annabeth, ale já nemohl. Héfaistův vůz byl pořád vedle nás, čekal do poslední chvíle, aby si byl jistý, že ten dáreček vybuchne. Beckendorf mě zaměstnával mečem. Kdybych přestal dávat pozor a postaral se o řecký oheň, sekl by Annabeth a stejně bychom nabourali. Pokoušel jsem se kožený váček odkopnout nohou, ale nedařilo se mi to. Pevně ve voze vězel.

V tu chvíli jsem si vzpomněl na hodinky.

Nevěděl jsem, jak to pomůže, ale podařilo se mi zmáčkнуть stopky. Hodinky se okamžitě proměnily. Rozvinuly se směrem k okrajům jako závěrka staromódního foťáku, kožený pásek se mi ovinul kolem předloktí, až jsem držel kulatý válečný štít. Měl přes metr v průměru, zevnitř měkká kůže, zvenčí leštěný bronz s vyrytými motivy, které jsem neměl čas prohlížet.

Věděl jsem jen tolik: Tyson to dokázal. Zvedl jsem štít a Beckendorfův meč na něj narazil. Jeho čepel se rozletěla na kusy.

„Co?“ vykřikl. „Jak –“

Neměl čas říct víc, protože jsem ho svým novým štítem praštil do hrudi, až vyletěl z vozíku a svalil se do prachu.

Chystal jsem se seknout mečem po vozatajovi, ale Annabeth vykřikla: „Percy!“

Řecký oheň vystřeloval jiskry. Zasunul jsem hrot meče pod kožený váček a zabral jako bych pracoval se špachtlí. Zápalná puma se uvolnila a vlétla do Héraistova vozíku přímo k nohám vozataje. Vyjekl.

Vozataj se ve zlomku vteřiny správně rozhodl a vyskočil z vozu. Ten se stočil a vybuchl do zelených plamenů. Kovoví koně zřejmě zkratovali. Obrátili se a táhli hořící vrak zpátky ke Clarisse a k bratrům Stollovým, kteří museli strhnout řízení, aby se jim vyhnuli.

Annabeth zatáhla za otěže na poslední obrátce. Přidržel jsem se, myslel jsem, že se převrátíme, ale nějak nás zatačkou provezla a pobídla koně k cílové čáře. Dav burácel.

Jakmile se vůz zastavil, obklopili nás přátelé. Začali skandovat naše jména, ale Annabeth přes ten rámus vykřikla: „Počkat! Poslouchejte! To jsme nebyli jenom my!“

Dav se nechtěl nechat utiшит, ale Annabeth ho přehlušila: „Nezvládli bychom to, kdyby nebylo ještě někoho dalšího! Nevyráli bychom tenhle závod a nezískali zlaté rouno a nezachránili Grovera a tak! Vděčíme za svůj život Tysonovi, Percyho...“

„Bratrovi!“ prohlásil jsem tak hlasitě, aby to slyšeli všichni. „Tysonovi, mému malému bratříčkovi.“

Tyson se začervenal. Dav se rozjásal. Annabeth mi vlepila pusu na tvář. Po tomhle řev ještě zesílil.

Celý Athénin srub zvedl mě a Annabeth a Tysona na ramena a nesl nás ke stupňům vítězů. Tam už čekal Cheirón, aby nám předal vavřínové věnce.

Dvacátá kapitola

KOUZLO ROUNA FUNGUJE AŽ MOC

To odpoledne bylo jedno z nejšťastnějších, jaké jsem kdy v táboře prožil. To možná dokazuje, že nikdy nevíš, kdy se tvůj svět chystá rozsypat na kousky.

Grover oznámil, že bude moci strávit zbytek léta s námi, než se znovu vydá na výpravu za Panem. Jeho šéfové v Radě kopytnatých starších byli tak ohromeni, že se nenechal zabít a vyčistil cestu pro budoucí pátrače, že mu poskytl dvouměsíční volno a novou píšťalu. Jediná špatná zpráva: Grover si nedal říct a celé odpoledne na tu píšťalu hrál a jeho hudební umění se nijak nezlepšilo. Hrál hit skupiny Village People „Y.M.C.A.“ a jahodníky začaly šílet, obtáčely se nám kolem nohou, jako by se nás pokoušely uškrtit. Myslím, že se jim to nedalo vyčítat.

Grover se mi svěřil, že když jsme teď zase spolu, může zrušit to spojení vcítěním mezi námi. Já mu ale řekl, že bych to nechal tak, pokud mu to nevadí. Odložil píšťalu a vyjeveně na mě zíral. „Ale jestli se zase dostanu do nějakého maléru, budeš ohrožený, Percy! Mohl bys umřít!“

„Jestli se zase dostaneš do nějakého maléru, chci o tom vědět. A přijdu ti znova na pomoc, vojáku. Jinak nehraju.“

Nakonec se nechal přemluvit, že spojení nepřeruší. Zase se pustil do hraní té odrhovačky jahodám. Nepotřeboval jsem žádné empatické spojení s rostlinami, abych věděl, jak to na ně působí.

Později během lekce lukostřelby mě Cheirón vzal stranou a řekl mi, že urovnal problémy se školou Meriwether. To zničení tělocvičny už mi nedávají za vinu. A ani policie už mě nehledá.

„Jak se vám to povedlo?“ zeptal jsem se.

Cheirónovi zazářily oči. „Jenom jsem naznačil, že smrtelníci ten den viděli něco jiného – výbuch kotle, což nebyla tvoje vina.“

„Vy jste to jenom řekl a oni to vzali?“

„Pohrál jsem si trochu s mlhou. Jednoho dne, až na to budeš připravený, ti ukážu, jak se to dělá.“

„Chcete říct, že se můžu příští rok vrátit na Meriwether?“

Cheirón povytáhl obočí. „To ne, pořád jsi vyloučený. Tvůj ředitel, pan Bonsai, říkal, že máš – jak to jenom formuloval? – nepříznivou karmu, která narušuje výukovou auru školy. Ale se zákonem nemáš žádný problém, takže se tvé mámě ulevilo. Ano, a když mluvíme o tvé mámě...“

Odepnul si od toulce mobilní telefon a podal mi ho. „Je nejvyšší čas, abys jí zavolał.“

Nejhorší byl ten začátek – to „Percy – Jacksone – co – sis myslel – máš – vůbec – tušení – jak – moc – jsem – se – o – tebe – bála – vytratit – se – z – tábora – bez – povolení – vypravit – se – na – nebezpečnou – výpravu – a – vyděsit – mě – k – smrti “.

Ale nakonec se zastavila, aby se nadechla. „No, jsem prostě ráda, že jsi zas v bezpečí!“

To je na mé mámě bezvadné. Neumí se dlouho zlobit. Zkouší to, ale nemá to prostě v povaze.

„Je mi to líto, mami,“ řekl jsem jí. „Už tě nebudu děsit.“

„Neslibuj mi to, Percy. Víím dobře, že se to jediñě zhorší.“ Snažila se, aby to znělo bezstarostně, ale já tušil, že je pořádně rozčilená.

Chtěl jsem něco říct, abych jí spravil náladu, ale věděl jsem, že má pravdu. Jako polokrevný budu vždycky dělat věci, které ji vyděsí. A až budu starší, nebezpečí se jenom zvýší.

„Mohl bych na nějakou dobu přijet domů,“ nabídl jsem jí.

„Ne, ne. Jenom zůstañ v táboře. Dělej, co máš dělat. Ale *přijedeš* domů na další školní rok, vid’?“

„Jo, jistě. Teda, pokud existuje ještě nějaká škola, která mě přijme.“

„No, my už něco najdeme, zlato,“ povzdechla si máma. „Někde, kde nás ještě neznají.“

Pokud šlo o Tysona, chovali se k němu táborníci jako k hrdinovi. Rád bych ho měl ve srubu za spolubydlícího napořád, ale ten večer, když jsme seděli na duně nad průlivem Long Islandu, mi oznámil něco, co mě úplně dostalo.

„Včera v noci mi přišel sen od táty,“ řekl. „Zve mě na návštěvu.“

Uvažoval jsem, jestli si nedělá legraci, ale Tyson vlastně ani pořádně neuměl vtipkovat. „Poseidón ti poslal ve snu vzkaz?“

Tyson přikývl. „Chce, abych šel na zbytek prázdnin pod moře. Učit se pracovat v kyklopských kovárnách. Říkal tomu zác – zác –“

„Zácvik?“

„Ano.“

Pomalů mi to docházelo. Přiznám se, že jsem trochu žárlil. *Mě* Poseidón nikdy pod vodu nepozval. Ale pak jsem si pomyslel: Tyson *odejde*? Prostě jen tak?

„Kdy půjdeš?“ zeptal jsem se.

„Hned.“

„Hned. Jako... přímo *ted' hned*?“

„Hned.“

Zíral jsem na vlny v průlivu Long Islandu. Voda se červeně leskla v západu slunce.

„Mám z toho radost, člověče,“ podařilo se mi říct. „Fakt.“

„Je těžké opustit nového bratra,“ přiznal a hlas se mu třásl. „Ale chci vyrábět věci. Zbraně pro tábor. Budete je potřebovat.“

Bohužel jsem věděl, že má pravdu. Rouno všechny problémy tábora nevyřešilo. Luke tam pořád někde byl, sbíral vojsko na palubě *Princezny Andromedy*.

Kronos se dál znovu formoval ve své zlaté rakvi. Nakonec s nimi budeme muset bojovat.

„Vyrobíš ty nejlepší zbraně všech dob,“ řekl jsem Tysonovi. Pyšně jsem zvedl svoje hodinky. „Vsadím se, že taky půjdou úplně přesně.“

Tyson popotáhl. „Bratři si navzájem pomáhají.“

„A ty jsi můj bratr,“ přikývl jsem. „To je jasné.“

Poplálal mě po zádech tak silně, že mě málem srazil z písečné duny. Pak si setřel z tváře slzu a zvedl se k odchodu. „Používej ten štít dobře.“

„To budu, chlape.“

„Jednoho dne ti zachrání život.“

Řekl to tak jistě, až mě napadlo, jestli tím svým kyklopským okem náhodou nevidí do budoucnosti.

Zamířil dolů na břeh a zahvízdal. Z vln vyrazil hipokampus Duhák. Díval jsem se, jak spolu odplouvají do Poseidónovy říše.

Jakmile byli pryč, zadíval jsem se na své nové náramkové hodinky. Stiskl jsem tlačítko a štít vyrazil do plné velikosti. Do bronzu byly vykovány obrazy ve starořeckém stylu, scény z našich dobrodružství letošního léta. Byla tam Annabeth, jak vraždí laistrygonského hráče vybíjené, já, jak bojuju s bronzovými býky na Vrchu polokrevných, Tyson, jedoucí na Duhákovi k *Princezně Andromedě*, konfедераční loď *Birmingham*, pálící z kanónů na Charybdu. Přejel jsem rukou po výjevu, na kterém Tyson bojoval s hydrou a držel přitom krabici Obřích koblih.

Nemohl jsem si pomoci, bylo mi smutno. Věděl jsem, že Tyson zažije pod vodou úžasné časy. Ale bude mi chybět všechno, co se ho týkalo – jeho okouzlení koňmi, to, jak dokázal opravit vozy nebo pomačkaný kov holýma rukama, jak uměl svázat grázly do kozelce. Bude mi dokonce chybět i to, jak celou noc na vedlejší posteli chrápal jako zemětřesení.

„Hej, Percy.“

Obrátil jsem se. Na vršku duny stála Annabeth s Groverem. Nejspíš jsem měl v očích nějaký písek, protože jsem musel silně zamrkat.

„Tyson...“ oznámil jsem jim. „Musel...“

„My víme,“ odpověděla Annabeth tiše. „Cheirón nám to řekl.“

„Kovárný kyklopů,“ oťásl se Grover. „Slyšel jsem, že tam mají v bufetech přišerné jídlo! Třeba *vůbec žádné* plněné tortilly.“

Annabeth natáhla ruku. „Pojď, chaluhový mozečku. Je čas na večeři.“

Šli jsme zpátky k jídelnímu pavilonu společně, jenom my tři, jako za starých časů.

Tu noc zuřila bouře, ale kolem Tábora polokrevných se rozdělila, jak to bouřky obvykle dělaly. Na obzoru se křižovaly blesky, vlny bily do pobřeží, ale v našem údolí nespadla ani kapka. Díky rounu jsme byli zase chráněni, uzavřeni ve svých kouzelných hranicích.

Přesto jsem měl neklidné sny. Slyšel jsem Krona, jak se mi vysmívá z hlubin Tartaru: *Polyfémos sedí slepý ve své jeskyni, mladý hrdino, a věří, že vybojoval velké vítězství. Myslíš, že jsi mň pošetilý?* Temnotu naplnil Titánův chladný smích.

Pak se ten sen proměnil. Vydal jsem se za Tysonem na dno moře, k Poseidónovu dvoru. Byl to nádherný sál, plný modrého světla, podlaha dlážděná perlami. A tam na trůnu z korálu seděl můj otec, oblečený jako prostý rybář v khaki krátkých kalhotách a sluncem vybledlém tričku. Vzhlédl jsem do jeho opálené ošlehané tváře, do hlubokých zelených očí a on pronesl dvě slova: *Obrň se.*

S leknutím jsem se probudil.

Ozývalo se bušení na dveře. Dovnitř vrazil Grover, ani nečekal na vyzvání. „Percy!“ zajíkal se. „Annabeth... na kopci... ona...“

Výraz v jeho očích mi prozradil, že se děje něco hrozně zlého. Annabeth měla tu noc hlídku, chránila rouno. Jestli se něco stalo –

Strhl jsem ze sebe deky, krev se mi v žilách proměnila na ledovou vodu. Hodil jsem na sebe nějaké oblečení a Grover se mezitím snažil sestavit úplnou větu, ale byl moc šokovaný, moc udýchaný. „Ona tam leží... jenom tam leží...“

Vyrazil jsem ven a hnal se po centrálním prostranství, Grover hned za mnou. Zrovna začínalo svítat, ale zdálo se, že celý tábor je na nohou. Zvěsti se rychle šířily. Stalo se něco ohromného. Několik táborníků už postupovalo na kopec, satyrové a nymfy a hrdinové ve zvláštní směsici brnění a pyžam.

Uslyšel jsem klapot koňských kopyt a zezadu nás dohnal Cheirón. Tvářil se zasmušile.

„Je to pravda?“ zeptal se Grovera.

Grover dokázal jenom přikývnout, tvářil se omámeně.

Pokoušel jsem se zeptat, co se děje, ale Cheirón mě popadl za paži a lehce si mě zvedl na hřbet. Společně jsme se hnali na Vrch polokrevných, kde se pomalu sbíral dav lidí.

Čekal jsem, že na větvi borovice neuvidím rouno, ale pořád tam bylo, lesklo se v prvním světle svítání. Bouřka se rozehnala a obloha byla krvavě rudá.

„Proklínám vládce Titánů,“ houkl Cheirón. „Zase nás ošidil, získal další šanci ovládnout to proroctví.“

„Jak to myslíte?“ zeptal jsem se.

„To rouno,“ řekl. „To rouno zafungovalo až moc dobře.“

Hnali jsme se tryskem kupředu a všichni nám uhýbali z cesty. Tam u kmene stromu ležela dívka v bezvědomí. Klečela u ní další holka v řeckém brnění.

V uších mi hučela krev. Nedokázal jsem pořádně uvažovat. Annabeth někdo napadl? Ale proč je rouno pořád na místě?

Strom sám vypadal úplně v pořádku, celý a zdravý, zaplavený kouzlem zlatého rouna.

„Uzdravilo strom,“ prohlásil Cheirón chvějícím se hlasem. „A jed nebyla jediná věc, kterou vymýtilo.“

Pak mi došlo, že tam na zemi není Annabeth. Ta byla v brnění a klečela vedle dívky ležící v bezvědomí. Jakmile nás Annabeth uviděla, rozběhla se k Cheirónovi. „To... ona... prostě najednou se tu objevila...“

Z očí se jí valily slzy, ale já to pořád nechápal. Tolik mě to rozhodilo, že jsem si nic nedokázal dát dohromady. Seskočil jsem Cheirónovi ze zad a doběhl k té dívce v bezvědomí. Cheirón na mě křikl: „Percy, počkej!“

Klekl jsem si u ní. Měla krátké černé vlasy a pihy na nose. Tělo měla jako vytrvalostní běžec, pružná a silná, oblečená v šatech ve stylu punk a gothic – měla černé tričko, černé otrhané džíny a koženou bundu s odznáčky skupin, o kterých jsem nikdy neslyšel.

Nebyla z tábora. Neznal jsem ji ze žádného srubu. A přesto jsem měl strašně divný pocit, že už jsem ji někde viděl...

„Je to pravda,“ hlesl Grover a oddechoval po prudkém běhu do kopce. „Nemůžu tomu uvěřit...“

Nikdo jiný se k té dívce nepřiblížil.

Položil jsem jí ruku na čelo. Kůži měla chladnou, ale prsty mě pálily, jako by byly v ohni.

„Potřebuje nektar a ambrózii,“ řekl jsem. Určitě patřila k polokrevným, ať už byla z tábora nebo ne. Vycítil jsem to z jediného doteku. Nechápal jsem, proč se všichni chovají tak vyděšeně.

Vzal jsem ji za ramena a zvedl do sedu, položil si její hlavu na rameno.

„No tak!“ zaječel jsem na ostatní. „Co je to s vámi, lidi? Pojd'te, odneseme ji do hlavní budovy.“

Nikdo se nepohnul, dokonce ani Cheirón ne. Všichni byli úplně omráčení.

Najednou se ta dívka roztřeseně nadechla. Zakašlala a otevřela oči.

Duhovky měla nápadně modré – chladně, ocelově modré.

Popleteně na mě hleděla, třásla se a divoce si mě měřila.

„Kdo –“

„Jsem Percy,“ představil jsem se. „Už jsi v bezpečí.“

„To byl hrozně divný sen...“

„Už je to v pořádku.“

„Umírala jsem.“

„Ne,“ ubezpečil jsem ji. „Jsi v pořádku. Jak se jmenuješ?“

A v tu chvíli mi to došlo. Věděl jsem to dřív, než to řekla.

Zahleděla se na mě těma modrýma očima a já pochopil, o co vlastně šlo v celé výpravě za zlatým rounem. Proč byl strom otráven. Došlo mi to všechno. Kronos to provedl, aby přivedl do hry novou figurku – *další šanci na ovládnutí toho prorocství*.

Dokonce i Cheirón, Annabeth a Grover, kteří by měli tuhle chvíli oslavovat, byli šokovaní, mysleli na to, co to může znamenat pro budoucnost. A já držel v náruči někoho, kdo byl předurčen k tomu, stát se mým nejlepším přítelem, nebo možná nejhorším nepřítelem.

„Jsem Thalia,“ promluvila dívka. „Diova dcera.“

PODĚKOVÁNÍ

Mnoho díky mým mladým beta testovačům, Geoffreymu Coleovi a Travisu Stollovi, za přečtení rukopisu a řadu dobrých návrhů; Egbertu Bakkerovi z Univerzity Yale za pomoc se starořečtinou; Nancy Galltové za zdatnou reprezentaci; mé redaktorce Jennifer Besserové za rady a vytrvalost; žákům mnoha škol, které jsme navštívili, za nadšenou podporu; a samozřejmě Becky, Haleymu a Patricku Riordanovým, kteří mi umožnili výlety do Tábora polokrevných.